XXVII. évfolyam, 40. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. október 7.

Hegedűs István rajza

KEVÉS AZ ÓVODA

KEDVES LUDAS!

TÖRTÉNETEK A BLAHA LUJZA TÉRRŐL

A Blaha Lujza tér fővárosunknak az a központi fekvésű csomópontja, amelyen gyakrabban vagy ritkábban, mindenki áthalad. Olyan ez a tér Budapestnek, mint Londonnak a Piccadilly Circus. Különösen, ami a cirkuszt illeti.

A ZEBRA

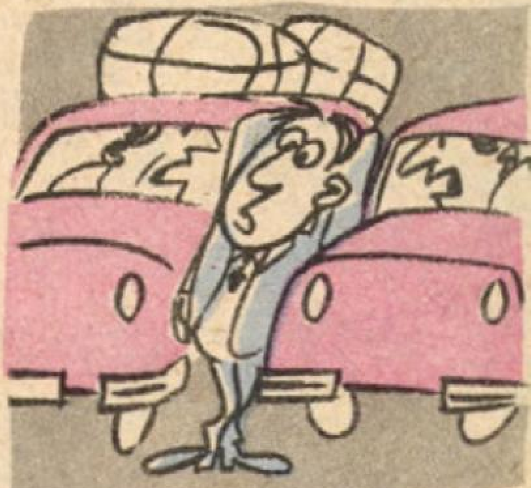
Igazán kész cirkusz, ami a Blaha Lujza tér és a Népszínház utca között létesített, elképesztően keskeny zebrán folyik általában, de főként csúcsforgalmi időszakokban. Az illetékesek évek óta ígérik, hogy némi tanulmányozás után döntenek a megoldás módjáról. Mert csak arról folyik vita. Egyébként a a kérdés nem vitás. A tájékozatlanabbak azt hiszik, egyszerű az egész: „Ide is kell egy gyalogosaluljáró. Ha nem építették

meg az EMKE-aluljáróval együtt, építsék meg utólag külön, hiszen az nyilvánvaló, hogy nélkülözhetetlen." Viszont aki tájékozottabb, megkérdezi: „És a pénz?... Milyen költségvetésből vegyék?... Hát a kapacitás?" A szakember ehhez még hozzáteszi: „Ne képzeljék, hogy a főgyűjtőcsatornát százméterenként megbolygathatjuk!..." Egy szerény hang: „Elég lenne, ha lebontanák a duplaszéles járdasziget déli vége után levő kis járdaszigeteket. Az aknafedeleket és a jelzőlámpákat éppen úgy az úttest szintjében helyezhetnék el, mint más forgalmas útkereszteződésben. Ily módon kétszeresére szélesíthetnék a zebrát, felére csökkenne a zűr, a tolongás, talán teljesen kiküszöbölhetnék a mostani életveszélyes nehézségeket."

MÁRKUS EMÍLIA UTCÁJA

Nagyon kicsi utca jutott a Nemzeti Színház egyik legnagyobb művésznőjének. Sok-sok nagy szerep egykori alakítójáról akkora utcácskát neveztek el a Blaha Lujza tér és a Stáhly utca között, hogy még házszám sincs benne. Kapu is csak a Corvin hátsó bejárata, de annak sincs száma. S néhány év előtt még ezt a kis utcát is odakölcsönözték a Metró építőinek fúrótorony,

munkásszállás, anyagraktározás céljára. A fúrás ugyan rég megszűnt (ezen a helyen), a Metró-építők továbbvonultak, de ahelyett, hogy visszaadták volna az utcát Márkus Emíliának (és az átmenő forgalomnak), átengedték a még mindig átépülő Corvinnak. Pedig nem kezdődhet meg újra az átmenő forgalom a nyúlfarknyi Márkus Emília utcában, addig a közte és a József körút között levő Somogyi Béla utcában állandó a zsúfoltság, a forgalmi dugó és a gyalogosok haláltánca a torlódó, utat kereső személygépkocsik, teherautók előtt.

A SZOBOR

Nemcsak a Népszínház (amelynek a Nemzeti Színház 1908-tól albérlője volt) tűnt el a térről, hanem az a szép kis *Tinódi-szobor* is, ami sokáig állt a színházépület előtt. Mondják, a szobor még megvan valahol. Miért ne kerülne vissza? A padok nyugdíjas törzsvendégei azt hihetnék, nekik pengeti a régi, kedves dallamokat. És szépen dekorálná a teret.

FÜST

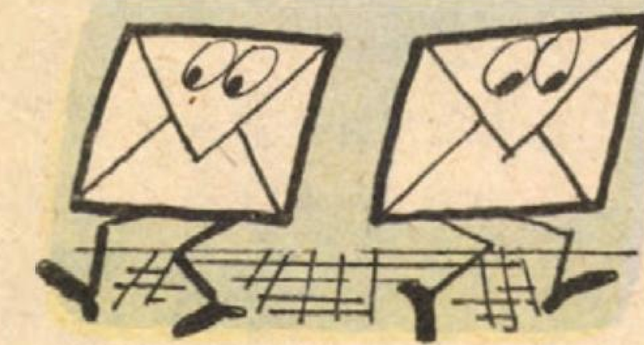
Szmog a téren, de mekkora. Talán a legnagyobb fővárosi üzemek sem kormozzák olyan hatásosan a környezetüket, mint a tér körül füstölgő kémények. Eddig egyetlen épületben alakították át a kazánokat füsttelen olajfűtésre, a többi ontja a füstöt, kormot.

Mit lehet tenni? Bizakodni. Egyszer vagy egymás után mindenhová bevezetik a füsttelen fűtést, eloszlik a nappali éjszakák sötétje, kellemesebb és szebb lesz Blaha Lujza szögletes tere. Reméljük, megéljük.

Szebenyi Sándor

„RÁDUPLÁZÓK"

Ezen a helyen eredetileg egy olvasónk panaszos levelét akartuk közölni. Az utolsó pillanatban emeltük ki a levelet a nyomdába küldendő anyagok közül. Akkor vettük észre, hogy ez a levél az Esti Hírlapban már megjelent. Olvasónk egyszerre két vasat is

tartott a tűzben: a Ludasnak is és az Estinek is megírta, hogy mosogatótáljához nem kapott szifont. A panasz jogos, de azt semmi sem indokolja, hogy egyszerre két szerkesztőségi apparátust mozgassanak meg vele.

Nem egyedi, nem ritka eset ez, sajnos. Gyakori szokás, hogy egyes emberek panaszukkal egyszerre két-három, néha még ennél is több szervet megkeresnek. És ilyenkor két-három ember kénytelen egyszerre foglalkozni egy olyan üggyel, amelynek az intézéséhez egy személy is elég volna. S a többiek a mások panaszainak vizsgálatával törődhetnének.

A lapoknak a panaszok közlésére szánt helye korlátozott, a panaszügyeket intéző apparátus létszáma is meghatározott, így aki több fórumot leköt egyszerre a saját ügyével, az a többi panaszostársát rövidíti meg, miatta a mások ügyének intézése húzódik el.

Ezért nem szeretjük mi a „ráduplázókat", a panaszukkal fűhöz-fához rohangálókat. Hazánkban nagyon sok panaszügyi fórum van. Mindenkinek joga van válogatni, hogy melyikhez forduljon. De bízzon meg abban az egyben, s ne terheljen le feleslegesen másokat is.

(R)

MÁJUS ÓTA VÁRJUK A PÉNZT!

Április 30-tól május 2-ig osztálykiránduláson voltunk. Veszprémben két éjszakát töltöttünk az „Erdei Motel"-ben (a Vadaspark mellett). A szállás díja eredetileg egy éjszakára 36,— Ft volt fejenként. Az összeget már a helyfoglaláskor befizettük. Megérkezésünkkor kiderült, hogy az épület nem készült el határidőre, s kisebb munkák még hátra voltak, ezért az ágyakért a két éjszakára a korábbi 72,— Ft helyett, csak 46,— Ft-ot kellett fizetni. Megígérték, hogy a különbözetet, 936,— Ft-ot még májusban elküldik.

Azóta már új iskolaévet is kezdtünk, de a pénz még mindig nem érkezett meg. Pedig egy újabb ki-

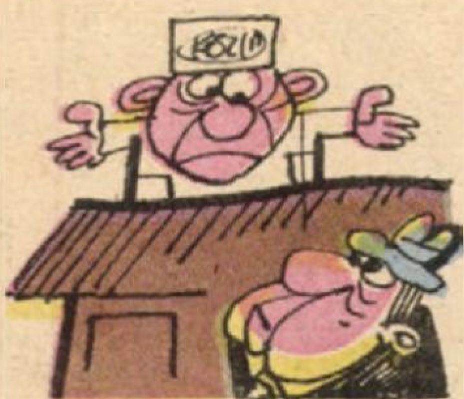
rándulashoz jól jönne az a majdnem 1000,— forint.

Tóth Kálmán Gimnázium és Vízügyi Szakközépiskola III/d. osztálya, **Baja**

AZ A LELEMÉNYES KÖZÉRT

Van itt a szomszédomban, a II. ker., Pasaréti út 36. számú házban egy kis KÖZÉRT-üzlet. Nem is üzlet, inkább csak üzletecske, amolyan mindent árúló bolt, amelyet valamikor vegyeskereskedésnek mondtak.

Lényegében most se más, hi-

szen van itt mindenféle cikk. Az utóbbi időben — például — sok-sok hiánycikk.

Vajon melyek ezek a hiánycikkek? Amíg csak emlegették és nem győződtem meg róla magam, azt hittem, hogy olyan árufélék, mint teszem azt: kaviár, tejszín, barna kenyér stb.

Közelebbről megnézve azonban látom, hogy mi mindent nem látni a polcokon, a pulton. Hallom, hogy mire mondja szegény „egy személy", aki a „bolt", hogy nincs. Nincs főzőkolbász, nincs szalonna, nincs párizsi, nincs füstölt sajt, nincs... Szóval nincs és nincs mindaz, amitől bent a városban, a nagy üzletekben roskadoznak a pultok.

Mit tehet a vásárló? Fölül az autóbuszra és bemegy a városba tíz deka szafaládét vásárolni.

A KÖZÉRT pedig bebizonyította, hogy milyen egyszerű eljárással lehet bosszantani a lakosságot, elvenni az idejét, zsúfoltabbá tenni a járműveket és tömöttebbé a nagy üzleteket.

Gratulálok. **(Sólyom)**

HALLÓ, HÓDGÉP!

Ez év elején vásároltunk két „Hakó" típusú kerti traktort. Az egyik hamarosan elromlott, és el kellett küldenünk Hódmezővásárhelyre, a HÓDGÉP Vállalathoz, garanciális javításra. Azóta se híre, se hamva a traktorunknak, pedig égetően szükségünk volna rá. Leveleinkre, telexüzeneteinkre nem válaszolnak, telefonon kitérő válaszokat adnak. Ezért ezúton vagyunk kénytelenek megkérdezni: halló, HÓDGÉP, mi lesz már a traktorunkkal?!

Oroszlány Városi Tanács Költségvetési Üzeme

TŰ

Igényes komolyzene-hallgató és lemezgyűjtő vagyok, nem szeretem, ha már kopott tűvel kell játszani, mert az tönkreteszi a lemezeket és hallgatni sem kellemes. Sajnos február óta nem kapok tűt a GZC 110 márkájú sztereo lemezjátszómhoz. Egy ilyen tű ára csak 15 forint, azért a pár darabért, ami nekem kellene, nem akarok személyesen kimenni Csehszlovákiába, mert az nekem nem gazdaságos. Ha a KERAVILL elfogadná ajánlatomat, úgy szívesen elvállalnám nekik, hogy hozok néhány ezer darabot az ő megbízásukból. Az elférne egy aktatáskában is, és sokáig elég lenne a hazai lemezbarátoknak.

Persze ha tud jobb megoldást is a KERAVILL, boldogan fogadjuk. Csak tűt kaphassunk, minél előbb!

Buday Csaba
Bp. XIII., Gyöngyösi út 4.

A MEGVÁLTOZOTT TONY CURTIS

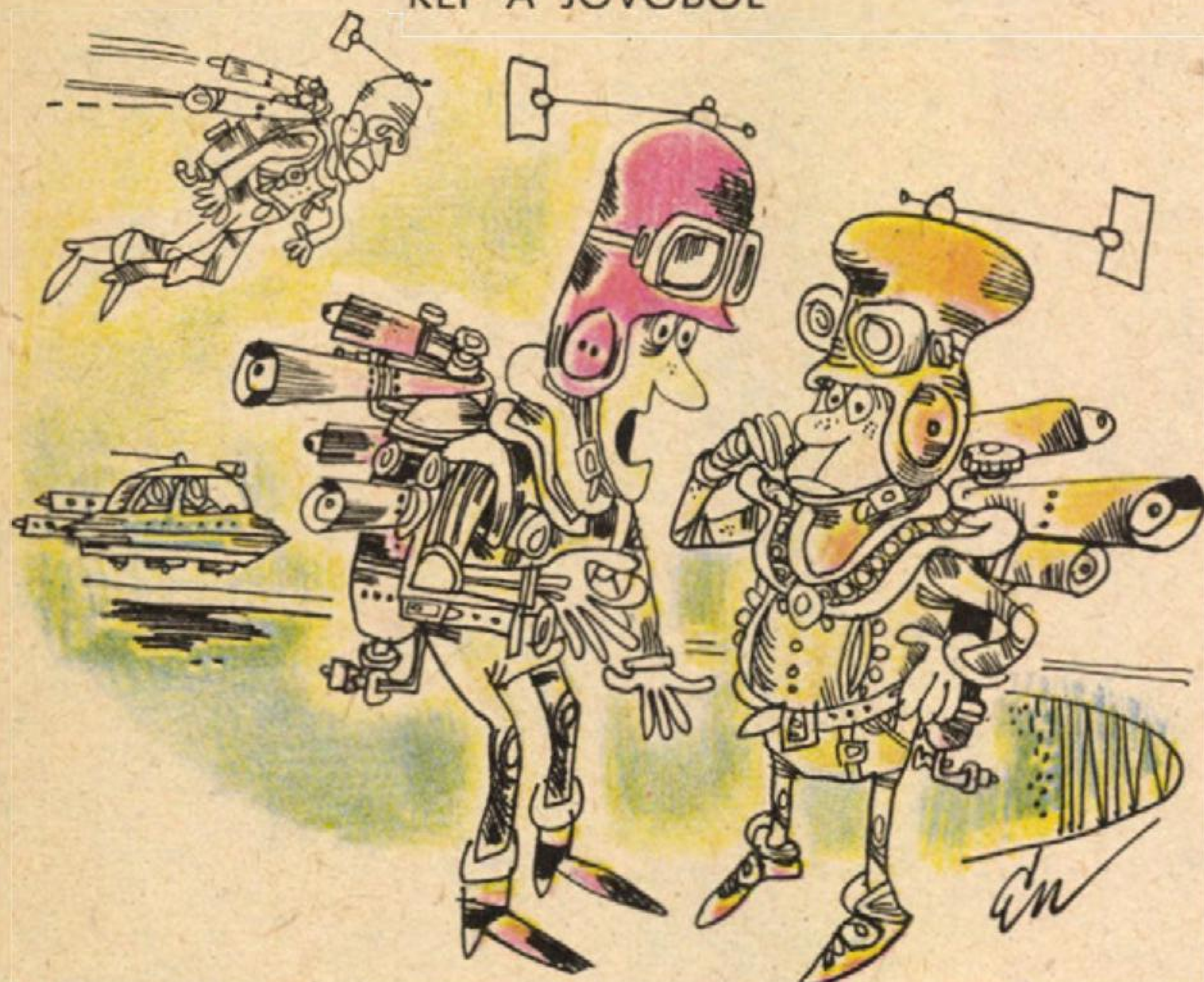
A világhírű és természetesen magyar származású filmszínész, Tony Curtis egy esztendőt töltött Londonban, s teljesen megváltozva tért vissza Hollywoodba. Az „International Herald Tribune" tudósítása szerint az éjfekete hajú Curtis megőszülve érkezett vissza az amerikai filmipar fővárosába. Megkérdezték tőle, hogy mitől őszült meg. Talán valami nagy megrázkódtatás érte?

– Igen! – válaszolt a művész. – Egy barátom megkérdezte tőlem: mondd, Tony, meddig akarod még festetni a hajadat?

NIXON HULLÁMVÖLGYBEN

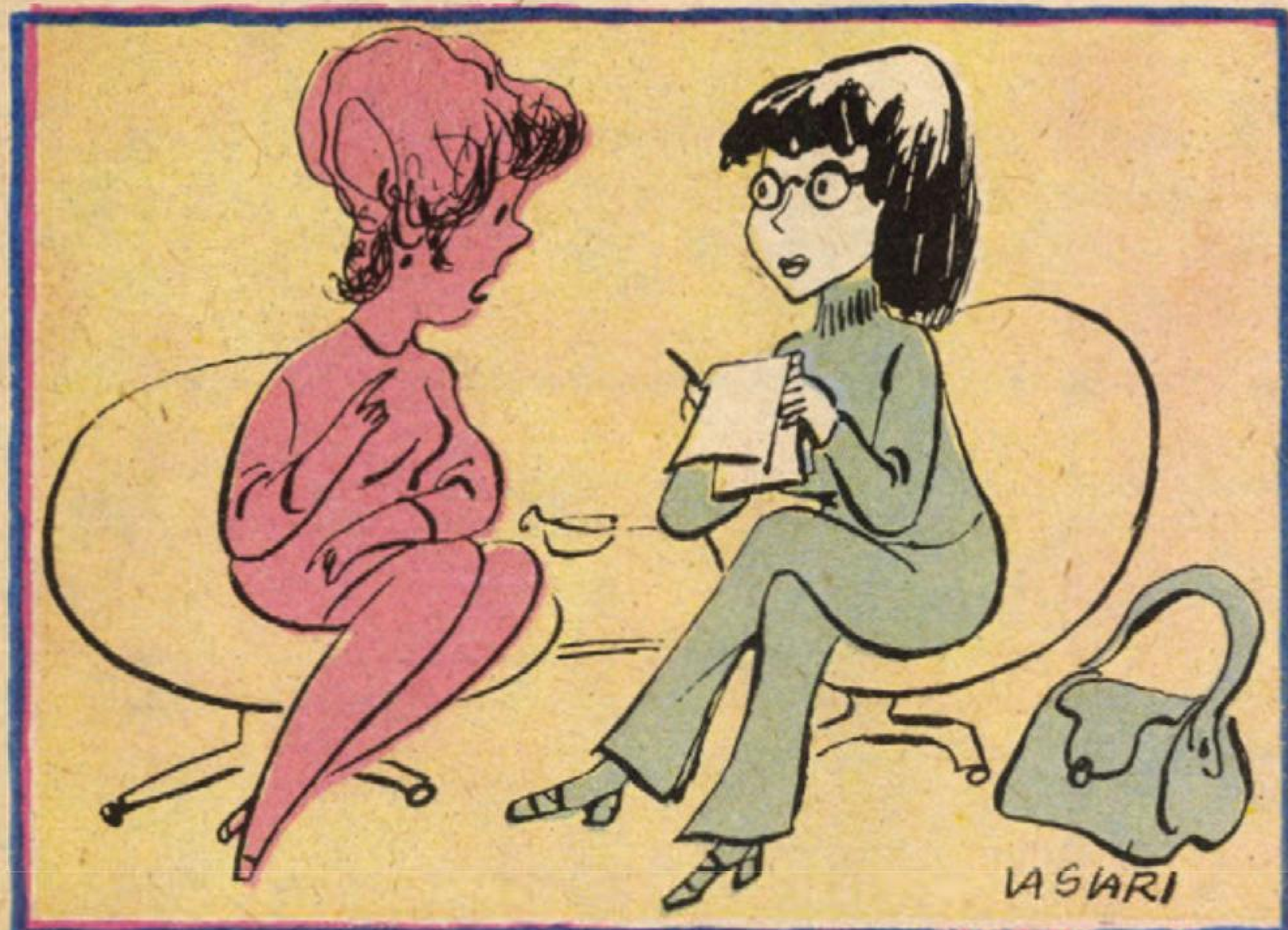

KÉP A JÖVŐBŐL

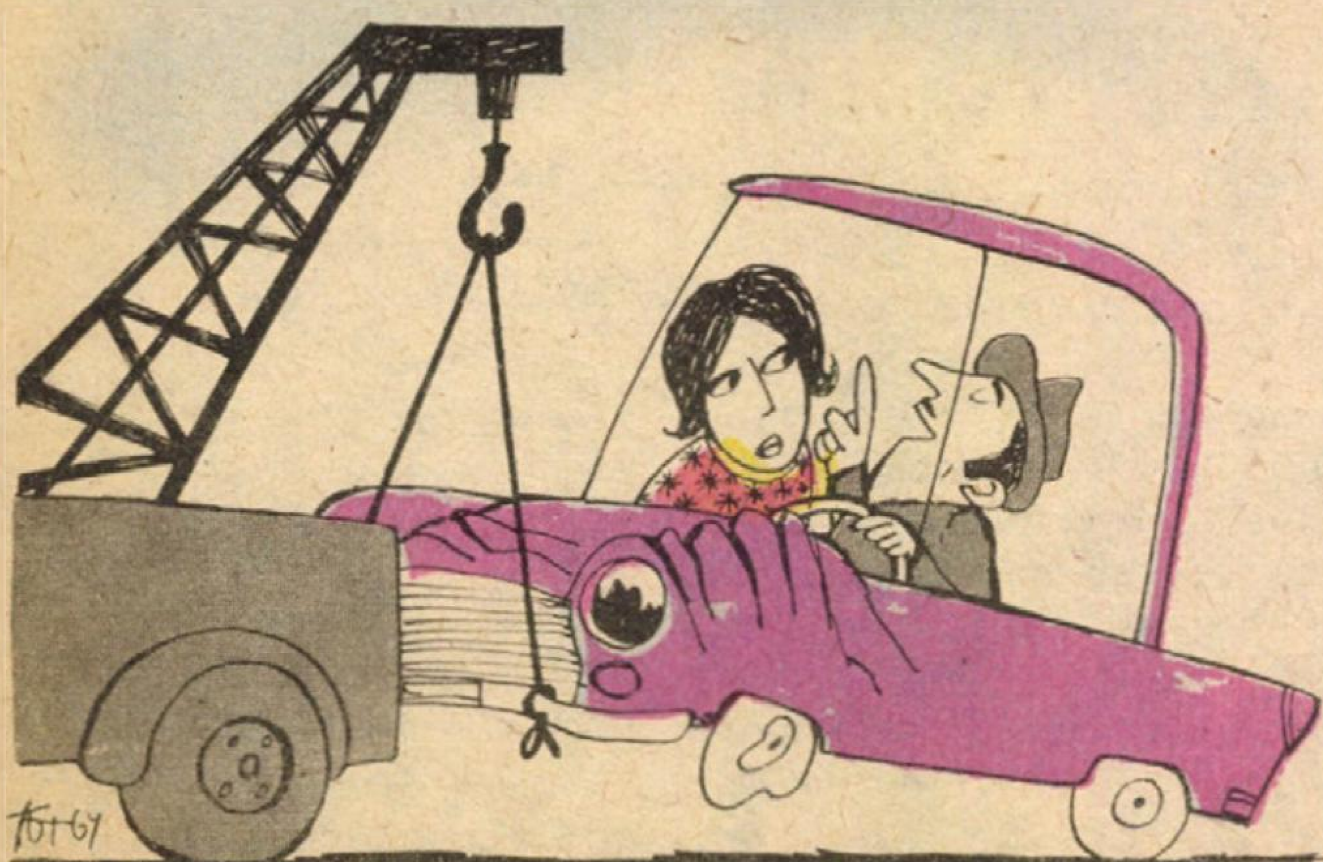
– Hallatlan! Hetek óta nem lehet rakétaszifon-patront kapni!

NŐI DOLGOK

– Végy hat tojást, s vágd a férjedhez...

MAZSOLA

– Így legalább megspóroljuk a benzint!

SZOKÁS DOLGA

George W. Meridián, a Ráktérítő című magazin főszerkesztője kedvtelve forgatott egy kéziratot.

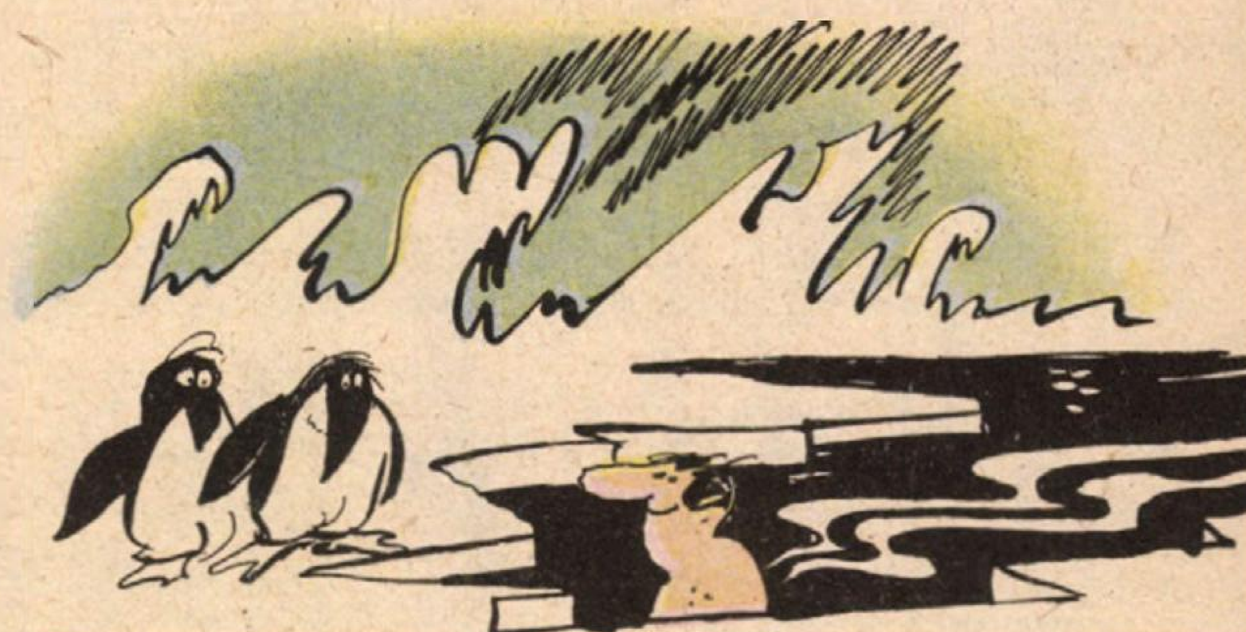
— Fő helyen hozzuk — mondta. — Mindig állítottam, hogy nincs baj a fiatalsággal. Ma is születnek kutyakemény legények, gyémántkeblű ördögfiókák.

A cikkben ez állt:

— Harmadik hete bolyongott karavánunk útját vesztve a Napszur-sivatag lángoló fehér porában. A szürke ég olvasztott ólomként csorgott a tarkónkra. A tevék páratartalma percről percre csökkent, a bennszülött teherhordók szemlátomást fonnyadtak, mint núdli a plattnin. A fejünk felett kiéhezett keselyűk keringtek sátáni vigyorral az arcukon. A hőmérő higanyszála rég kilőtte az üvegcső végét. A sívó homokban baljós csontok fehérlettek. Perceink megszámláltattak. Ekkor lépett akcióba Cinigács Ervin budapesti fiatalember, aki rendes évi szabadságának egy részét a Napszurban töltötte. Ez a derék emberbarát egymás után kapta ölbe a tevéket, majd a bennszülötteket, s a sivatag poklában ötvenszer is megtette terhével a Ketyeleoázishoz vezető utat, oda meg vissza. Menet közben a „Lélegző furcsa hajnalon" kezdetű dalocskát dúdolta, egyébként azonban teljesen normálisnak mutatkozott, egy csepp verítéket sem ontott. Kérdésemre: hogyan képes elviselni a lélekszikkasztó hőséget? — csak ennyit válaszolt: „Szokás dolga. Aki a Kaszáspók utcai lakótelepen nevelkedett, annak ez a meleg csak bakfitty!"

George W. Meridian most újabb kéziratot vett elő, és egyre növekvő ámulattal olvasta a következő sorokat:

— Fennállásának legzordnyúbb telét ünnepli a délisarki Cidri-állomás. A fésületlen ég alatt kísértetiesen orgonál a pusztító szél, a hőmérő higanyszála egyszerűen eltűnt. A legkisebb indulatszó is jégcsappá fagy és csörögve omlik szótagokká a bénult talajon. A Zimankó-öböl tengervize csontig befagyott, s így végveszélybe kerültek a Dirnix-szirt kedves és hasznos pingvinjei, akik egy szál frakkjukban aligha vészelték volna át a velőkig hasító hideget. Ekkor lépett akcióba Cinigács Emil, budapesti fiatalember, aki rendes évi szabadságának egy részét a Cidrin töltötte. Egy szál kisbalta segítségével felhasogatta a Zimankó jegét, és úszva tette meg a hosszú utat, hogy meleg holmit, jégeralsót, réklit, kötött kesztyűt, fülvédőt, valamint prémes csőrmelegítőt szállítson a bajba jutottaknak. A célban baráti beszélgetést folytatott a

pingvinek vezetőivel, majd visszaúszott támaszpontjára. Útközben elszopogatott néhány jéghegyet és az „Eleonóra" kezdetű dalocskát dúdolta maga elé. Egyébként azonban teljesen normálisnak mutatkozott, didergésnek, libabőrnek, ajkszederjnek még csak nyomát sem láttam rajta. Kérdésemre: hogyan bírja a gyilkos fagyot? — csak ennyit válaszolt: „Szokás dolga. Aki a Kaszáspók utcai lakótelepen nevelkedett, annak ez a hideg csak bakfitty!"

— Hümm — hümmögött George W. Meridian, a Ráktérítő főszerkesztője. — Úgy látszik, Budapesten a Cinigács épp oly gyakori név, mint nálunk a Smith vagy a Brown. A két cikket mindenesetre egymás mellett hozzuk, mint az emberi kitartás lélekindító példáit. Szerezzetek egy fotót a fickókról.

Néhány perccel később, mint afféle fegyelmezett kollektíva, egyszerre ordított fel a Ráktérítő teljes szerkesztősége. A két arckép kísértetiesen hasonlított egymásra.

A Nemzetközi Equator Club elnyűhetetlenségi nagydíját, az Azbeszt Oroszlánt, abban az évben a két Cinigács iker nyerte. Úgymint Ervin és Emil. A kitüntetést — teljesen váratlanul — a következő szavakkal köszönték meg:

— Szokás dolga. Aki a Kaszáspók utcai lakótelepen nevelkedett, annak a meleg és a hideg csak bakfitty.

— Álljon meg a menet — szólt közbe George W. Meridian, aki a szaksajtót képviselte. — Magyarázatot követelek.

— Kérem — mondta Cinigács Ervin. — A Kaszáspók utcai lakótelepen egész nyáron próbafűtéseket tartanak. Az úszógatya is ráég az emberre. Ehhez képest a Napszur-sivatag csak bakfitty.

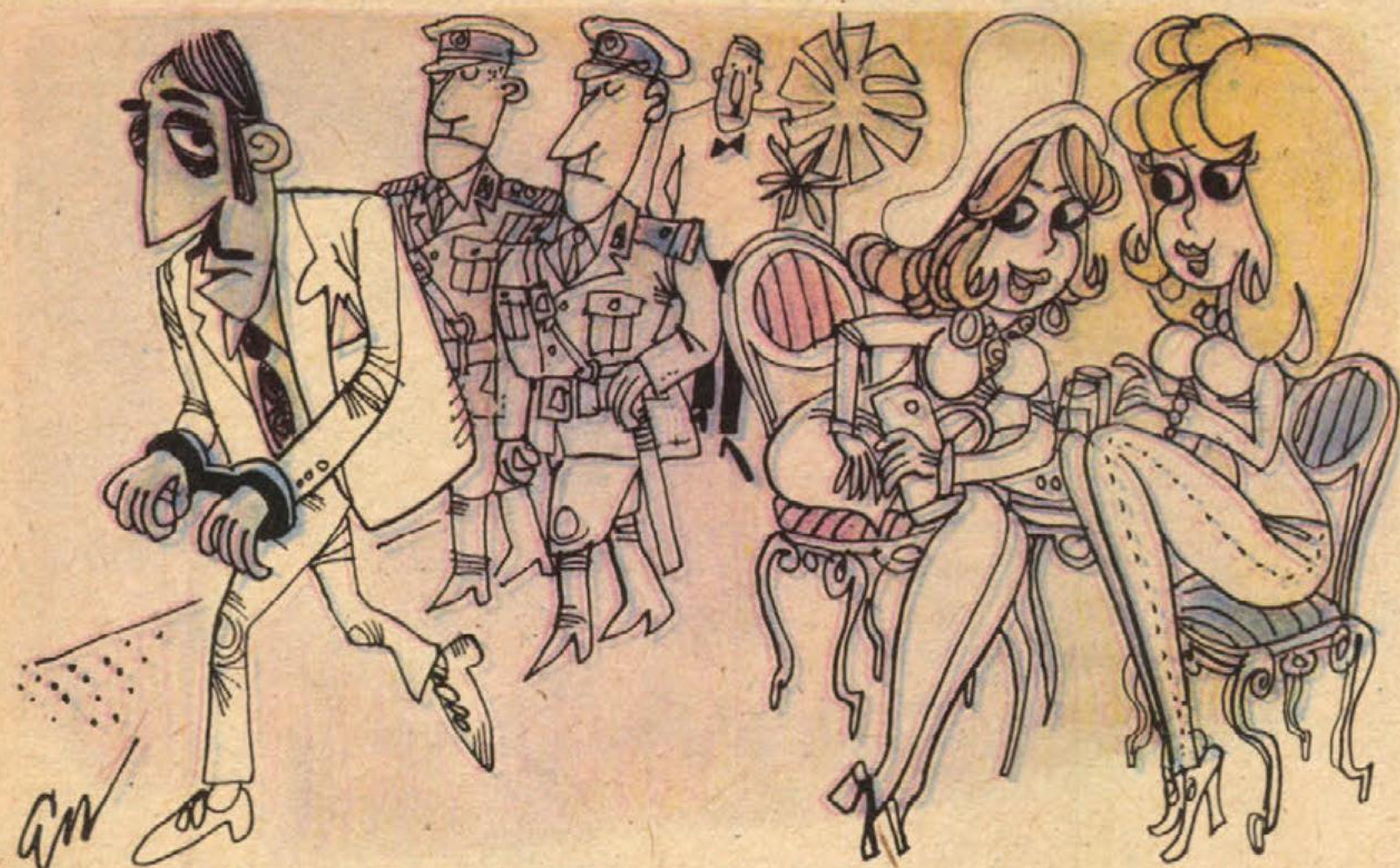
— Jó, ezt értem — mondta George W. Meridian. — De hogyan szokják meg a hideget?

— Csacsikám — szólt csendesen Cinigács Emil. — Hát október 15-én menetrendszerű pontossággal beáll a csőtörés. Aztán májusig nincs fűtés. És ehhez képest a Cidri...

— Tudom — mondta George W. Meridian, aki tanulékony ember volt. — Csak bakfitty...

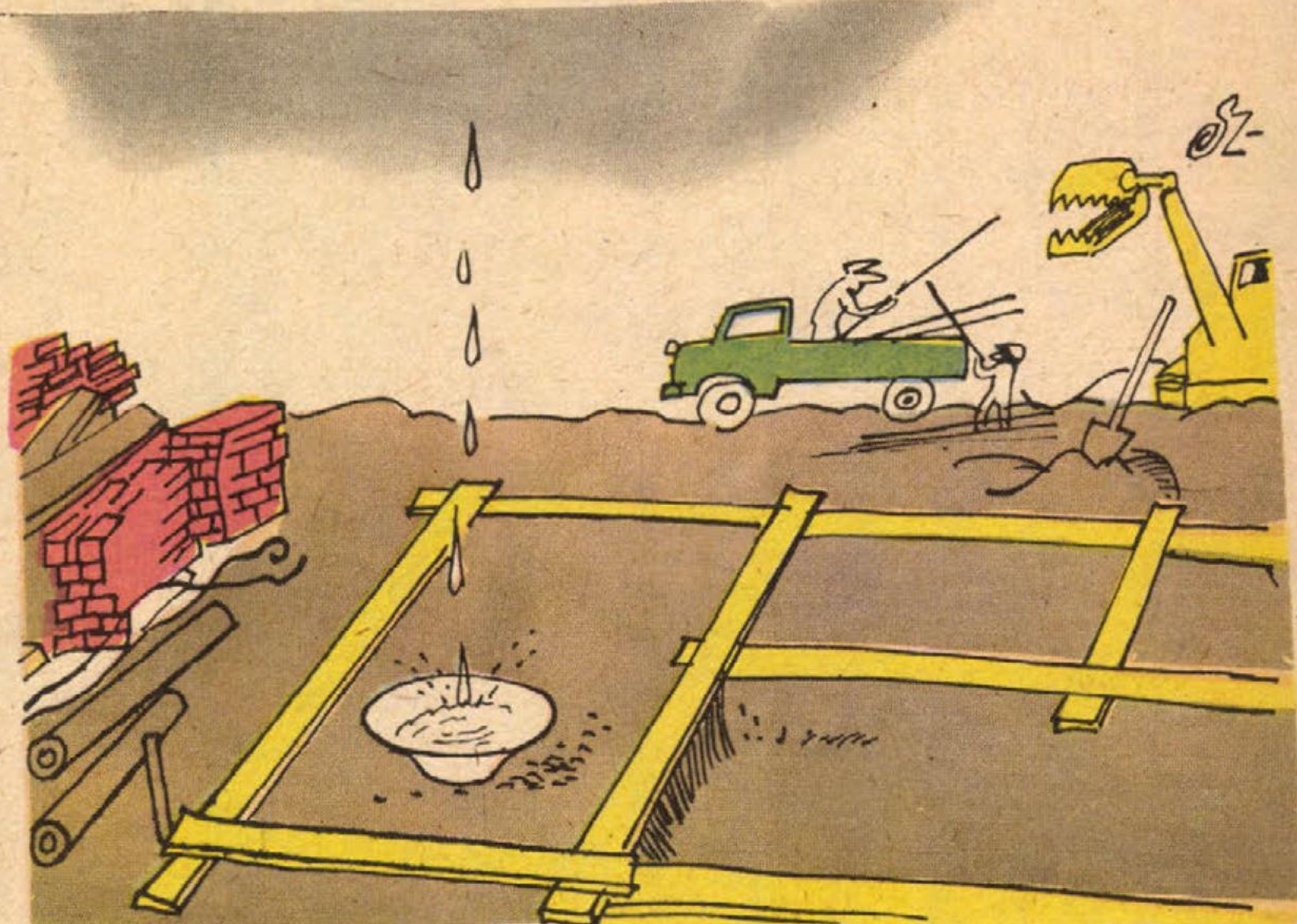
Peterdi Pál

PRESSZÓLOVAG

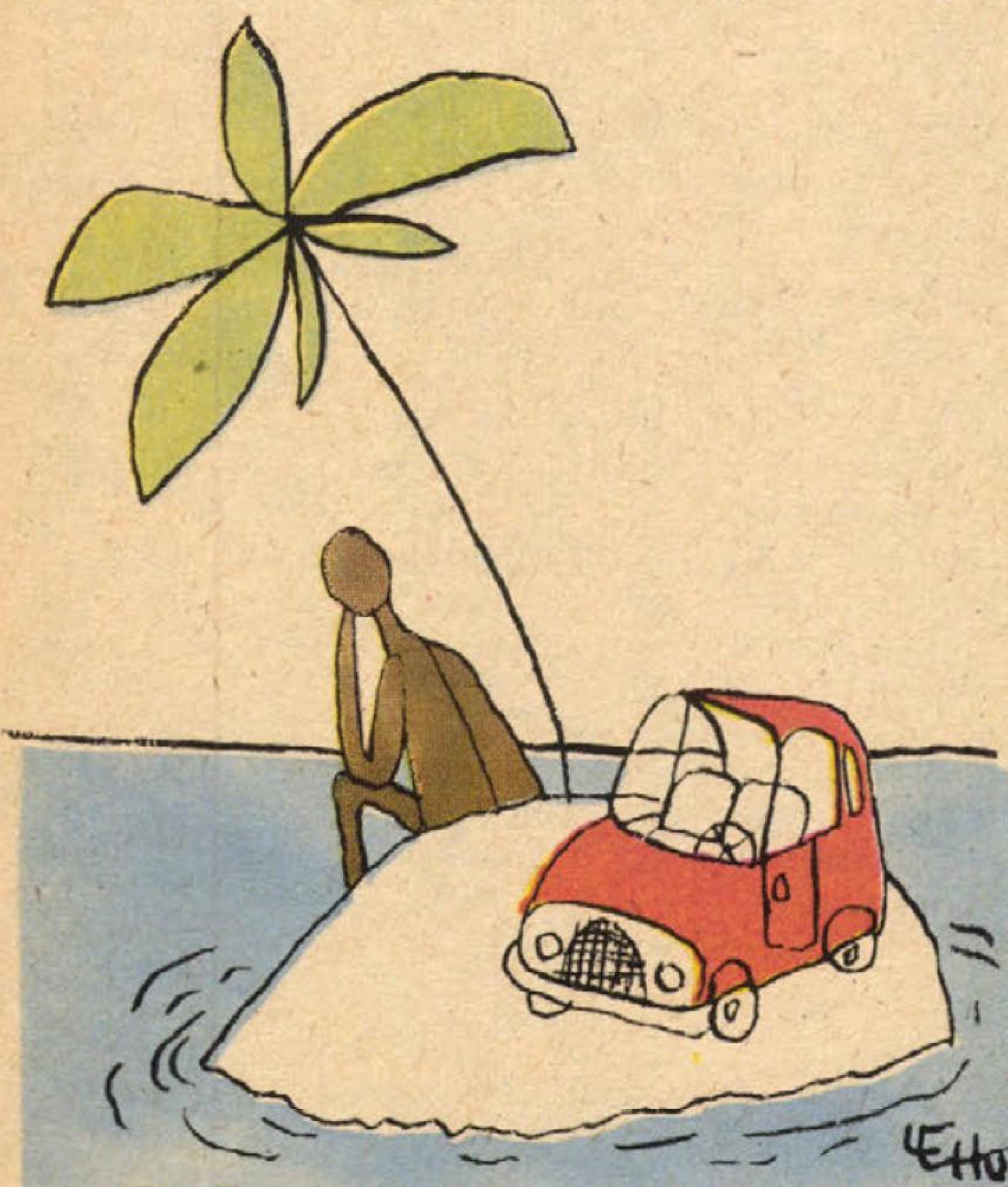

– Látod, milyen remek összeköttetése van a hatóságokkal?

AZ ELSŐ BEÁZÁS

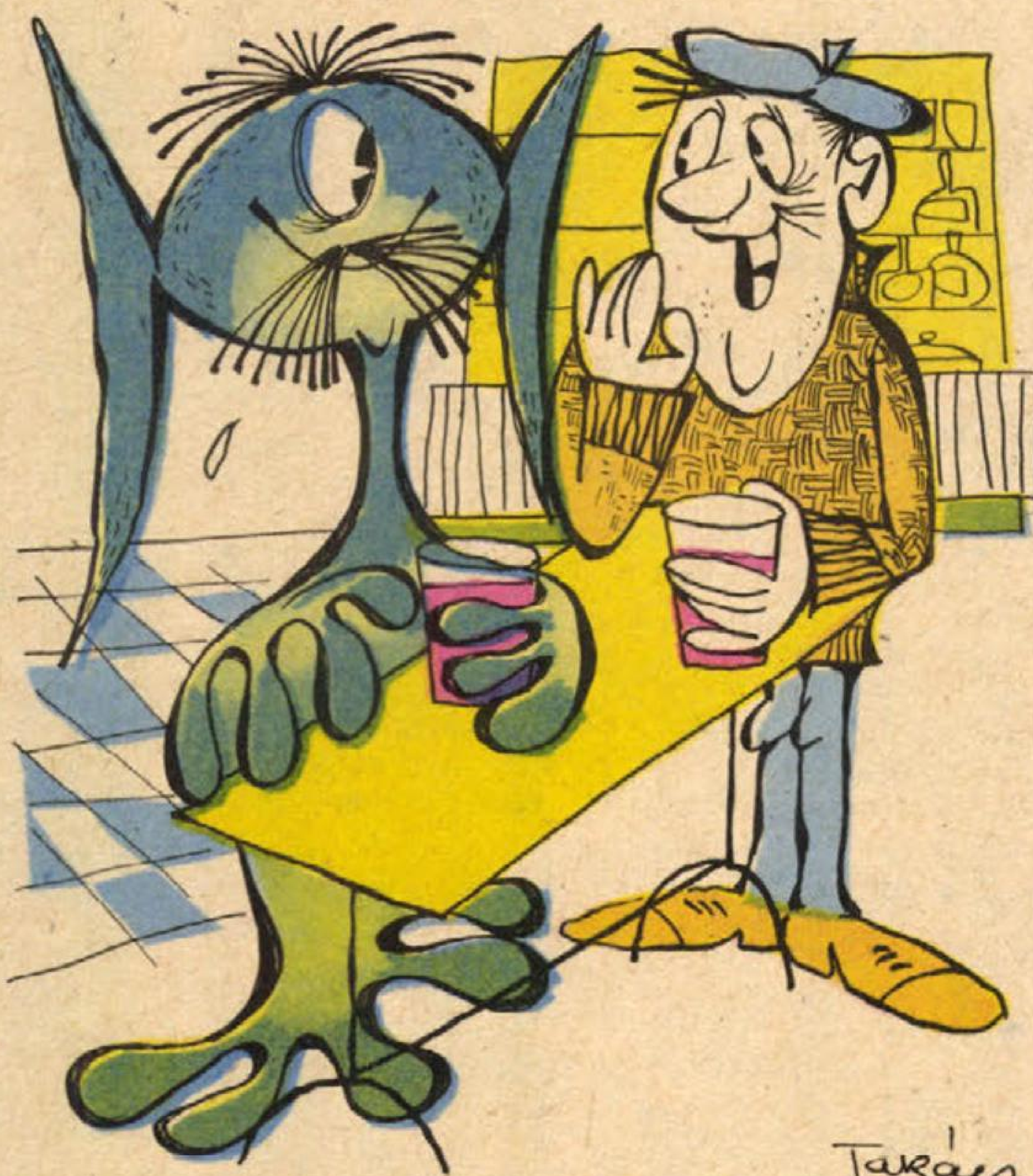

A SZERENCSE FIA

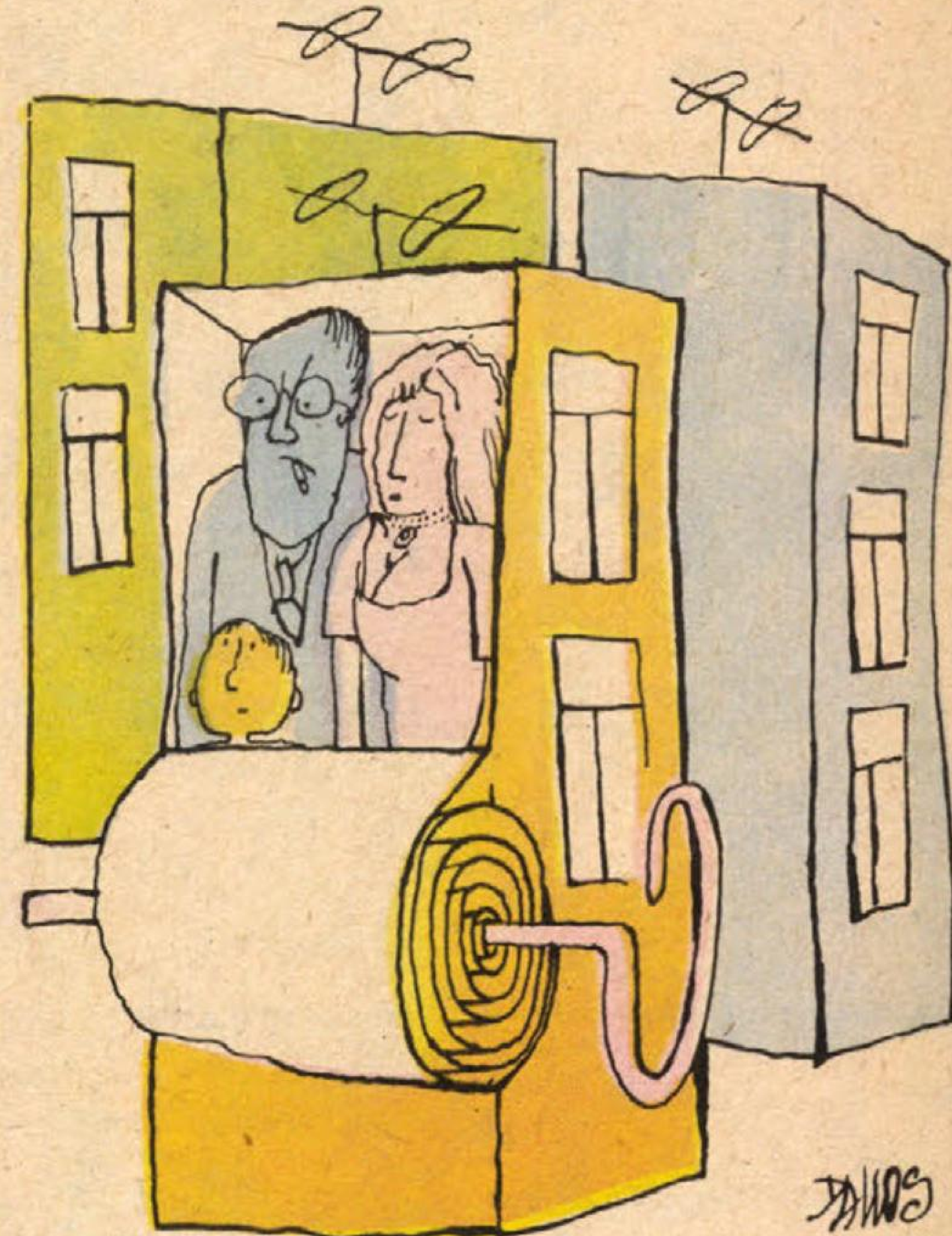
– Inkább nyertem volna egy felfújható gumitutajt...

BARÁTKOZÁS

– Ugye, azért ilyen jó fröccs nincs a Marson?!

EGÉSZEN KICSI LAKÁS

REPREZENTÁLÁS

A Népszavában olvastam, hogy a Fővárosi Temetkezési Intézet leváltott igazgatója *„korlátlan mennyiségben"* reprezentált. A múlt évben például több mint 93 000 forintot számolt el reprezentáció címén. Az intézet felügyeleti szerve úgy vélekedik: *„Nem lépte túl a keretet, mert erre nincs keret"*, ami azt is jelentheti, hogy az állam pénzéből annyit lehet elreprezentálni, amennyit akarunk.

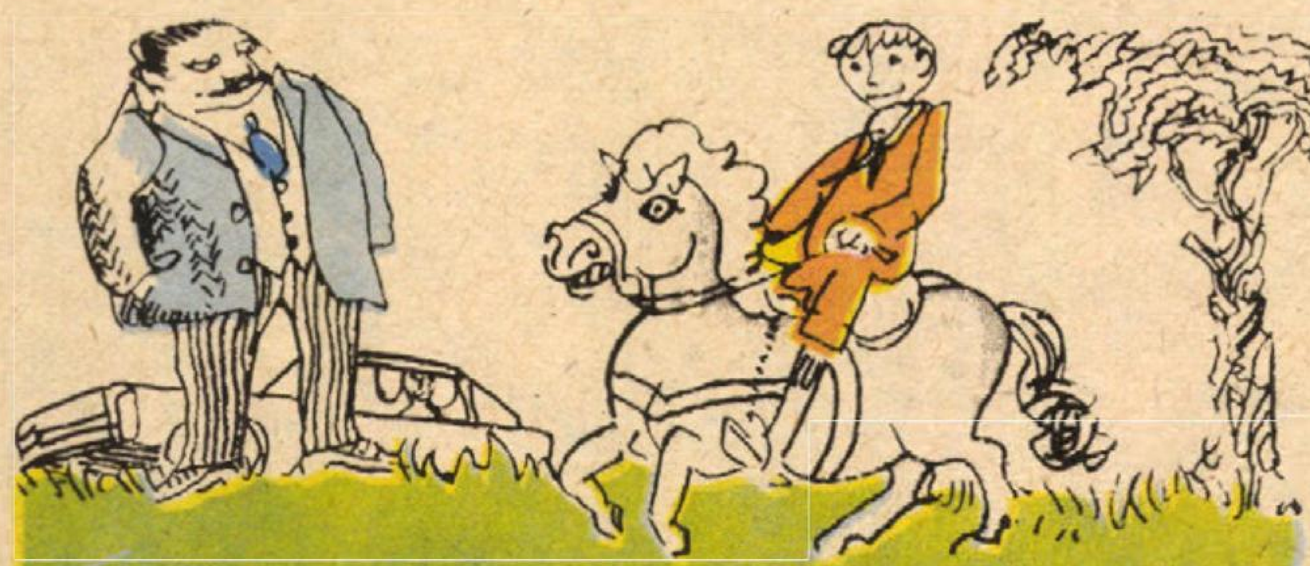
A volt igazgatónak lényegében ugyanez a véleménye: nem érdekes, mennyit költött el reprezentációra, mert ennek az új gazdasági irányítás nem szab határt.

A Népszava cikkírója erre azt mondja: ha költségkeret nincs is, de *morális határ* van, és a reprezentációs keret megszabásának hiányát semmiképpen sem lehet a mechanizmus nyakába varrni. Miként például azt sem, hogy az ajándéknak szánt matyó kávéskészletet „urna" címén számolták el az intézetben.

Én erre azt mondom, hogy ez bizony roppant nagy disznóság, noha én egyáltalán nem ellenzem a reprezentálást, feltéve, ha azt illő mértékben művelik. (Az illő mértékért a vezető felelős!) Megy már nekünk olyan jól, hogy *„mutatósan szerepeljünk"*. (A lexikon így határozza meg a reprezentálás szó egyik jelentését.)

Ha, teszem fel, egy intézmény vagy vállalat vezetője olyan mutatósan akar szerepelni, hogy három üzletfelének a megvendégelésére tíz üveg konyakot, ötven szendvicset, négy kiló teasüteményt, nyolc-tízféle gyümölcsből és mandarinos kükéből válogatott csendéletet tétet az asztalra — azt még megértem. Ami nem fogy el, az sem vész kárba, akad a vállalatnál, aki megeszi, megissza a maradékot.

Persze nálunk az ilyen mutatós szereplés nem fordulhat elő, mert nem mindig lehet mandarinos kükét kapni.

Ha, teszem fel, ez a vezető nemcsak jó vezető, hanem jó családapa is, és az intézmény vagy a vállalat számlájára egy fényes szőrű, tarka póni lovat vásárol a kisfiának — azt még megértem. Jó az, ha a gyerek már nyolcéves korában lovagolni tanul. A köz meg sem érzi, hogy egy lóval többet vagy kevesebbet tart el. Hadd legyen meg a gyerek öröme!

Persze nálunk az ilyen mutatós szereplés nem fordulhat elő, mert nem mindig lehet fényes szőrű, tarka pónilovat kapni.

Ha teszem fel, hogy ez a vezető még mutatósabban akar szerepelni, és délszaki növényekkel, pálmákkal, valamint havasi gyopárral övezi az íróasztalát, a szobája mellett pedig díszkertet építtet szökőkúttal és színes világítással — azt még megértem. Ilyen környezetben jólesik a munka, és a télikertben kellemesebb a pihenés. És ha van rá pénz, miért ne?!

Persze nálunk az ilyen mutatós szereplés nem fordulhat elő, mert havasi gyopárt nem mindig lehet kapni.

Ha, teszem fel, ez a vezető egy motorcsónakot és egy helikoptert szerez be — azt még megértem. Senki sem tagadhatja, hogy a motorcsónak jó közlekedési eszköz nyáron a Balatonon, a helikopter is nagyon alkalmas a városi közlekedésre és senki másnak nincs még, tehát mutatósan lehet vele szerepelni, azaz reprezentálni.

Persze nálunk az ilyen mutatós szereplés nem fordulhat elő, mert nem mindig lehet helikoptert kapni.

Namármost: ha én a reprezentációs ügyekben mindent megértek, jogosan kérdezheti az olvasó, hogy mi az, amit nem értek meg?

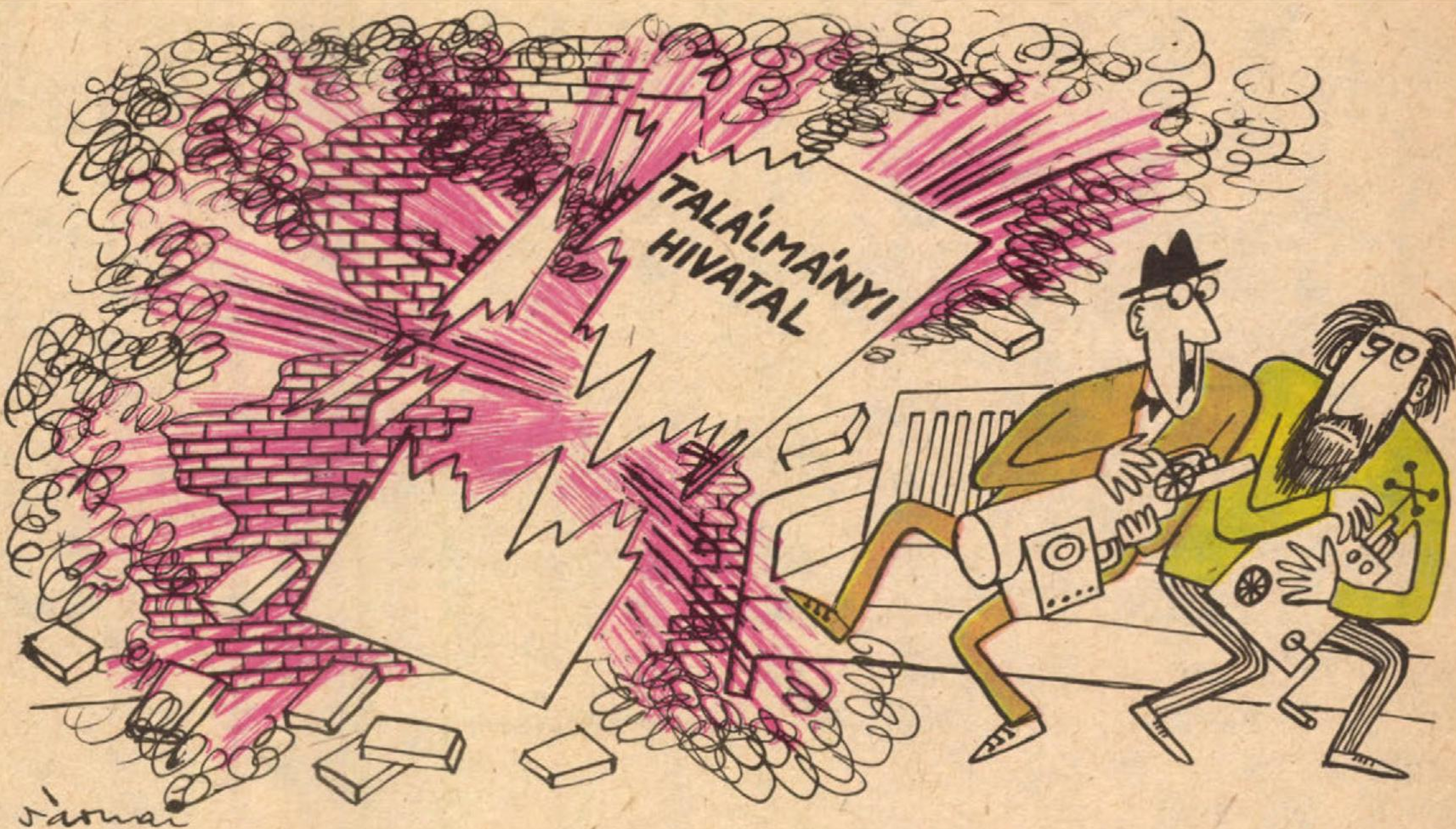
Egyáltalán nem értem meg azt, hogy mi a csudának kell egy temetkezési intézetnek reprezentálnia?

Földes György

MEGJELENT A LUDAS MAGAZIN OKTÓBERI SZÁMA

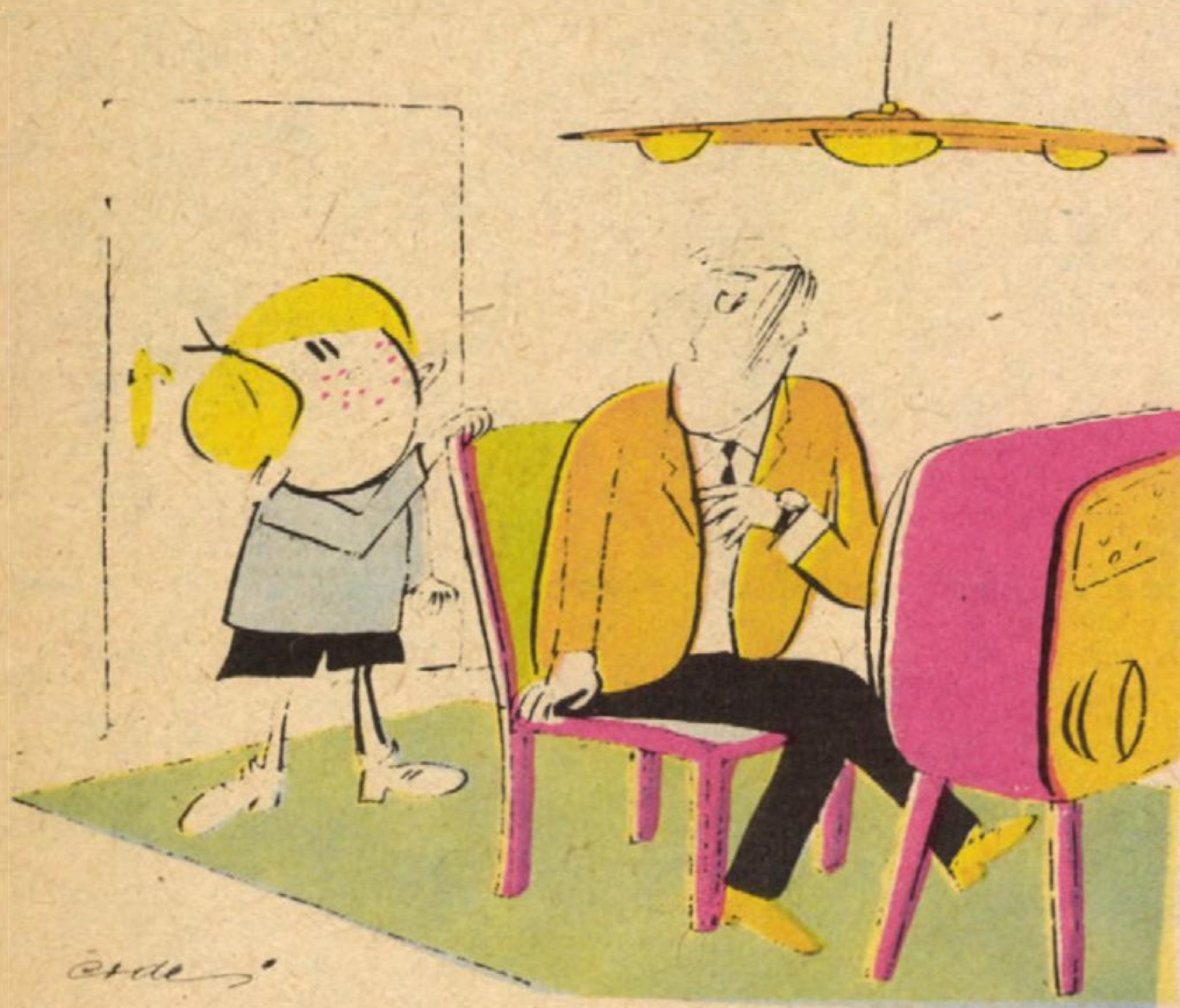

AGGODALOM

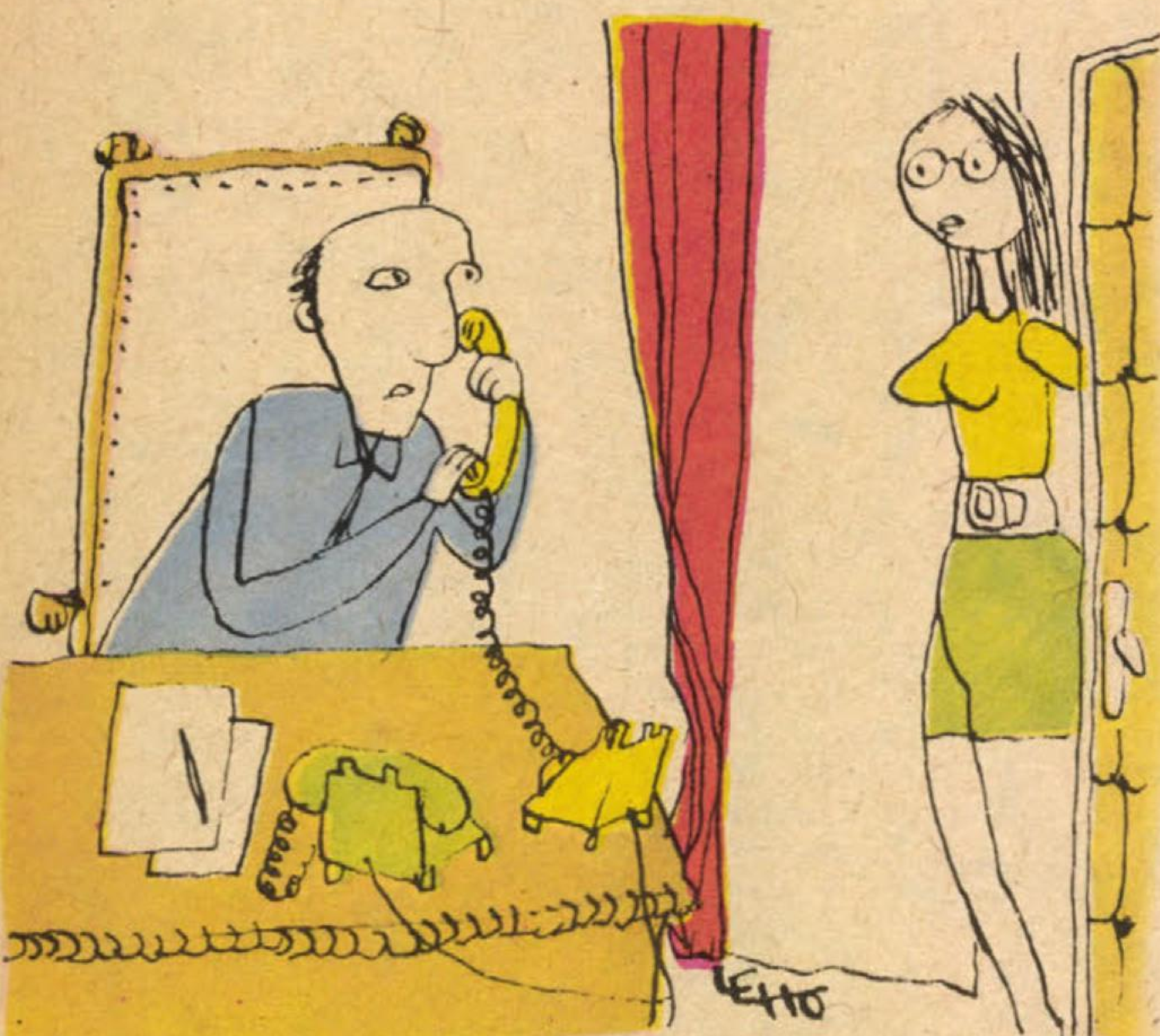
– Mit gondolsz, sorra kerülhetünk még mi?

JÁTSZÓTÉR – ÖREGEKNEK

– Lacika, szaladj le a játszótérre, és hívd fel a nagypapát... Kezdődik az esti mese.

ELFOGLALT FŐNÖK

– Mondja gyorsan, Gizike, tegezem én ezt a Kovácsot, vagy magázom?

Kutyanyelv

1

Kitaláltam magamnak egy értékmérő jelzőt, éspedig ezt: *tévére való.* De mindjárt hozzáteszem, senki se higgye, hogy a televízió műsorainak fitymálásából ered az én új kifejezésem, szó sincs róla. Elmondom, mit határozok én meg azzal, amire azt mondom, hogy tévére való volt.

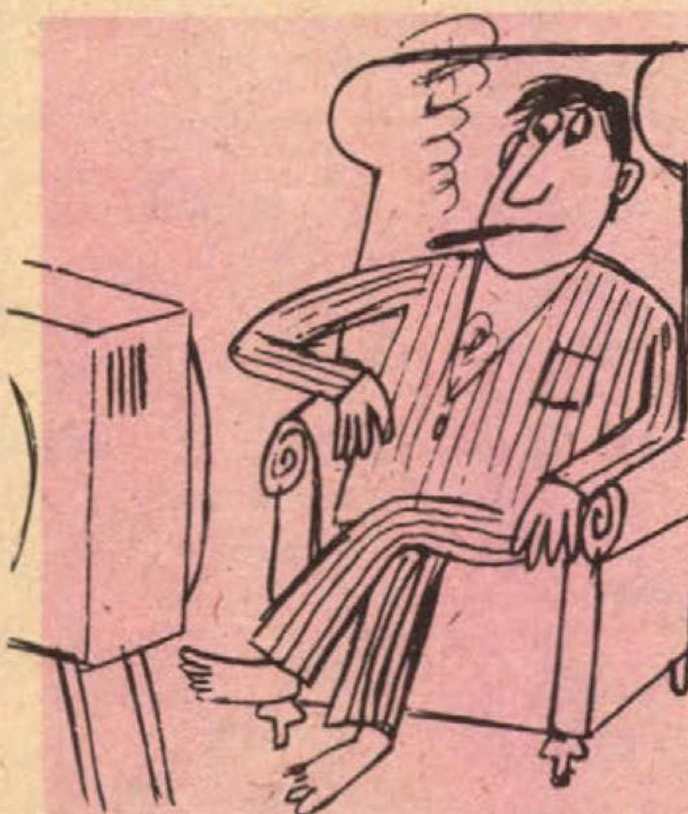
Vegyünk például egy majdnem csapnivaló focimeccset, melyre elmentem, mert szeretem a labdarúgást. Délben kapkodva megebédeltem, fél órát villamosoztam a pályához. Nem volt nézőcsúcs, de mert csak két pénztár volt nyitva, jó ideig sorba álltam a belépőjegyért. A meccs, mint említettem, csapnivaló volt, a vége előtt negyed órával kijöttem a pályáról, hogy elkerüljem a tolongást hazafelé, de mások is így tettek. Közben fél órát esett az eső, előbb pedig porfelhő kavarta fel a homokot, hogy még a fogam is csikorgott a finom szemcséktől.

Erre a meccsre mondom én azt, hogy *tévére való* volt. Miért? Mert *ugyanez* a foci *otthon*, karosszékemből végignézve, ingujjra vetkőzve és papucsban – megfelelő. Arra nem való, hogy odamenjek, de hogy a szobámba jöjjön – hát, istenkém! A tévé, az nem hibáztatható miatta, közvetített egy rossz focit, én meg vagy nézem, vagy sem, esetleg a másik szememmel az újságot böngészem, az én dolgom.

Hasonló a helyzet mondjuk egy régi filmmel, amit megnézhetek a tévében. A film *arra nem való,* hogy én cipőt húzzak miatta és üljek egy moziban érte, ahol nem szivarozhatom, előttem esetleg egy vállas ember ül, vagy a mellettem ülő két órán keresztül a fülembe köhög. De *tévére való* film, mert ha szobámban, pamlagomon heverve nézhetem végig – mégiscsak mozi.

Nem folytatom a példákat, mert most már bizonyosan értik, mit jelent az és meghatározásom. Csak még annyit mondanék el, hogy egy másik értékítéletet is fogalmazgatok magamban, mely a fentiből adódik, kézenfekvően.

Ez a másik jelző pedig így hangzana: *nyakkendős műsor* volt. Vagyis olyan

príma műsor a tévében, amiért hajlandó lennék nyakkendőt kötni, megborotválkozni, és otthonomat elhagyva, elmenni érte moziba is, színházba is, bárhová.

Ha nem sugározták volna a tévében. De örömömre közvetítették, hát majd bolond leszek elmenni hazulról.

2

Találkoztam egy ismerősömmel, aki áradozva mondta, hogy éppen az imént volt a Vadászati Világkiállításon, és hogy gyönyörű volt.

– Nem tudlak megérteni – mondta –, hogy te nem mentél el.

– Keltsed fel az érdeklődésemet – mondtam neki. – Csak egy valamit mondjál, amiért érdemes kimenni. Egyetlen valamit, ami neked nagyon tetszett.

– Hát mit mondjak – rajongott az ismerősöm –, hát például a pavilonok. Egész erdők voltak berendezve! *Mintha csak egy valódi* erdőben járnál.

– Bizonyára nagy természetbarát vagy – mondtam neki. – Ugye, minden hétvégén kirándulsz?

– Nem én – mondta megütközve –, az igazi erdő, *az van,* abban mi a csodálatos? De ez úgy volt megcsinálva, mintha csak egy valódi erdőben lettél volna! Hát nem érted? Pedig csak egy pavilon volt!

– És az állatok is, ugye? – néztem rá élesen. – Mintha csak valódi, eleven, élő állatok lettek volna? Ugye így láttad?

Ismerősöm megütközve nézett rám:

– Nem értelek – mondta. – Hát azok persze hogy igazi állatok voltak.

– Viccelsz? – mondtam neki. – Te csakugyan nem vetted észre? Hogy az állatok is, *mintha csak valóságos állatok lettek volna?*

– Ne hülyéskedjél – mondta ő rekedten.

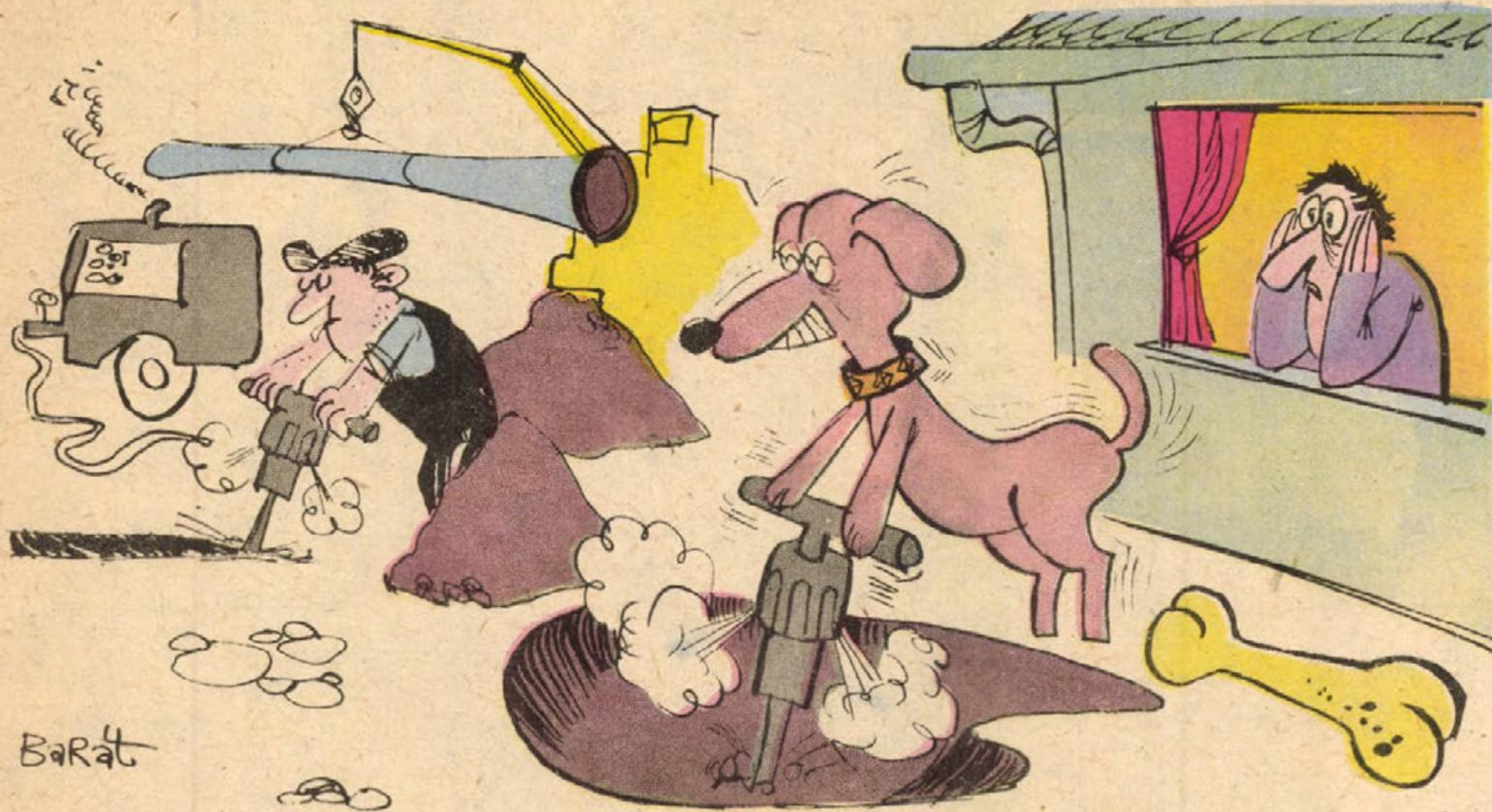
– Nem vetted észre? – fojtottam el egy kuncogást magamban. – Te úgy nézted az állatokat, hogy igazi állatokat látsz? Óriási – mondtam –, csakugyan mások is mondták, hogy a kiállítás valami nagyszerű! Most már magam is kezdem hinni. Na, szervusz.

Otthagytam az utca kellős közepén. Tétován állt, elrévült tekintettel.

Mintha csak egy valóságos ember lett volna, aki nem tudja eldönteni, hogy ki a bolond a csárdában ...

Somogyi Pál

TANULÉKONY JÓSZÁG

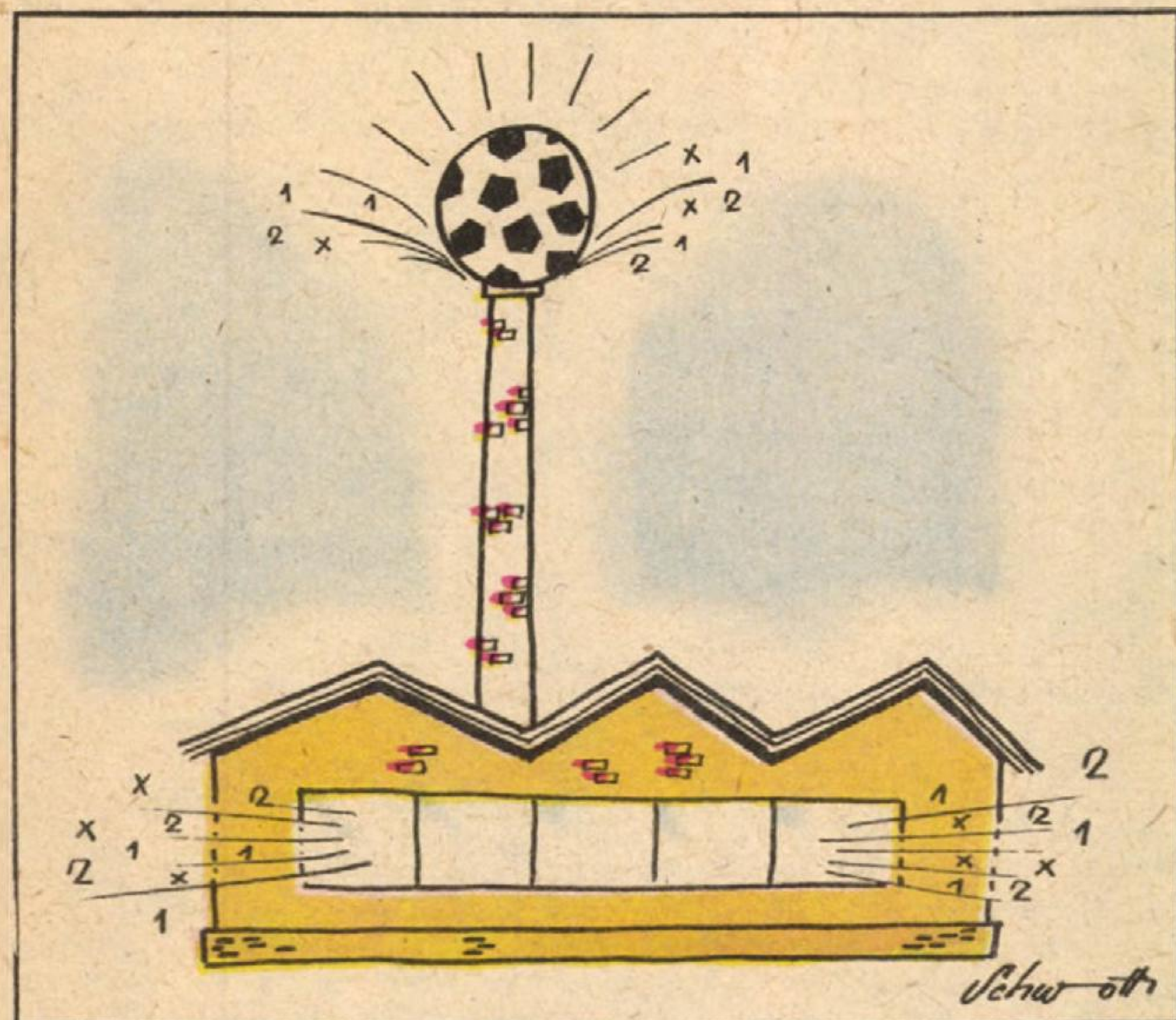

ELŐRELÁTÓ PARKŐR

– Eltettem őket télire!

HÉTFŐ REGGEL A GYÁRBAN

ESTI ISKOLA

– Drága mama, igazán hazatalálok egyedül is, nem szükséges minden este értem jönnöd!

HUMORÜGYBEN PSOTA IRÉNNEL

Hat éven keresztül elég gyakran voltam együtt vele humorügyben is. Kollégák voltunk a Madách Színházban. Ő akkor még *csak egyszerűen* Psota Irén volt (én dramaturg), de mi „bennfentesek" már sejtettük, hogy e leányból a Psota lesz, „akárki meglássa"! Honnan tudtuk? Többek között az eredendő komédiázó tehetségéből, ahogy — például — berobbant reggelenként a próbákra és az álmos társulatnak rögtönzött.

— Hallottátok, mi történt? — emlékszem hirtelenében egy ilyen alakítására. Megvárta, amíg az ásítozó kollégák kíváncsian felé pislogtak, és akkor közölte: — A radványi sötét erdőben halva találták Bárczi Benőt... — Azután rögtön el is énekelte dzsesszritmusban, majd eltáncolta Kund Abigél őrülési jelenetét, mígnem Uray Tivadar a nevetéstől csukladozva leintette: „Sok vagy nekem, Irénke!"

A közönség (ha jól tudom, a kritika is!) a Dulszka asszonybeli alakítására figyelt föl először.

— Az erkölcsös asszonyság tizenhat éves, tüdőbajos lányát azért szerettem — emlékszik vissza —, mert olyan tragikus, illetve komikus, azaz tragikomikus figura volt. Hasonlóan „kevert" ízű élmény maradt számomra az egyik előadás. Tolnay Klári, akit civilben nagyon szeretek, és aki művészileg a példaképem, egy este megnézte a darabot. Elhatároztam, megmutatom neki, mit tudok. Legizgalmasabb jelenetem egy megindító szerelmi kettős volt Darvas Ivánnal, amelyben én az első szerelmi csalódottságtól megsebezve, mint tört szárnyú pillangó hagytam el a színt. Azon az előadáson úgy építettem föl a jelenetet, hogy a végén nem egyszerűen elhagyom a színt, hanem kilibegek tört szárnyammal. Minden nagyszerűen ment, a nézők lélegzetüket visszafojtva hallgatták búcsúzó szavaimat, s akkor egyszerre csúszni kezdett lefelé az alsószoknyám, és én libegés helyett hasamra szorított kézzel kitotyogtam.

— Hát igen. Írva vagyon a krónikákban, hogy minden színésznőnek lecsúszik egyszer az alsószoknyája — elméskedem.

— Egyszer! Ha egyszer...! — ugrik föl és rikolt Psota Irén méltón önmagához. — Akár hiszed, akár nem, engem üldöznek az alsószoknyák. Mégpedig olyan cselesen csinálják, hogy megvárják, amíg az egyik lázadását elfelejtem, s így elaltatva az éberségemet, jön a következő. A Dulszka-eset után is eltelt néhány év, amíg Barta Lajos Szerelem című darabjában a nagy jelenetem csúcsán egyszerre... Lőte Attila, a partnerom rémülten látta, hogy faképnél hagyom és sasszézok kifelé. No, közben azért mondtam a szöveget, de az ajtóban állva kiléptem a bokámra hulló alsóneműből, majd visszamentem és... és szerencsémre még volt néhány szavam, hogy a rendezésnek is eleget téve tudjam befejezni a jelenetet. Ismét évek teltek el és én ismét felejtettem. Csak erre várt az alattomos alsószoknya, amely a Halló, Dollyban — természetesen a kulcsjelenet csúcsán — megindult lefelé. Ezúttal Feleky Kamill figyelte rémülten „sztriptízkészülődésemet", ugyanis kiléptem az alsóneműből — nyílt színen, és harci lobogóként magasan forgatva, a szerencsémre épp következő indulót énekelve a táncjelenetembe „kombináltam". Nem akarok dicsekedni, de nagy sikerem volt.

— A kórkép világos, tehát könnyen orvosolható. Óvakodnod kell az „alsószoknya-ártalomtól".

— Könnyű azt mondani, amikor ennek az átkozott alsóneműnek egy csomó cinkosa van. A jó múltkor például a Tetovált rózsában az ablak, amikor be akartam csukni, a kezemben maradt, és ugyanezen az előadáson a varrógép fölmondta a szolgálatot, s így azt a bizonyos főszerepet játszó inget kézzel kellett megvarrnom. Néhány perc múlva pedig az elromlott villanyt szereltem — csak úgy szöveg közben, majd dühömben olyan erővel vágtam oda a férjem hamvait tartalmazó edényt, hogy az — az előírás ellenére — majd a nézők közé gurult — teljes épségben. Úgy segített ki az ügyelő néhány cserépdarabbal, hogy folytatni tudjam az előadást.

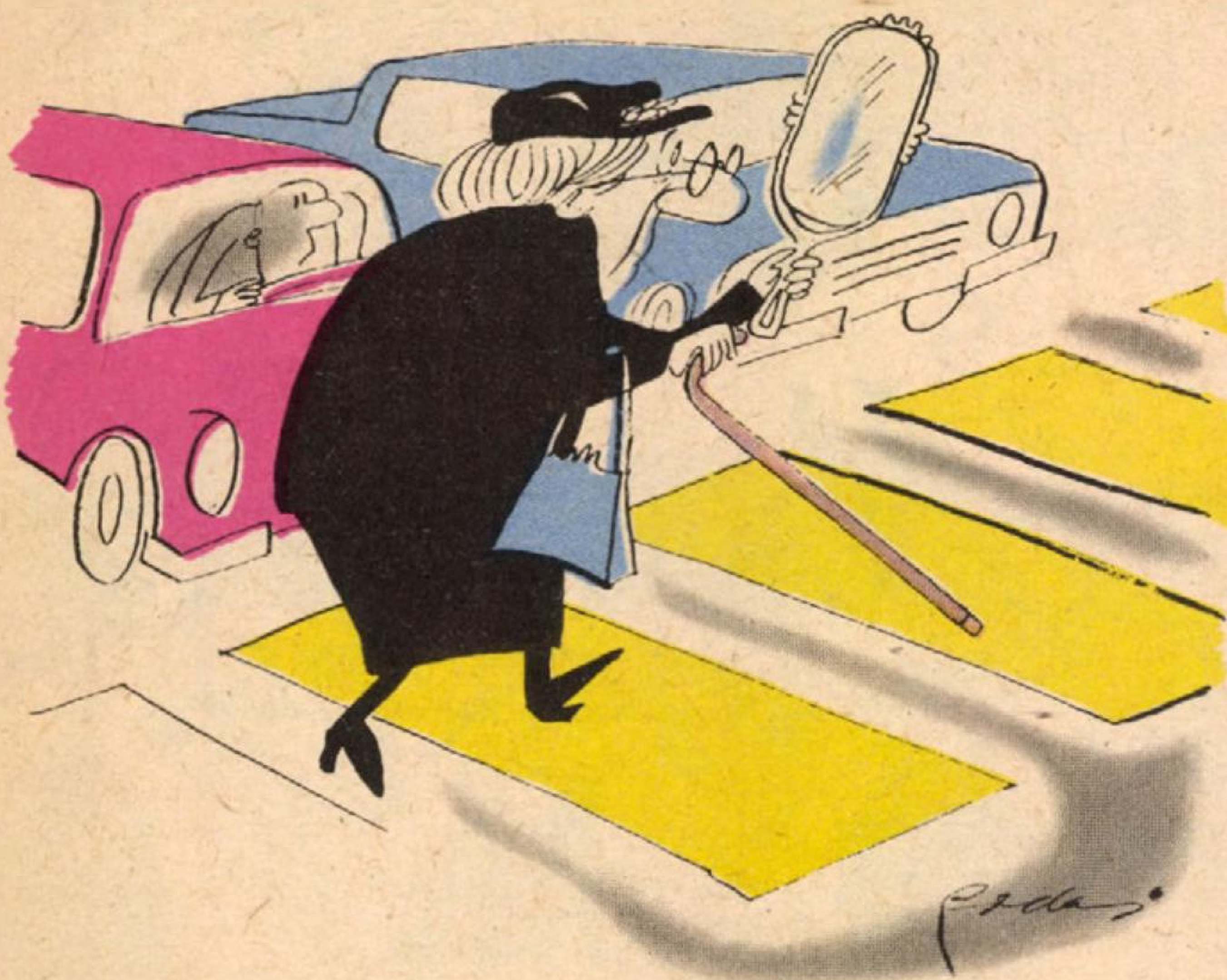
Az utolsó mondatokat már az utcán meséli, mert siet valahová. Közben nyitja is a kocsiját és fölajánlja, hogy elvisz egy darabig. Van már némi élményem a psotai kocsivezetésről, de az rég volt, gondolom — azóta belejött. Valóban simán gördül a Volkswagen, sőt amikor a Moszkva téren keresztül a Krisztina körútra igyekszünk, Irénke a közeledő villamost látva, látványosan lefékez és kecsesen int, hogy „tessék csak, tessék!"

A következő pillanatban csikorogva megáll a sárga alkotmány és éktelenül csönget, meg „imádkozik" a vezető. Psota értetlenül néz, én kihajolok és látom, rajta állunk a sínen. Mondom neki, erre ő is kidugja a fejét. A vezér — mintegy varázsszóra — elhallgat, arca földerül, s csak a fejét csóválja. Egy néni pedig megáll a kocsi mellett és nagy mosolyogva, megértéssel így szól:

— No persze, a Psota!

Sólyom László

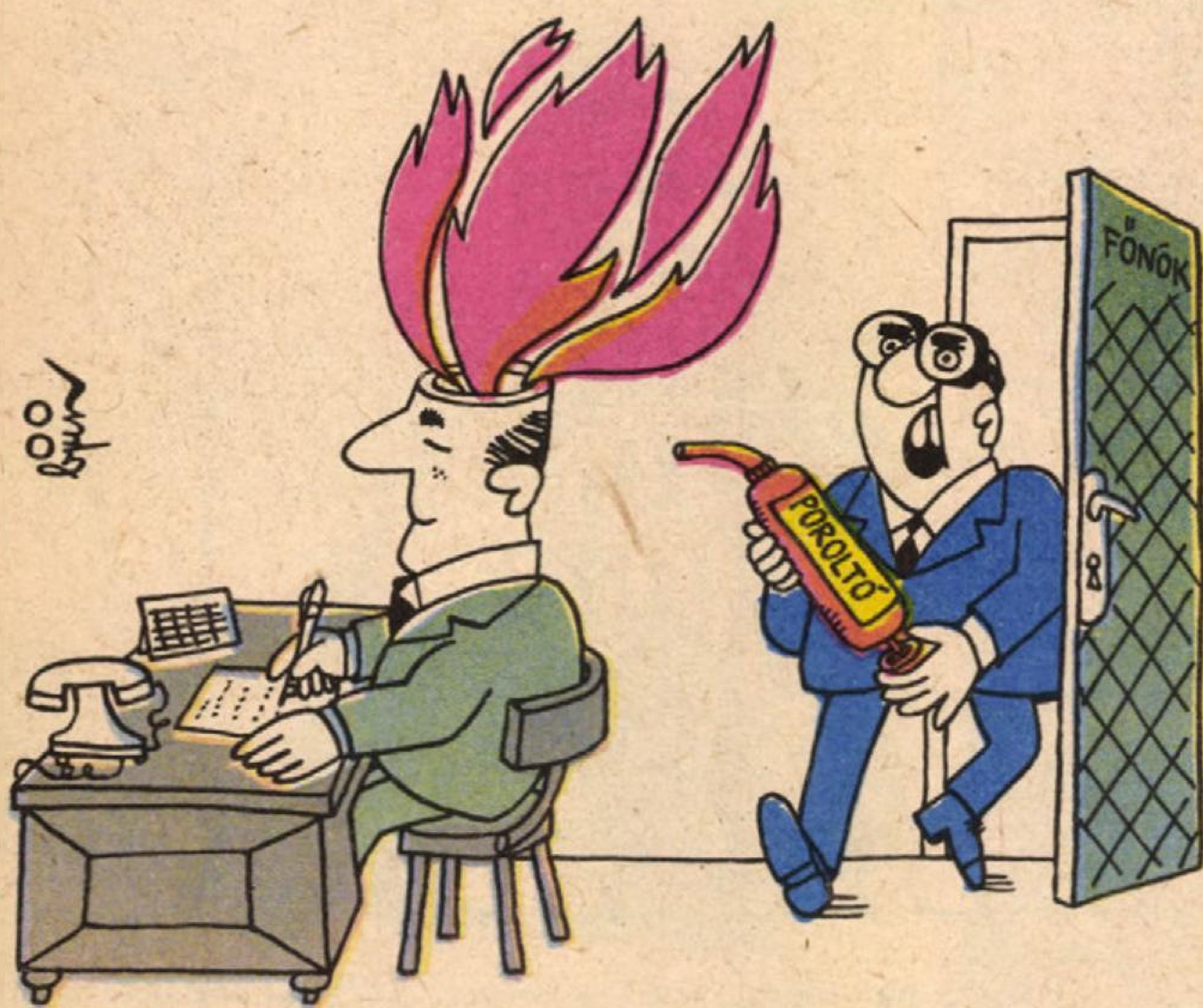
VISSZAPILLANTÓ TÜKÖR

SZERÉNY MUNKATÁRS

LÁNGESZŰ BEOSZTOTT

– Megőrült? Még tüzet okoz itt nekem!...

APRÓSÁGOK

Pesti párbeszéd, 1971.

— Szervusz, öregem, rég láttalak! Mi történt veled, mióta nem találkoztunk?

— Képzeld, megnősültem.

— Ne mondd! És kinek a feleségét vetted el?

*

Pad a Mátyás téren. Huszonéves, széles barkójú, tetovált karú legény „udvarol" a mellette ülő, fakószőke leányzónak:

— Nem jössz fel a kéglimre? ... Megmutatnám a munkakönyvgyűjteményemet ...

*

Nem tudom megilletődés nélkül kézbe venni az új közületi telefonkönyvet. Érthető ez, hiszen életem legnagyobb tette fűződik hozzá.

Történt még tavaly, hogy a postától néhányunkat felkértek: lapozgatnánk bele a készülő közületi telefonkönyv nyomdai levonatába, s tennénk meg az észrevételeinket a könyv szerkesztési vagy egyéb fogyatékosságait illetően. Böngészés közben, a 72. oldalon, Hungarofilm címszó alatt, ez ütötte meg a szememet:

Tőkésosztály 312—777.

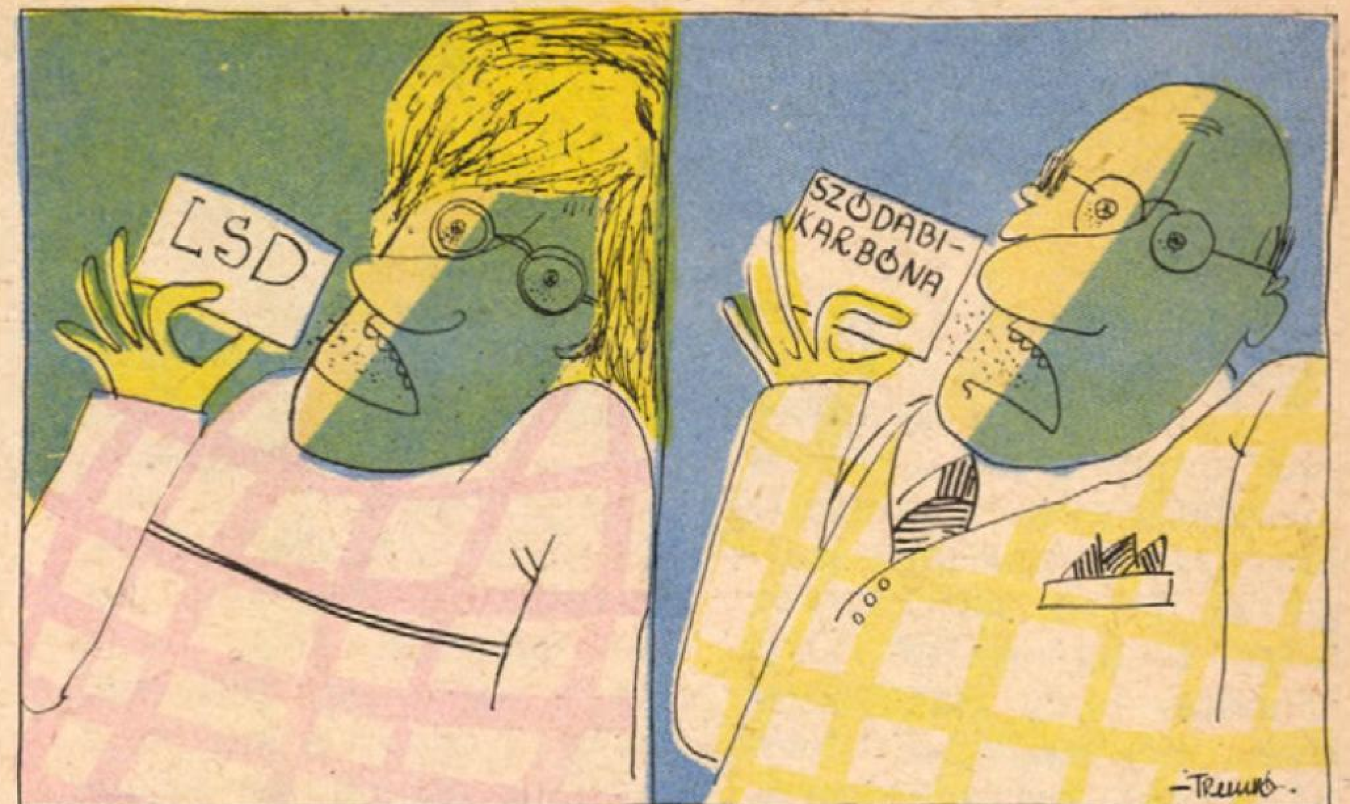
Feljegyzéseimben szóvá tettem, hogy ez így kissé furán hat, ez az összetett szó egészen más jelentéssel bír napjainkban. Megszívlelték a tanácsomat, s a kinyomtatott könyvben már módosították a szöveget.

Így hát joggal lehetek büszke: én számoltam fel a tőkésosztály utolsó maradványát hazánkban.

R. B.

NÉPBETEGSÉGEK

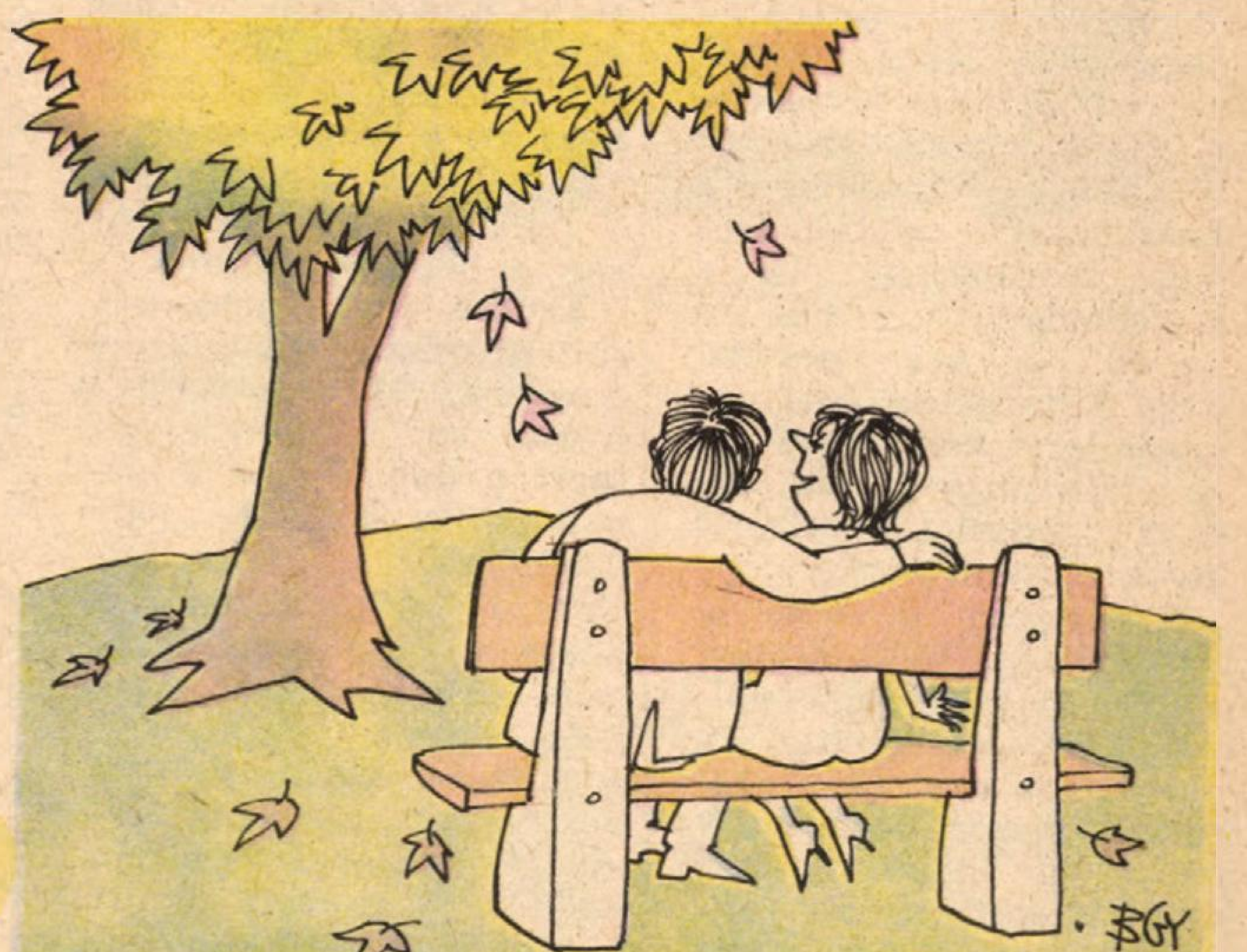
Amerika — Magyarország

VETÉLKEDŐ

– Halló, tudakozó? Van egy kis vitánk: mikor is fedezte fel Kolumbusz Amerikát?

ŐSZI LOMBHULLÁS

– Múlik az idő... Maholnap féléves lesz a mi kis lakáskérelmünk...

ISTENNŐ A FOLYOSÓN

Mint madár árnya alvó tó vízén,
hol messzeségből szól a szép szirén,
míg egy-egy szem csak rátapad mohón,
úgy száll végig a függőfolyosón.
(Ezt pesti nyelven gangnak nevezik,
ám fala, rácsa szépséggel telik,
mert aki most így végigsuhan rajta,
a legbűvösebb tündérféle fajta).
Mit visz kezében? Tán az isteneknek,
kik a magasból élesen figyelnek,
nektárt vagy mannát? Vagy az ifjúságot,
mert öröklétre mind epedve vágyott?
Igen, Hébé ő! Kiszélesül a tér,
az istennő most a lépcsőhöz ér,
fölvillan lába, combja és bokája,
s a szemétvödröt – mert hát az van nála –
nagy porfelleggel önti a kukába.

Lovászy Márton

ÜVEGESTÁNC

– Na, fuccs az üvegbetétnek!...

Példaképem

Az óvó néni Vitéz Jánosról mesélt, aki levágta a sárkánynak mind a hét fejét és kiszabadította a szegény lányt, akit vacsorára szolgáltak fel a sárkánynak, hogy kiengeszteljék. Azt mondta, hogy nekünk is ilyen hősöknek és ilyen bátraknak kell majd lennünk. Nagyon szép mese volt, el is határoztam, hogy nekem Vitéz János lesz a példaképem, de bármilyen figyelmesen jártam a világban, sehol nem leltem hétfejű sárkányt, aki szép lányokat vacsorázik. Bódogh bácsihoz a harmadik emeletre minden este felment egy-egy szép lány, de Bódogh bácsinak csak egy feje volt es parizert vacsorázott. Ezért aztán Wéber Jancsi lett a példaképem, aki csúzlival a negyedik emeleti ablakokat is be tudta lövöldözni. Hamarosan öt lövésből eltaláltam a parkban a kandelábert, amiből irtó nagy botrány lett, de a pszichológus — akihez elvittek — azt mondta, hogy rossz példaképet választottam magamnak és az óvó néni a felelős, aki nem tudott megfelelő ideált állítani elém...

Később, az iskolában, a tanító bácsi Toldi Miklóst ajánlotta követendő példaképnek, és én meg is próbáltam egy petrencerúddal megmutatni, hogy melyik út viszen itt Budára, a Moszkva tér felé, de azt mondták, hogy ne hadonásszak a felnőttek szeme előtt. Így aztán Blazsek Öcsit kezdtem példaképemnek tekinteni, aki minden lánynak belecsimpaszkodott a hajába, és már a negyedik általánosban azt mesélte: tudja, hogyan nem születik a gyerek.

Amikor 15 éves lettem, felvettek a Kisstáció utcai galeribe. Jocó — a vezérünk — egy félszemű kalózt tetovált a karomra. Amikor otthon ezt észrevették, óriási cirkuszt rendeztek, és megtanácskozták az ügyet az osztályfőnökömmel is, aki azt mondta, hogy rossz példaképet választottam magamnak, és hosszú időn át a márciusi fiatalokról beszélt. Én be is ültem esténként a Pilvax kávéházba, de márciusi fiatalokat nem találtam ott. Igaz, éppen február volt. Megismerkedtem viszont Francival, aki mindig tudott jószívű leányokat szerezni a szeretetre éhes magányos uraknak. Egy idő után én is segítettem neki, és a gyermekvédelmi osztályon azt mondta a hadnagy úr, hogy baj van a példaképeimmel.

Ezután egy gyárba kerültem mint betanított munkás. Itt már könnyebb volt a helyzetem, mert a kapun egy hatalmas tábla díszlett „példaképeink" felirattal. Hosszú ideig néztem a képeket, mert nem akartam még egyszer rossz példaképet választani. Leginkább Kovács IV. János tetszett, aki éves tervét már október 1-re teljesítette. Kerestem is ezt a Kovácsot, de kiderült, hogy három évvel ezelőtt kiemelték normásnak. A tábla ugyanis öt éve porosodik a kapuban. Megkíséreltem még Kiss Erzsébetet megtalálni a példaképek közül, de ő férjhez ment azóta, és jelenleg szülési szabadságon van.

Egyszer anyám azt mondta, hogy vegyek példát Fejes Laciról, aki velem egyidős, és sokkal butább nálam, mégis csoportvezető lett. Fel is kerestem Lacit, aki elmondta, hogy az érvényesülés útja: jól kell helyezkedni. Ő például elvette a művezetőjének a lányát, aki öreg, mint az országút, de egy fél ház járt a kezével, és a papa azóta egyengeti az útját. Sajnos az én művezetőmnek csak fia volt, ezért — szinte észre sem vettem, hogyan — Zsiga lett a példaképem, aki nagyon szép ruhákban járt, és úgy szórta a pénzt, mint egy Csekonics báró. Hamarosan barátok lettünk, és amikor kitört a balhé a gyárból elvitt szerszámok miatt, a fegyelmi bizottság megállapította: rosszul választottam meg a barátaimat és a példaképeimet.

Házasságom után a feleségem azt mondta, hogy vegyek példát Sódar Oszkárról, aki a szomszédban lakott. Oszkár munka után egyenesen hazasiet, pelenkázza a gyereket, egy fillért nem vesz el a fizetéséből, és imádja az asszonyt. Ez a példakép nekem nem tetszett, mert az egész utca tudja, hogy Sódar csak azért pelenkázik, mert a felesége évek óta csalja egy zöldségkereskedővel, és soha nincs otthon este. Mostanában az én asszonyom is későn jár haza, mert sokat kell túlóráznia. Ilyenkor egyedül ülök a szobámban, és nagyon szomorú vagyok. Lassan elmúlik az életem, és nem sikerült magamnak egy megfelelő, tartós példaképet találni.

Ha ez így megy tovább, kénytelen leszek saját magamat tekinteni példaképemnek.

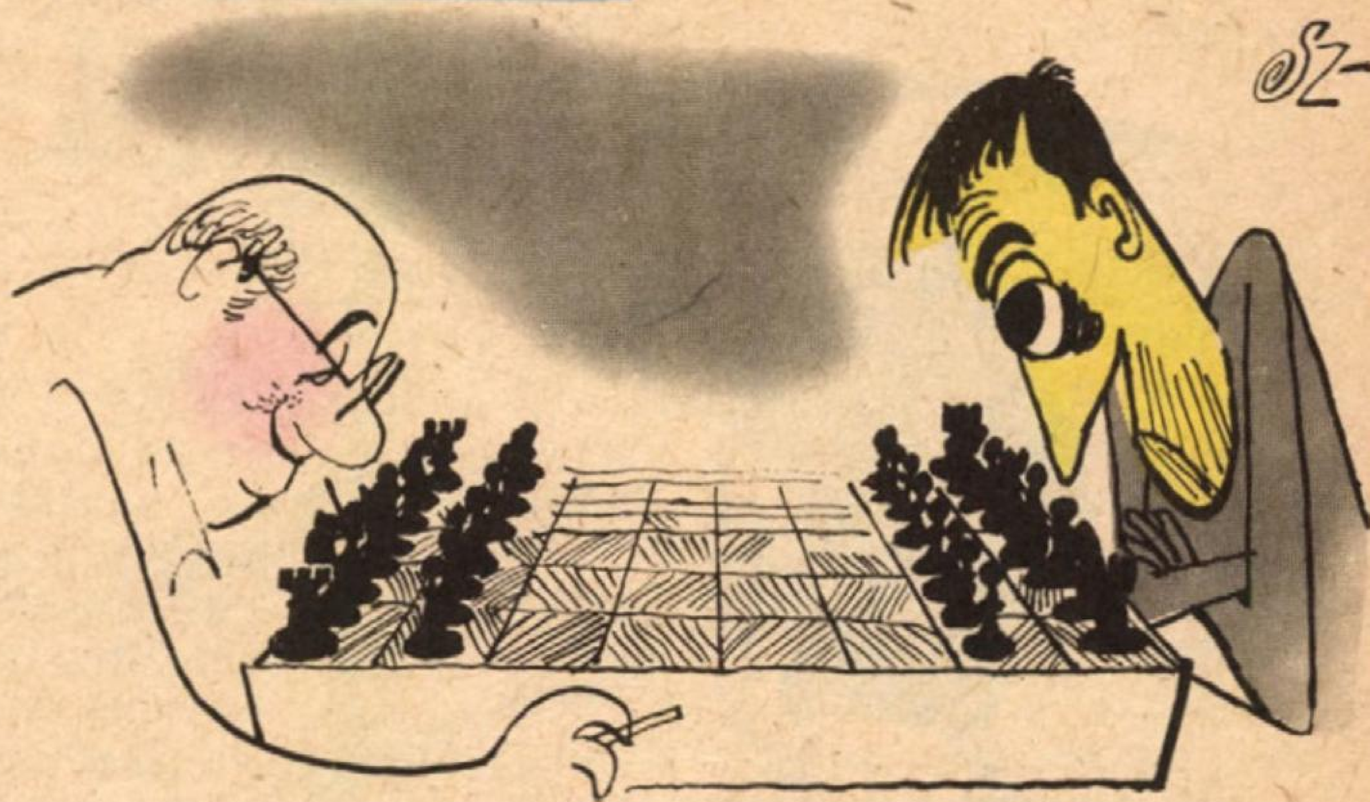
Ősz Ferenc

ELŐLEG

– Asszonyom, kissé korán gratulál, még el sem kezdődött a verseny!

Szűr-Szabó József:

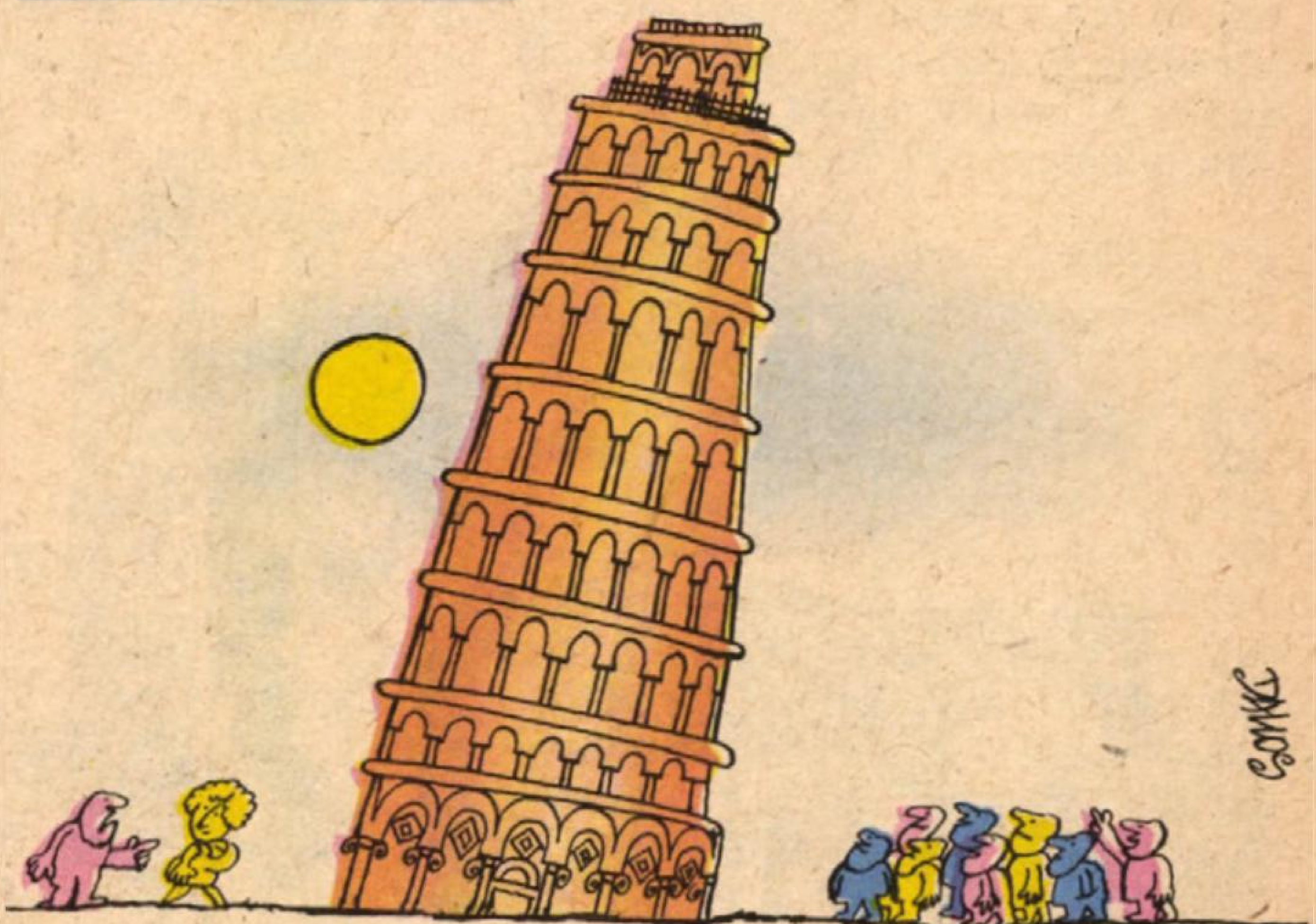

Tót Gyula:

– Ezentúl csak a pénzemért fognak szeretni...

Dallos Jenő:

– Nem megyek alája, mert amilyen peches vagyok, pont akkor fog eldőlni...

Fülöp György:

– Most szép, de milyen lesz 30 év múlva?

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

MI AZ ABSZOLÚT PESSZIMIZMUS?

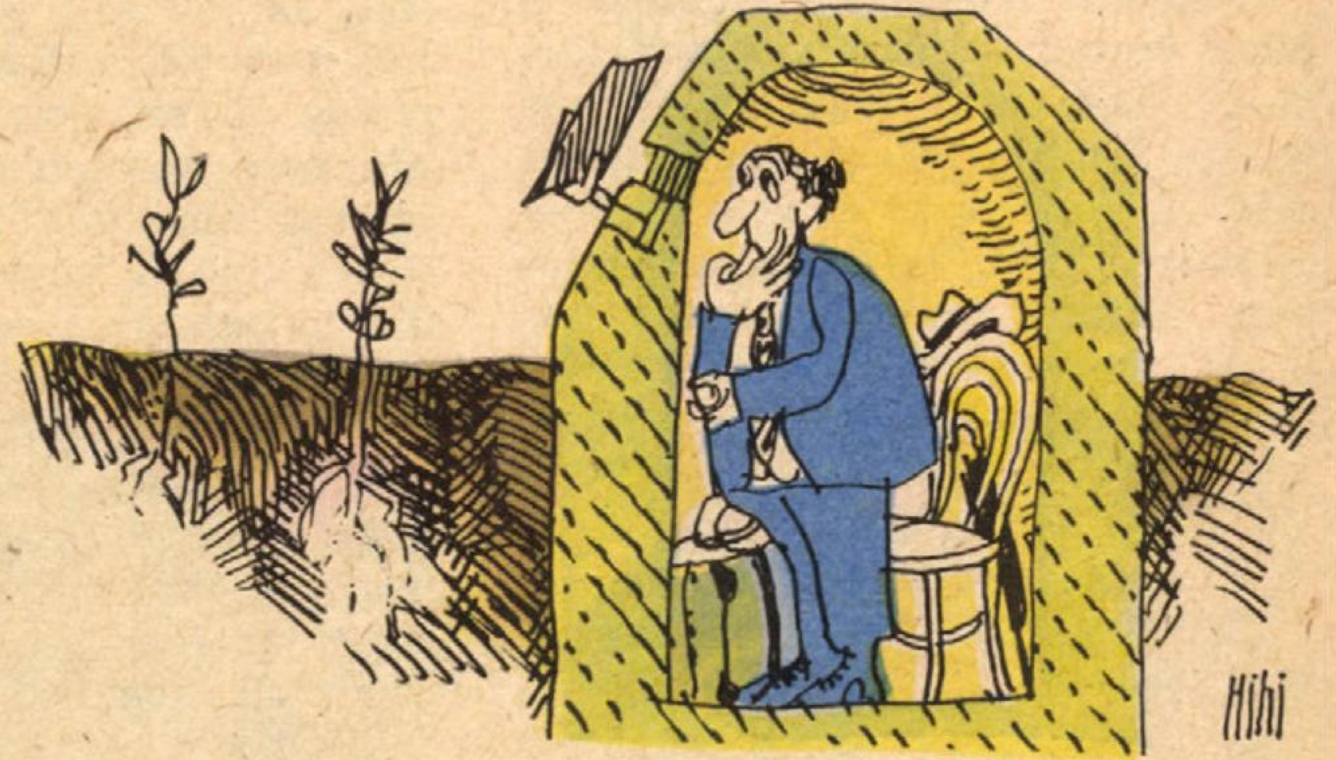
Barát József:

– Ilyen időben levetni az új cipőt.

Hegedűs István:

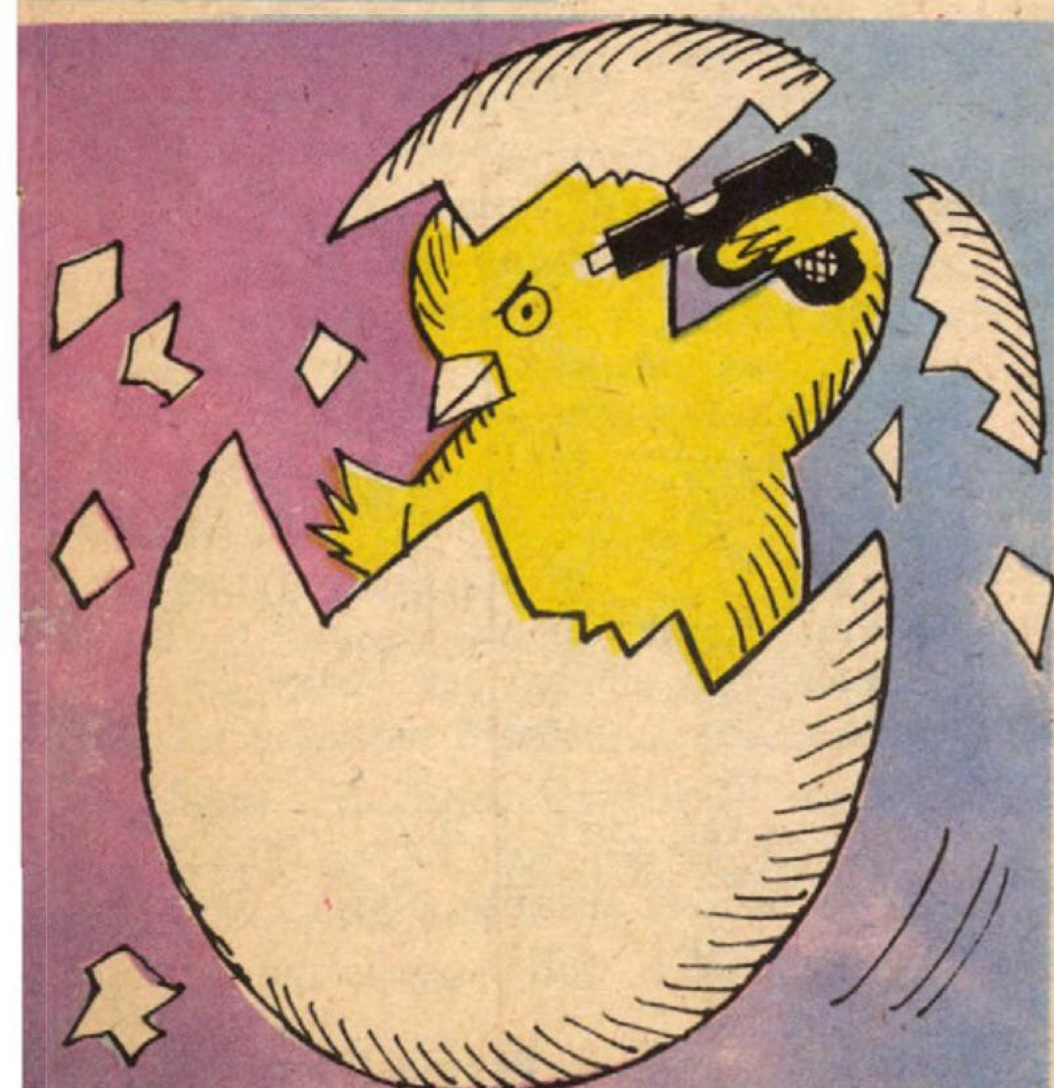
– Ha valaki napfogyatkozás esetén óvóhelyre bújik...

Sajdik Ferenc:

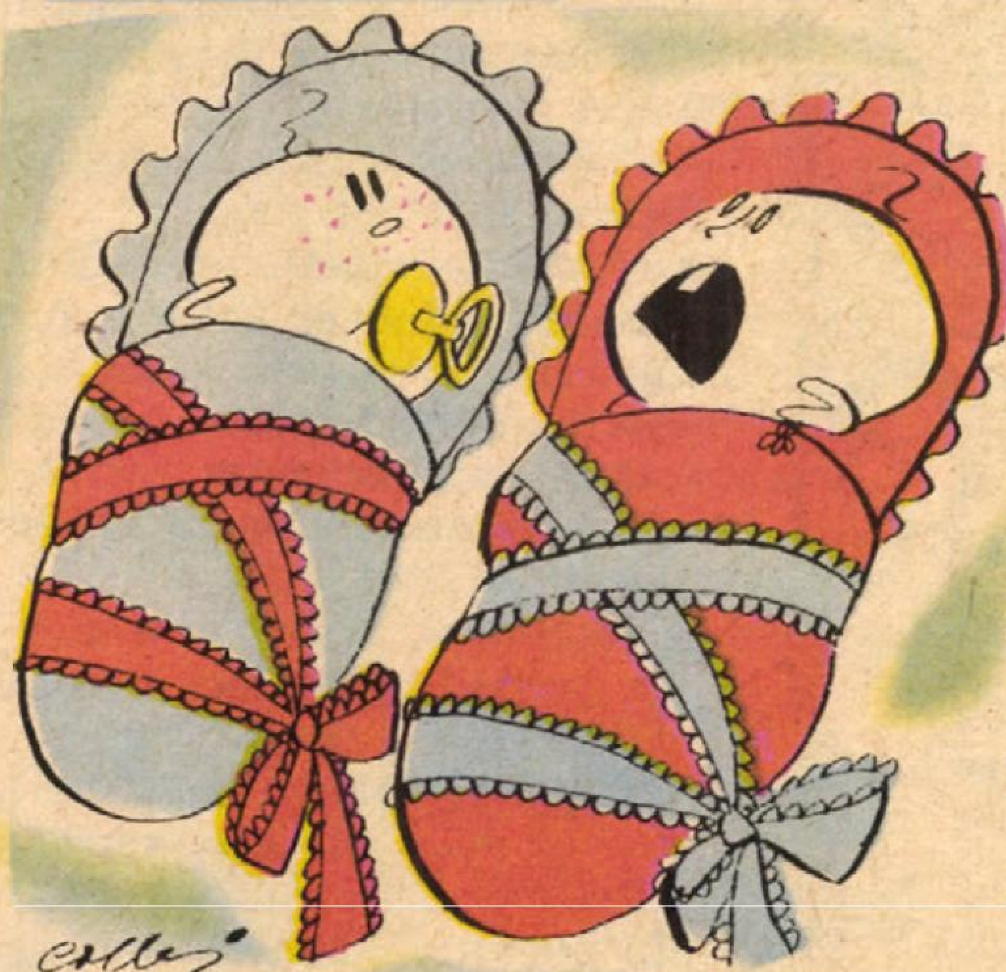

– Ma csuda peches napom van, a végen még a fejemre esik egy virágcserép.

Mészáros András:

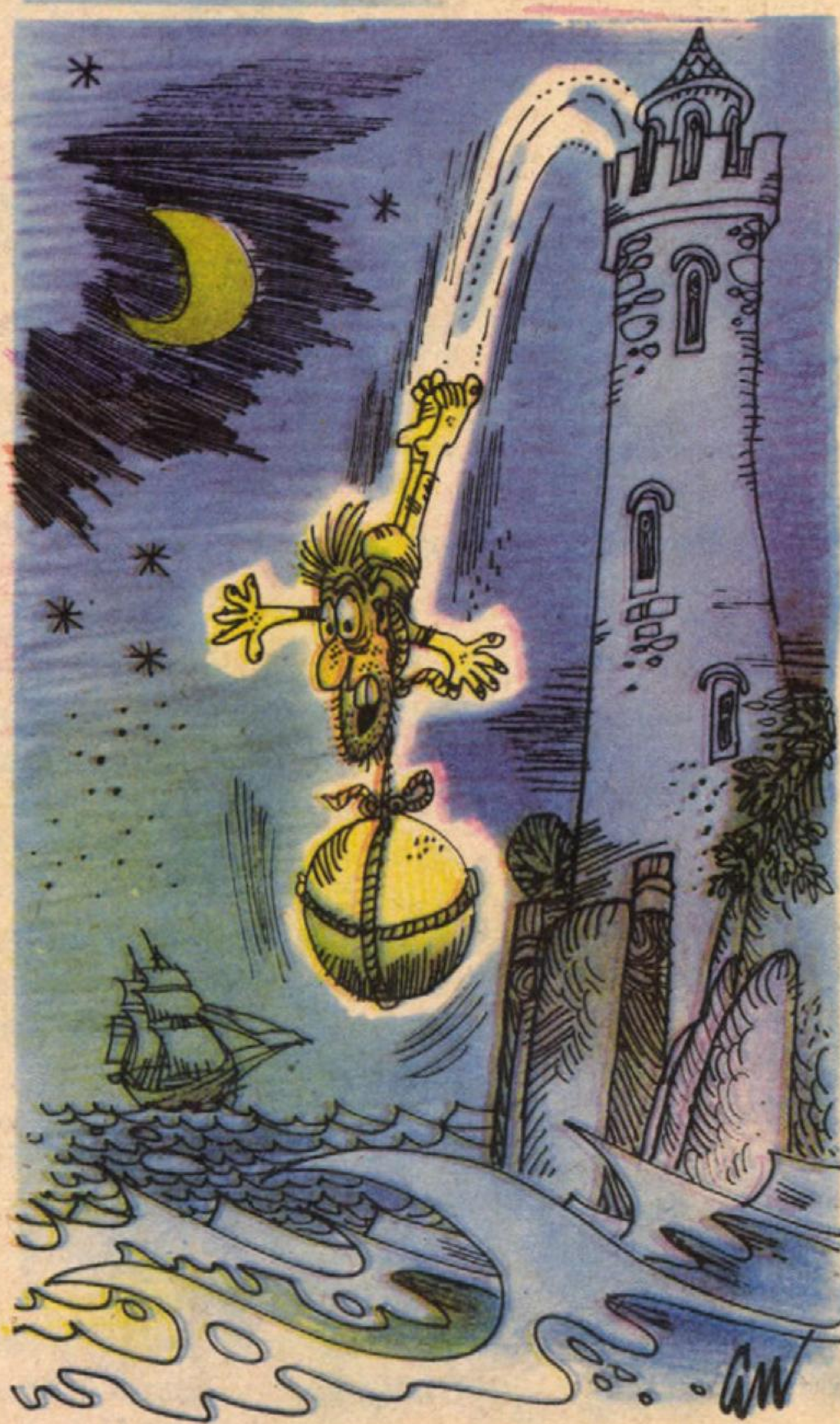

Erdei Sándor:

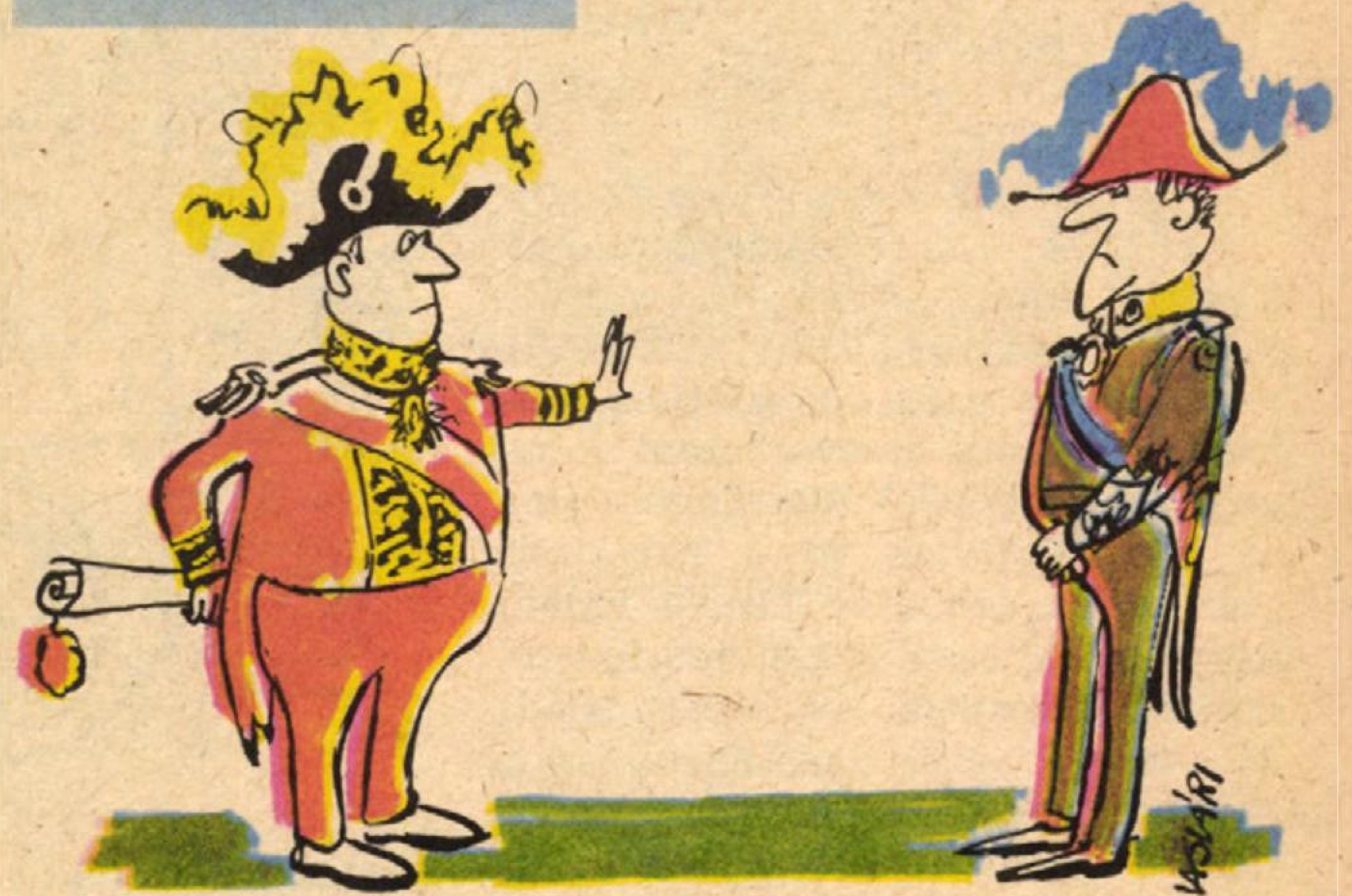
– Érdemes volt megszületni? Hiszen nincs mulandóbb, mint az ifjúság!

Endrődi István:

– Amilyen balszerencsés vagyok, szennyezett lesz a víz!

Vasvári Anna:

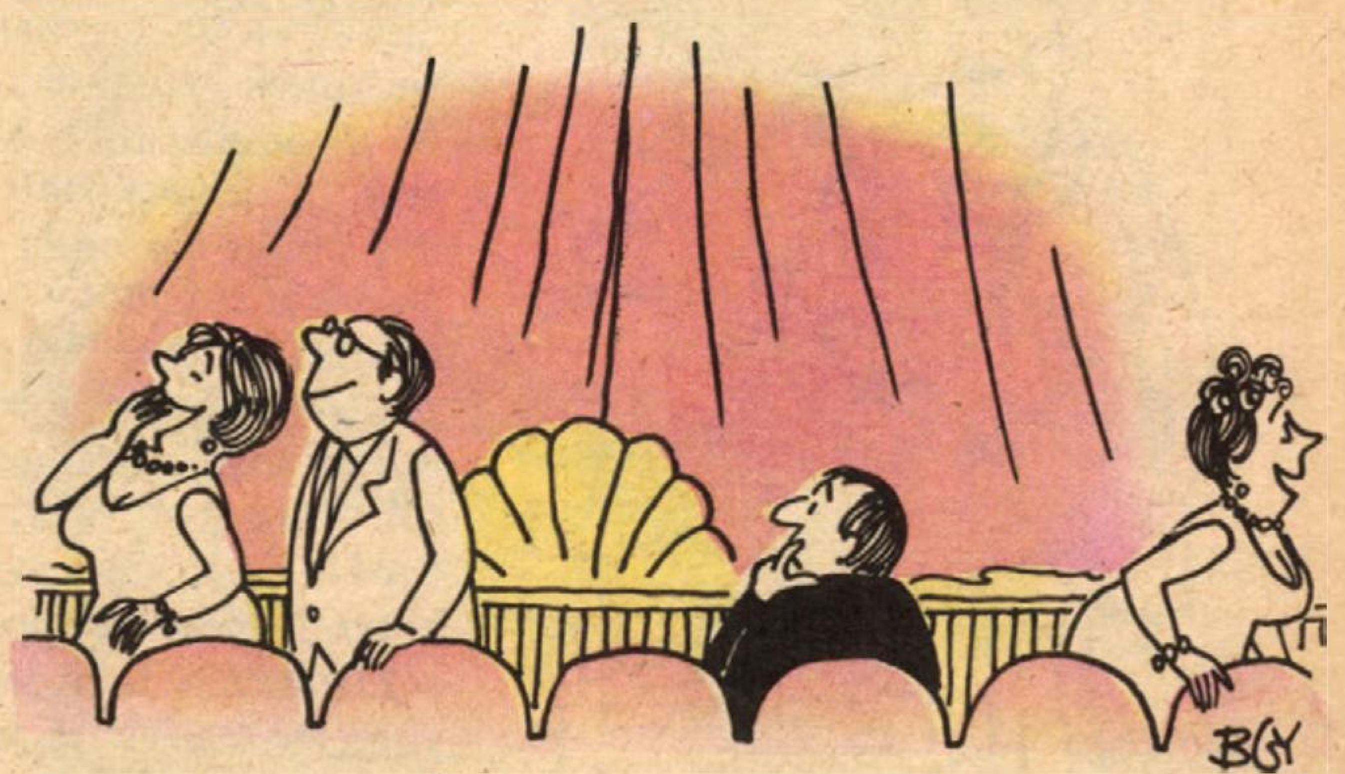
– Át sem adni a tiltakozó jegyzéket.

Takács Imre:

– Ráakasztottam egy rossz cipőt, mert halat úgysem tudok kifogni...

Brenner György:

– A Csárdáskirálynő második felvonása után nem hinni abban, hogy happy end lesz a darab vége.

A SZERELEM VAK

Szívemhez kaptam, amikor megláttam. Ott állt a sarkon, fekete szemüveggel, fehér bottal. Velem szemben, a villamoson idősebb nő ült, észre is vehette, hogy az ablakból visszakapott fejem lejjebb csúszva az ülésen, nekikoccan a támlának, az arcomból is nyilván kiszaladt a vér, mert gyöngéden megkérdezte:

— Rosszul van?

Percekig válaszolni sem tudtam. A sarkon látott kép, Holubek, a fehér bottal, amint áll, merev tartással, lidércként fogta le a nyelvemet, fojtotta belém még a lélegzetet is. Ám éppen ezért a néni — csipkézett blúz, nyakán angyalos lánc — most már térdemhez „fagyott" kezemre borítva bársonypuha, meleg tenyerét, újra szólt:

— Nincs jól?

Erőt vettem magamon:

— De igen. Már jól vagyok.

— A szíve talán?... Vagy a vérnyomás?

— Nem. Nincs semmi baja a szívemnek. Hanem ez a meleg. De már jól vagyok.

Fölálltam, sőt pattantam, hogy lássa, nem hazudok. És hangosan, mint iskolában névsorolvasáskor a jelent, kiabáltam:

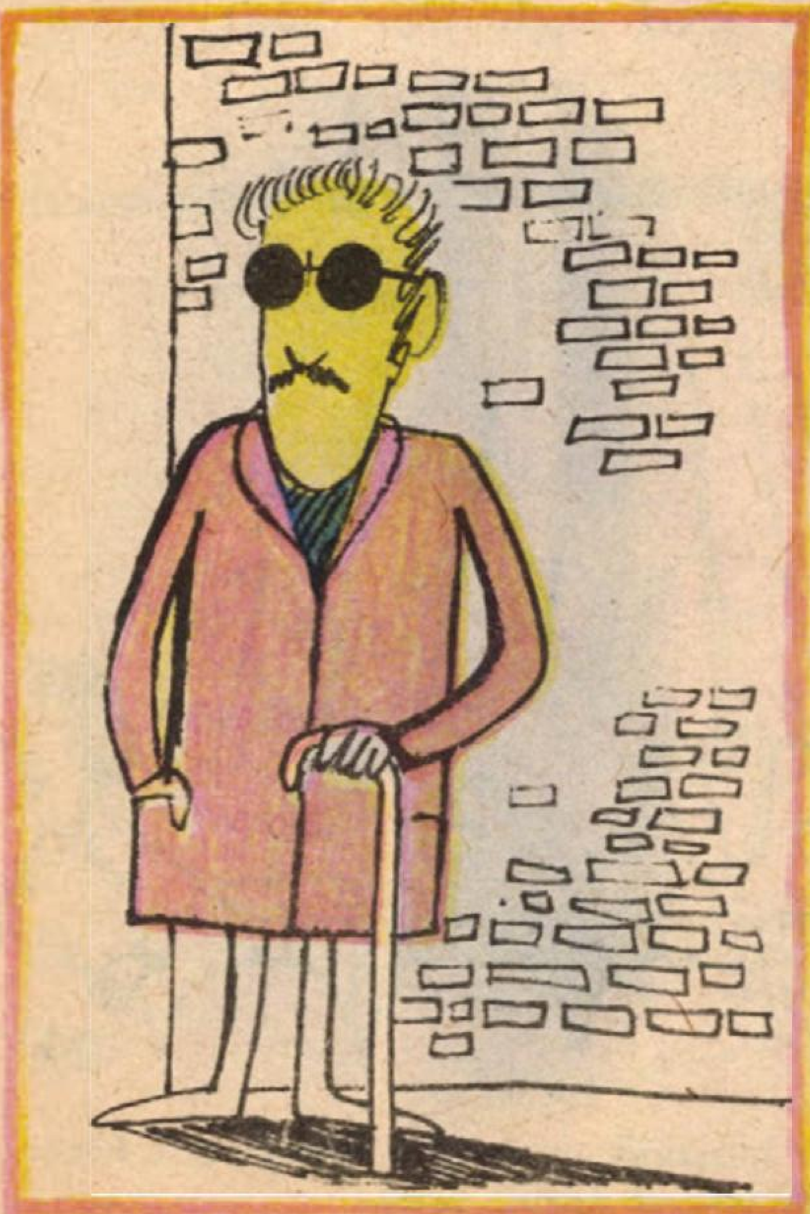
— Teljesen jól!

Elindultam. Az ajtóból még visszaszóltam:

— Köszönöm a kedvességét.

Két okból is igyekeztem leszállni. Egyfelől, mert ha maradok, tovább faggat, másfelől sietni akartam vissza, hogy még ott találjam Holubeket. És mit magyaráztam volna az idős hölgynek? Meséltem volna el, hogy Holubek, ez a kifeszített mellkasára, fémes ruháira — valaki azt mondta, nem is kefével, hanem szidollal tisztítja —, Trabantjára és garzon öröklakására büszke, negyvenéves „huligán", aki pár hónappal ezelőtt még legfrissebb kalandjával traktálta a kávéházi törzsasztalt, amelytől, nem tagadom, épp az ő, nem egy esetben fényképekkel dokumentált hódításairól tartott kisakadémiái miatt maradtam el, ez a Holubek most ott áll a sarkon, fekete szemüveggel, fehér bottal.

Részvét? Első hatásra az, de míg robogott velem a villamos a legközelebbi megálló felé — ejnye, de nagyok ezek az állásközök itt Óbudán —, szégyellem, de materialista nevelésem ellenére arra gondoltam, nem igaz, hogy az Isten nem ver bottal, sőt! íme ezt a nagy pénzeket kereső kisiparost fehér bottal verte meg.

Aztán meg arra gondoltam, hogy az alapvető ellenszenv zavarossá teszi a tiszta látást, talán mégse ő volt, aki ott állt a sarkon. Sajnos taxi nem jött, villamos se, és mire gyalog a színhelyre visszaértem, már nem volt ott Holubek... viszont az újra látott környezet rekapituláltatta a képet, igen, ő volt, akit láttam, az a dohányszínű műbőr sportzakó volt rajta, amelyet annyian körültapogattak a kávéházban, amikor megjött prágai útjáról, amikor is a „vonaton volt egy lány, tizenhét éves, természetesen, és szőke, természetesen, és gyönyörű, természetesen... és mire befutott a vonat, természetesen.. "

Holubek ugyanis, mint mesélte mindig, „csitrikben utazik", húsz év nála a maximális korhatár, de igazi zsákmányai a tizenévesek, ezek mennek a varázsfuvola, azaz a megcsörgetett Trabant-sluszkulcs hangja után.

No és az ő fellépése, természetesen. A lemezei nem azok, amiket otthon fölrak a lemezjátszóra, ó, kérem, uraim — magyarázta balekjainak —, „nem azok, hanem azok, amiket még az ismerkedéskor a fülükbe forgatok."

— Most például iskolaszakos vagyok. A fehér blúz, a diáksapka. Hát, uraim...

Ekkor hagytam ott az asztalt, amelynél sakkozó partnereim ültek. Holubek még utánam szólt:

— Mi az, Pemzli úr, maga talán nem hiszi?...

Akkor úgy gondoltam, szájon vágom. Most ugyanis sértőn hatott, amit eddig tőle is, a sakk-kör tagjaitól is kedveskedő becenévként fogadtam. Tőle azért is, mert, ezt se tagadom, több képet is vett tőlem. A törzsasztalt együtt, és külön-külön minden tag portréját. Más kérdés, hogy egyszer — többször se — fönt voltam nála, egyetlenegy képemet se láttam a falán. Mását sem. Ellenben annál több fotót, csupa nő, úgy, ahogy mondta, fiatal lány, tele velük a fal, mint a fényképészek kirakata.

Elfogott a hányinger. Nem a látvány miatt. Festő vagyok, a szépet én is szeretem. Hanem attól, hogy ettől a hitvány alaktól, aki még „Zengő szikla" című és nem is olcsón megvásárolt képemet se tette ki, kell elfogadnom a pénzt, egy újabb képért, amelyet a többi alkotásom sorsára juttat.

Dögölj meg, gondoltam akkor.

Most mind a két eset reminiszcenciája lelkiismeret-furdalással mart belém. Kegyetlen társítás; a pofon és a fekete szemüveg, a haljmeg-átok és a fehér bot.

Döntöttem: leküzdve mindent, bemegyek a kávéházba. Hónapok után először. A tagok, ha ugyan még együtt van az asztal, talán nem is tudják, mi történt Holubekkel. Rémlett is, hogy Bogai, akit selypítése miatt „fakmefter"-nek hívtak, mondta is egy találkozáskor, hogy elmaradt a „maszekgróf". Mert Holubeket meg így hívták a háta mögött.

Bementem.

Ott ültek a tagok, csaknem teljes létszámmal a törzsasztalnál.

Az asztalfőn — Holubek.

Szemüveg nélkül. Sehol a közelében fehér bot.

Rám biccentett, és mintha nem maradt volna el hetekre ő, hónapokra én, nem esett volna ki egyetlen nap se, folytatta mondókáját, csak annyi szünetet tartva, hogy megrázhassam a felém nyújtott kezeket. Az övét is.

— Szóval, uraim, ez a buli, ez az én zseniális patentem remekül bevált. Fekete szemüveggel, fehér bottal odaállok az iskolák elé, jönnek az édes lánykák, versengenek, hogy melyik fogja meg a karomat. Én persze a fekete szemüveg alatt meggusztálom, és ha nem firszt — így mondta —, klassz a kis csaj,

akkor azt mondom, köszönöm, kedves, előbb ki kell fújnom magam, vagy azt, hogy tudok egyedül is... aztán jön a másik osztály, vagy ha ott se akad haláli, akkor megint csak várok.

Szinte megmámorosodott az örömtől, hogy ragyogó patentjét elmeséIheti. Kicsattanó, lázpiros arccal mesélt tovább:

— És megyünk együtt, karonfogva. Én magamhoz szorítom a kis karját... és megkérem, hogy még a következő sarkig... vagy még tovább...

Néhányan már belemozogtak az újabb előadásba. Észre kellett venni, hogy ez a kisakadémia nem e kiszikkadt vének fantáziáját, hanem valamilyen morális érzelmeket gyújtott meg. Ettől izegtek, mozogtak. Valaki föl is emelkedett az asztal mellett.

Holubek lecsapott:

— Megálljunk, kérem. Hát miért mesélem én ezt el, uraim? Hát azért, mert komolyra fordult a dolog. Négy hete... egy budai gimnázium előtt... átvezetett egy kislány az úttesten... én ilyen gyönyörűt... ilyen édeset... én odaálltam mindennap... ő másnap már elsőnek szaladt... és harmadnap beültünk egy cukrászdába... és azóta... nem, nem folytatom tovább, amíg nem isznak velem egy rundot. A boldogságomra.

Kihozták a féldeciket. Mindenki ivott. Én is. De miért? Mert Holubek, mint egy megtisztult bűnöző, vallotta be, hogy soha többé nem csinál tisztességtelen dolgot.. mert ő olyan szerelmes, mint egy ágyú... és a kislánynak is megmondta ezt, és azt is, hogy el akarja venni feleségül...

— És hozzá menne magához... a vakhoz?

— Á, hát már tudja, hogy nem vagyok az... én csak úgy várom meg ott... mert így le tud lépni... meg érdekesebb is... megyünk a fehér bottal... aztán zsupsz, be a kocsiba... föl a hegyekbe...

Valamelyik öreg sakkozó fantáziájában mégiscsak „rosált" a morál az izgalomtól. Rákérdezett:

— És?

— Semmi és! — felelte a megváltozott Holubek. — Megvárjuk az érettségit, aztán leutazom a nagymamához. Mert ez még a külön szám. A szülők disszidáltak, Krisztí egy leányotthonban lakik. És ha még azt is elmondom maguknak, hogy ez az otthon valamikor zárda volt, és a gondnoknő is onnan maradt vissza...

Elhallgatott. Demonstráltan is úgy, hogy lássuk, minden titkot mégse fecseghet ki. Helyette azonban sokkal nagyobb ajándékot ígért meg a társaságnak.

— Holnap kettős ünnep. Az első nap délután Krisztim elhagyja az otthont. El fogunk sétálni itt az ablak előtt Krisztinámmal... vagyis kis menyasszonyommal. Ezt ünnepélyes bejelentésnek vegyék, tisztelt uraim.

Lelöttyentettük rá a második rundót is.

Másnap a megbeszélt időben zsúfolt tribün, pardon: asztal figyelte az ablakon át az utcát.

Nem hazudott Holubek.

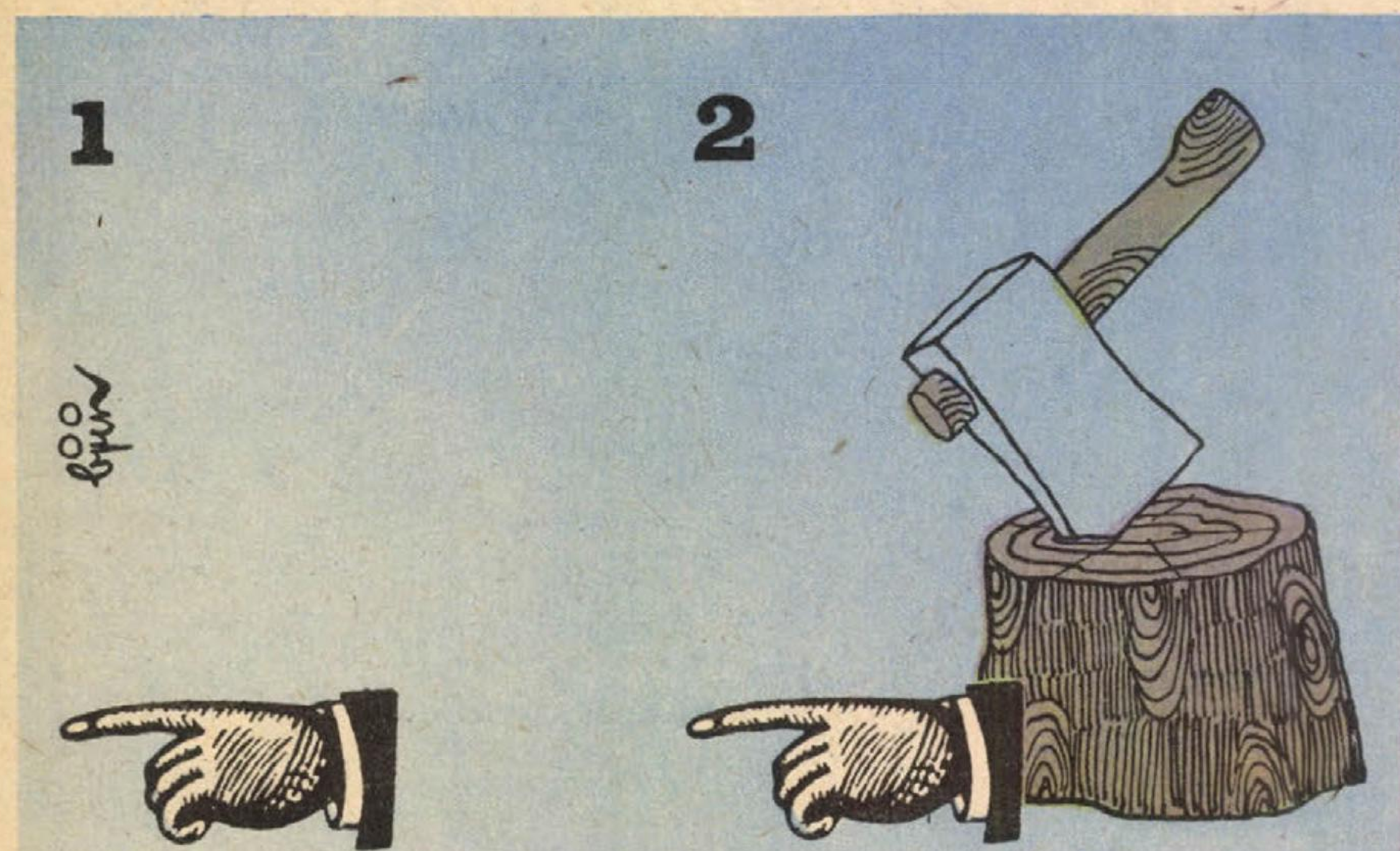
Jött, jött, egyre közelebb, karján szorosan az édes kis leánnyal... akit vakon szerzett... és akit én már messziről felismertem, hogy ez a Krisztina nem más, mint a „lencsés" — igen az aktmodellnek ott volt egy pici lencséje — Gizi. aki tízéves korában, amikor a csővezést kezdte, hozzátett éveihez négyet, most letagadott hatot, és a modellzsámolytól azért maradt el, mert kitalált egy jó bulit, fehér blúzban, copfos, később Marina Vladv-s hajjal gimnazistalánynak öltözve iskolák környékén kötött ismeretségeket. Néha úgy, hogy besorolt a kapun kiömlő rajba.

El ne felejtsem, Holubeken most nem volt fekete szemüveg. Minek is? Enélkül is tudjuk, hogy a szerelem — vak.

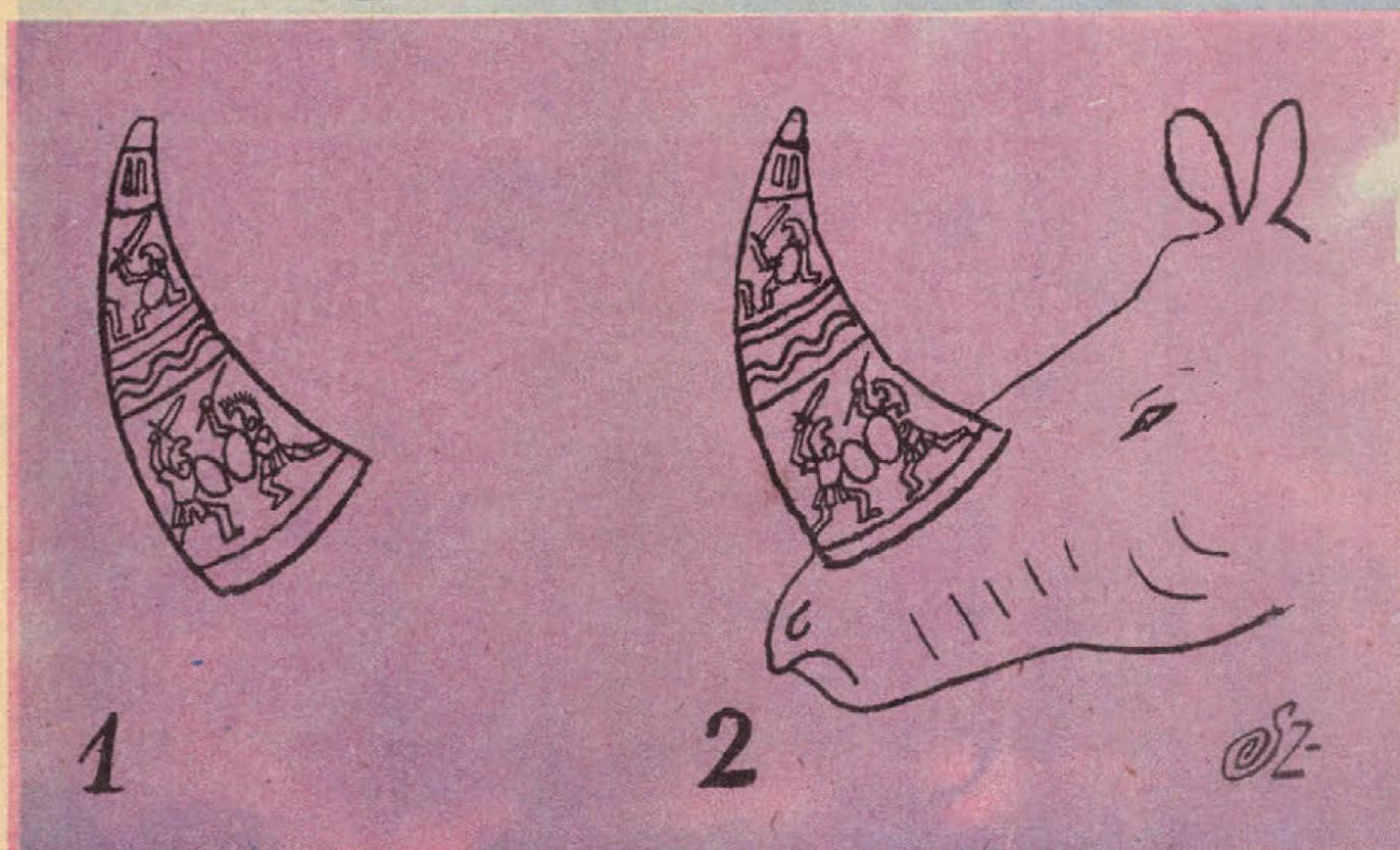
Boross Elemér

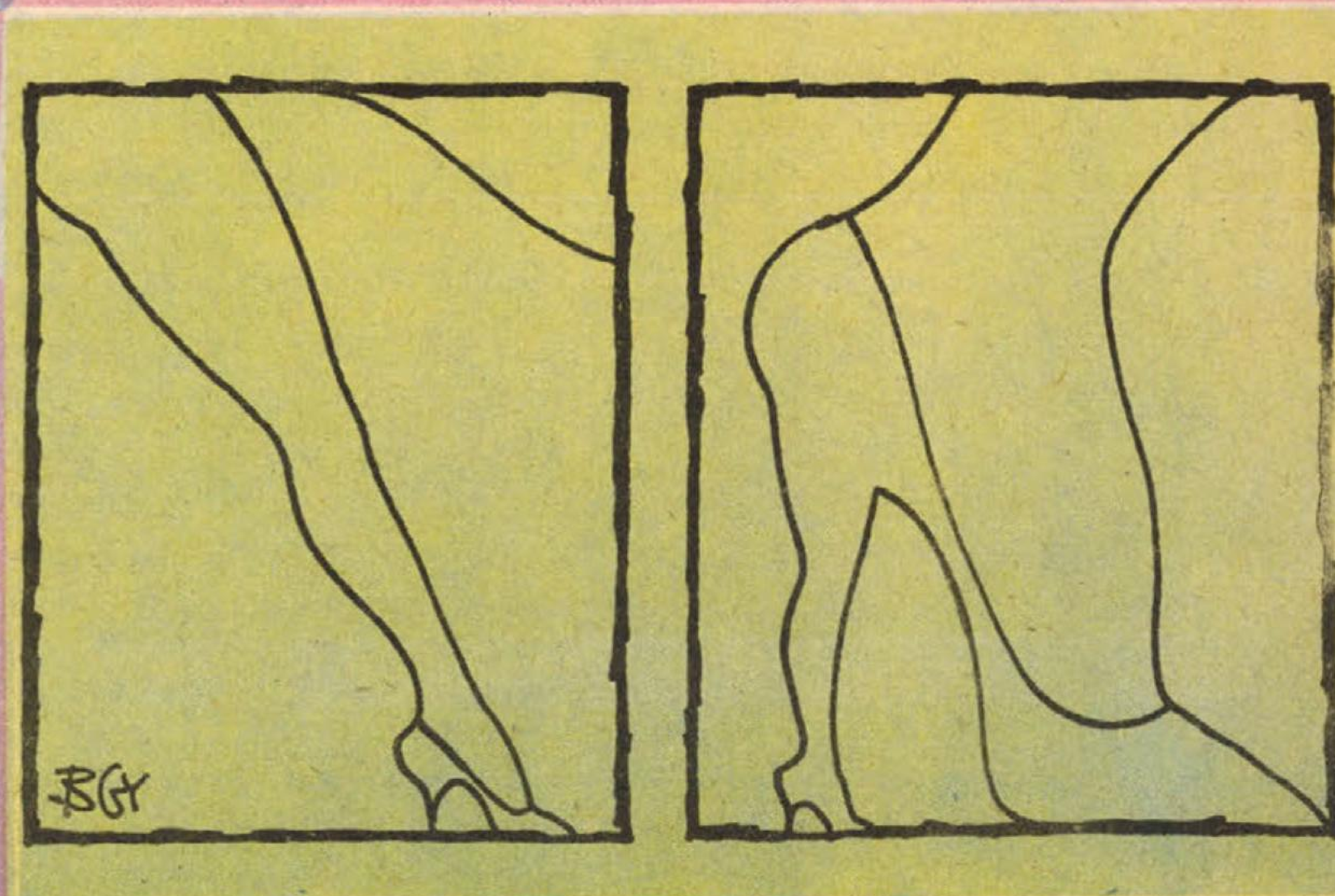
Variációk

BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ, BRENNER, FÜLÖP, SAJDIK, DALLOS, HEGEDŰS

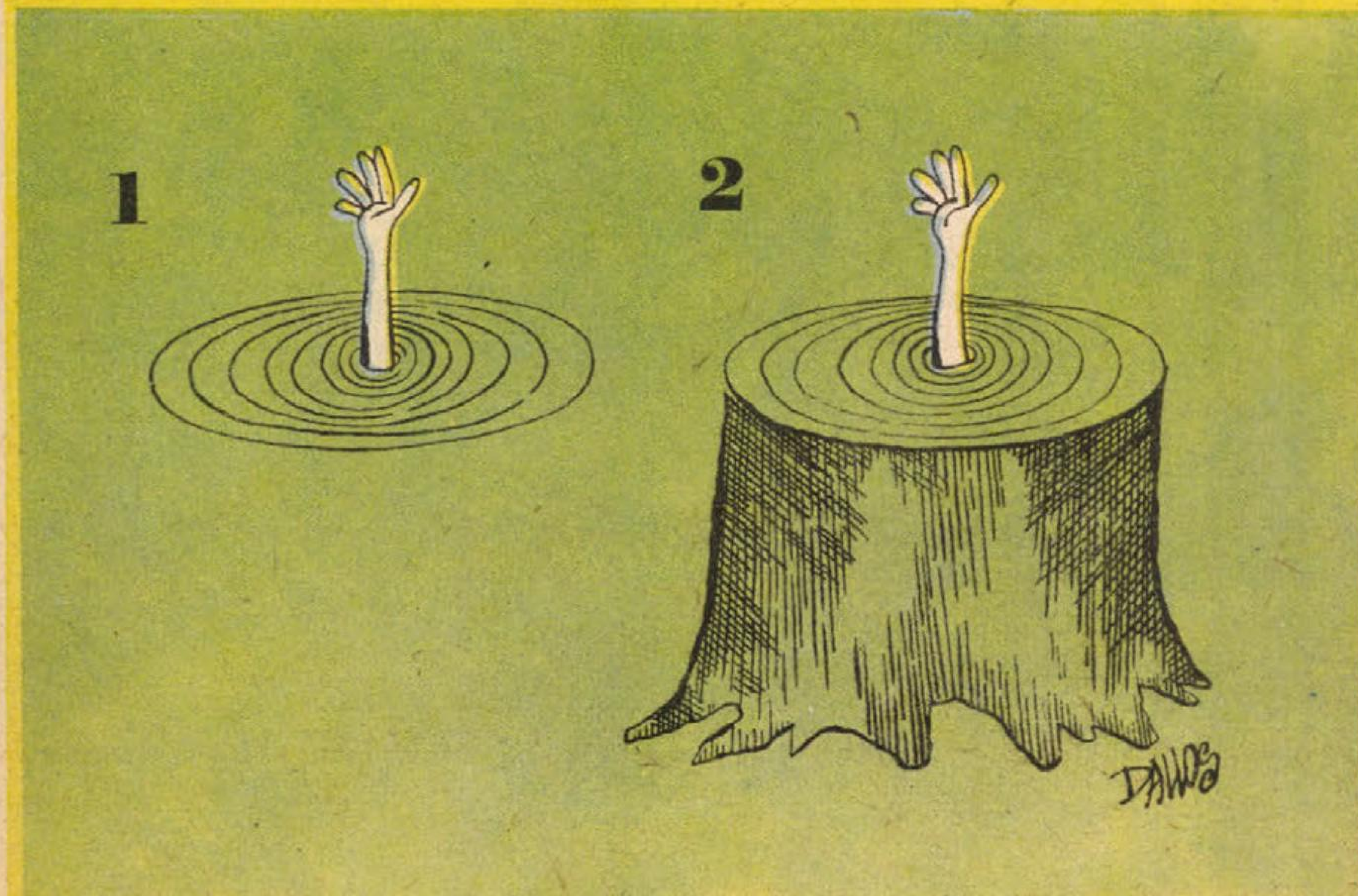

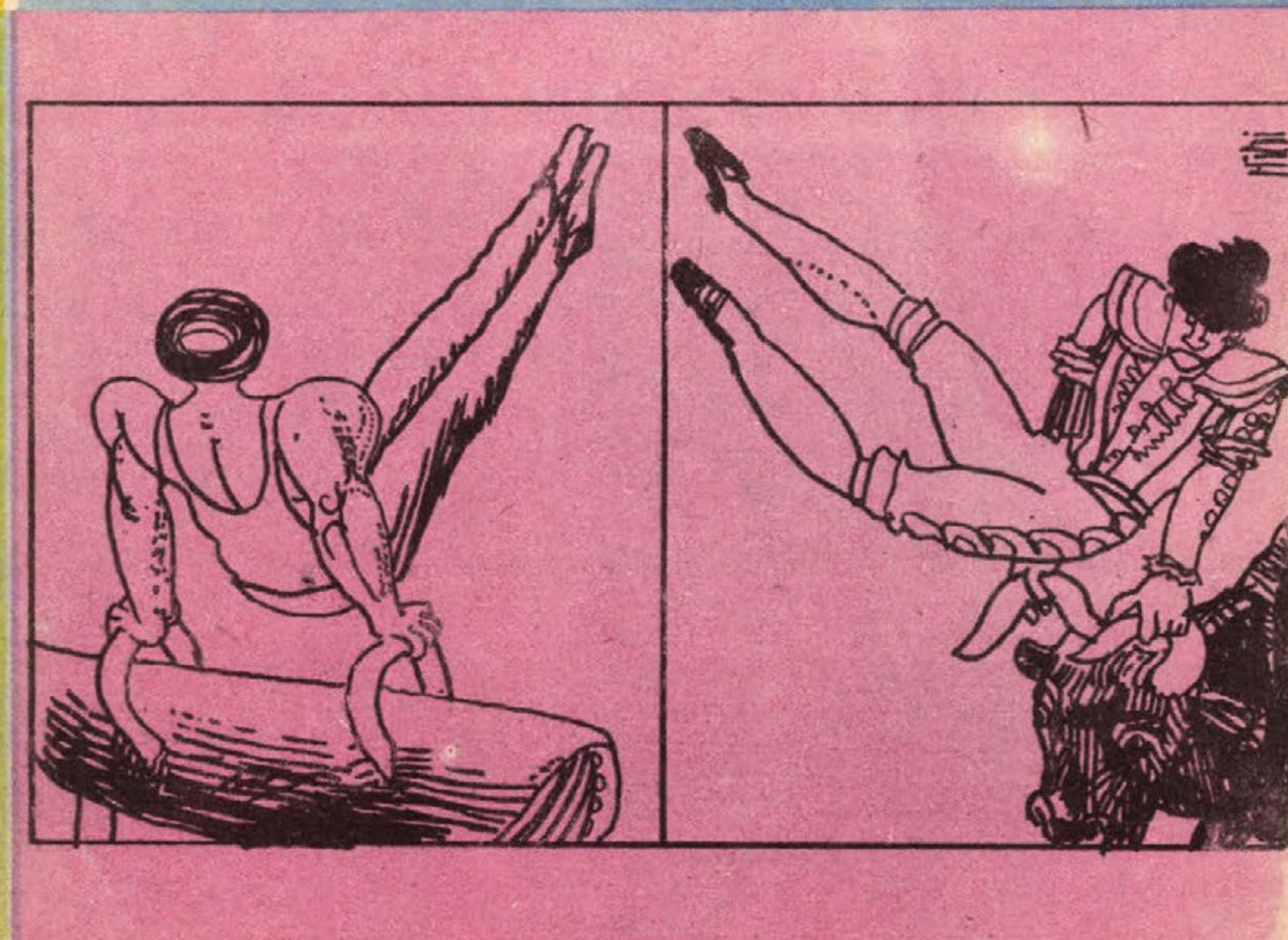

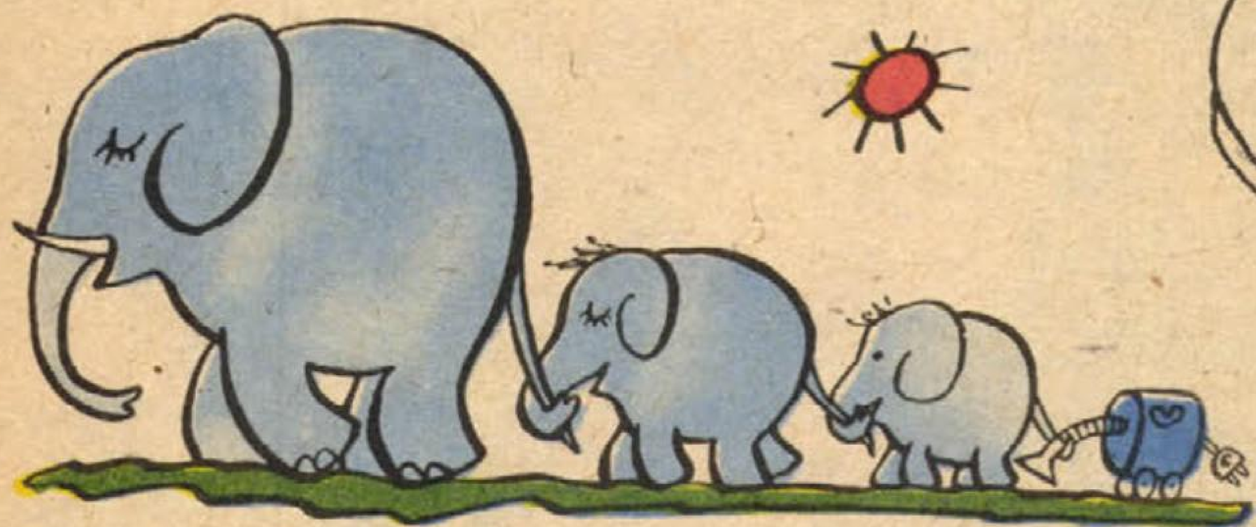

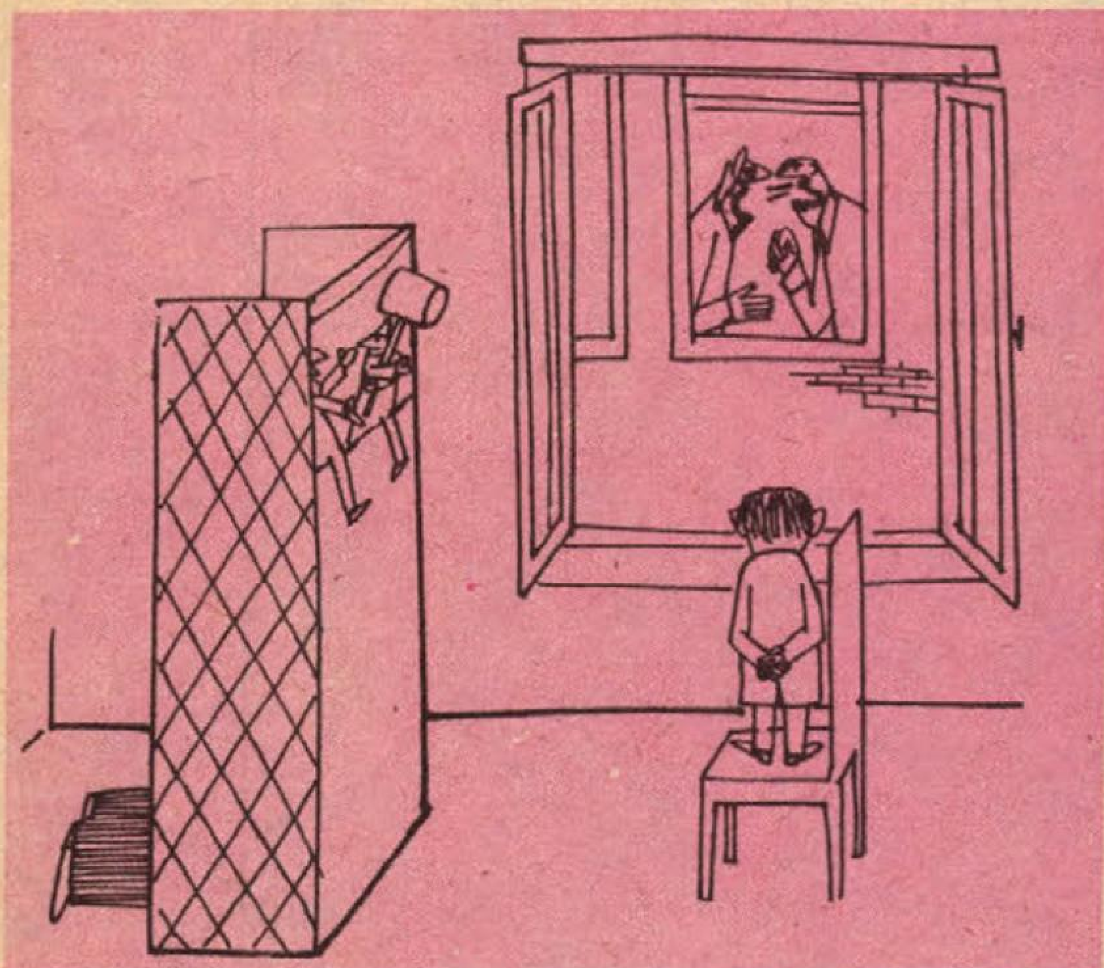
NÉMET humor

RAJZOK A BERLINI „EULENSPIEGEL"-BŐL

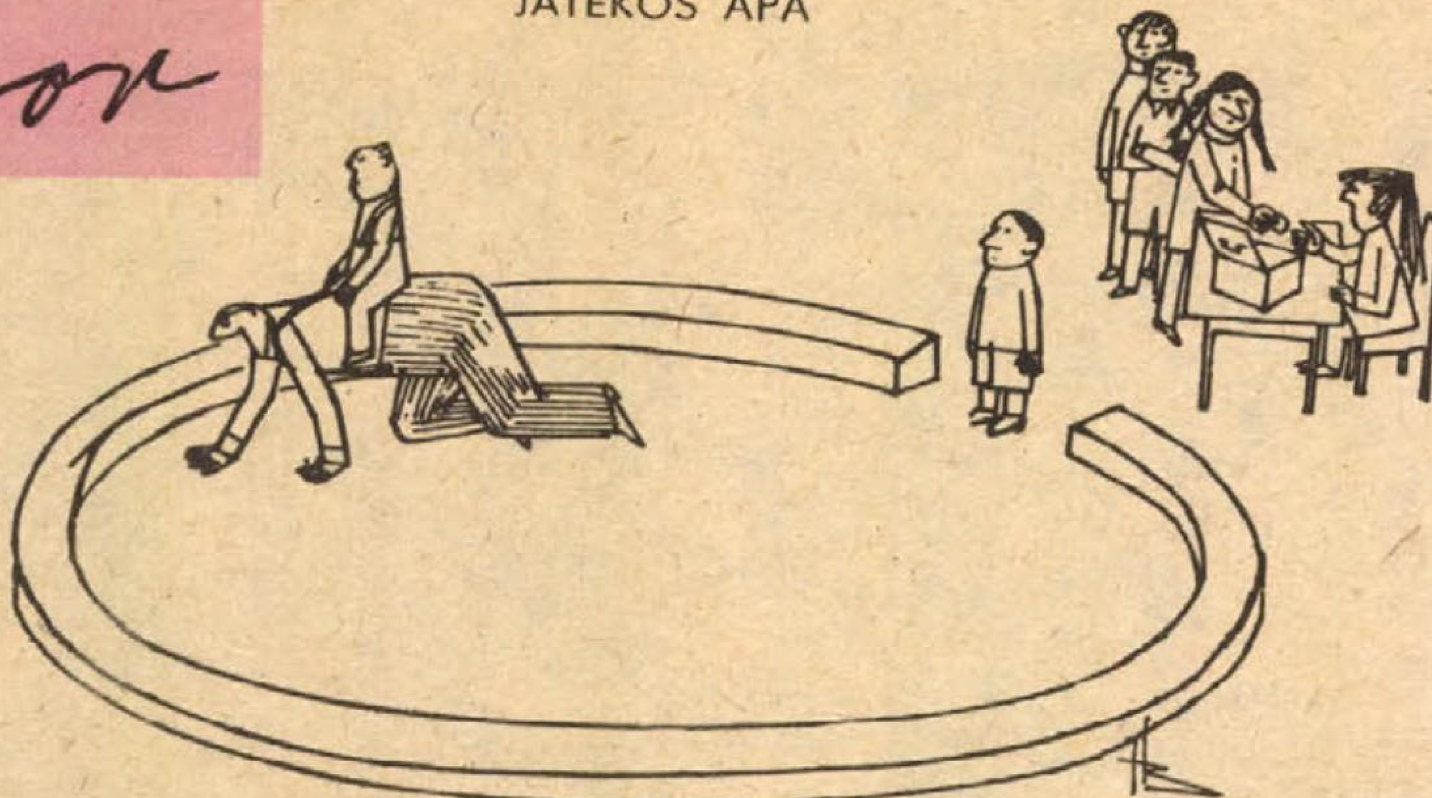
ELEFÁNTCSALÁD

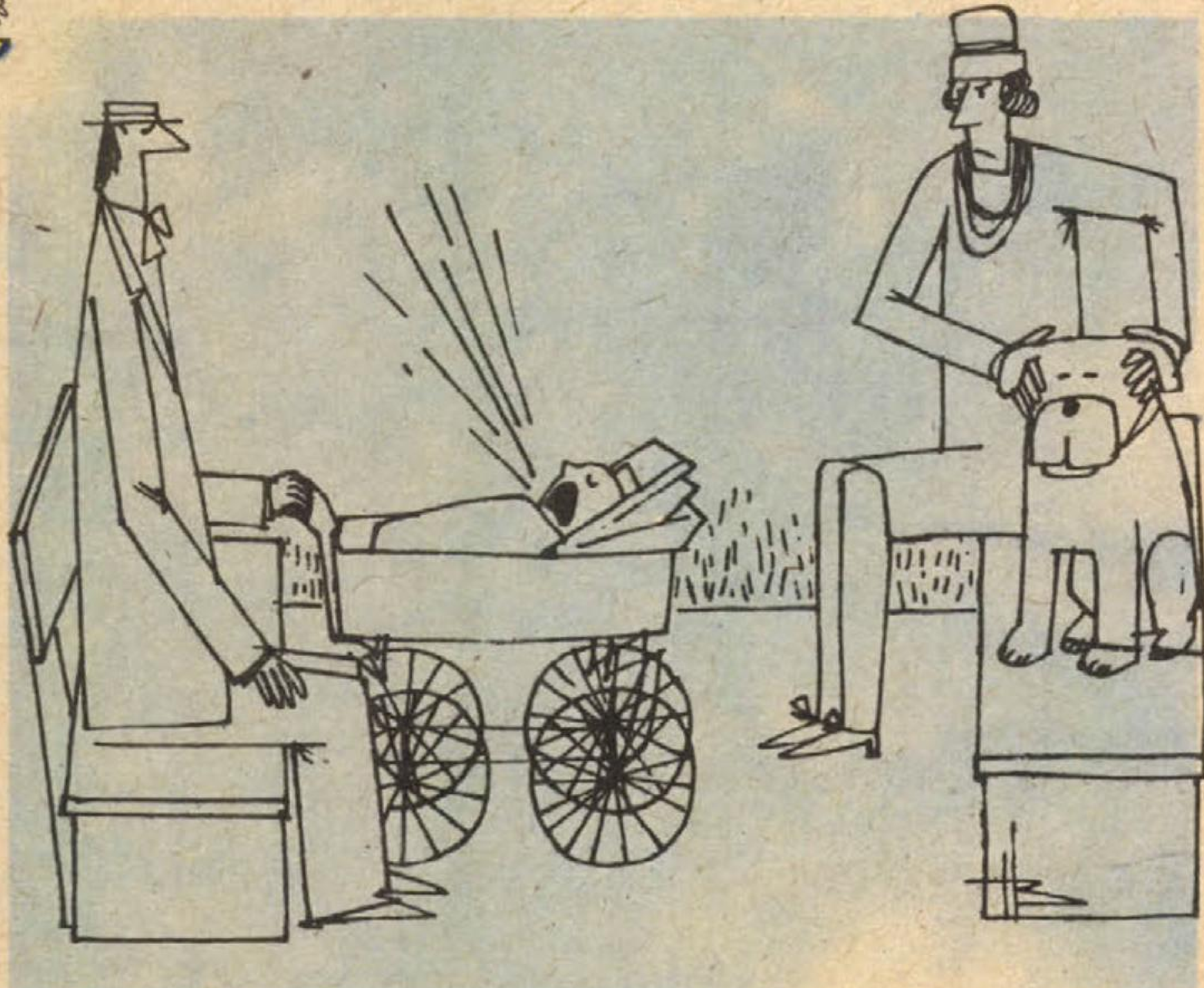
IZGALMAS MŰSOR

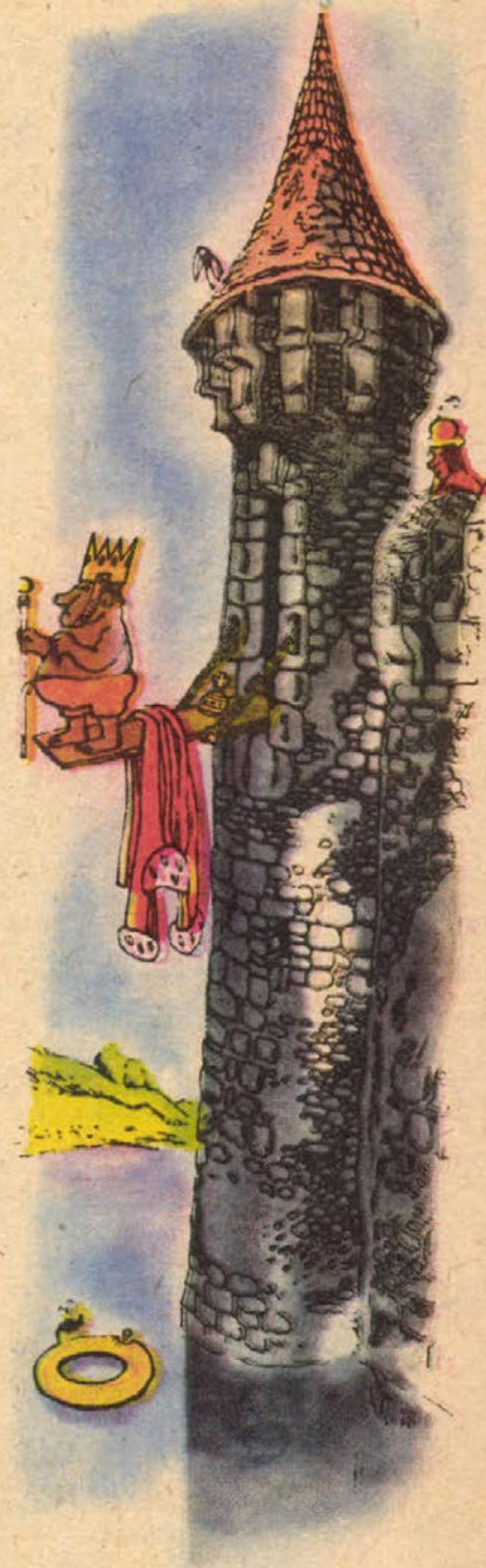
JÁTÉKOS APA

AZ ÁLLATBARÁT

TORONYUGRÁS

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

NEM LEHET ELLENÁLLNI

.az AMIGO kávénak!

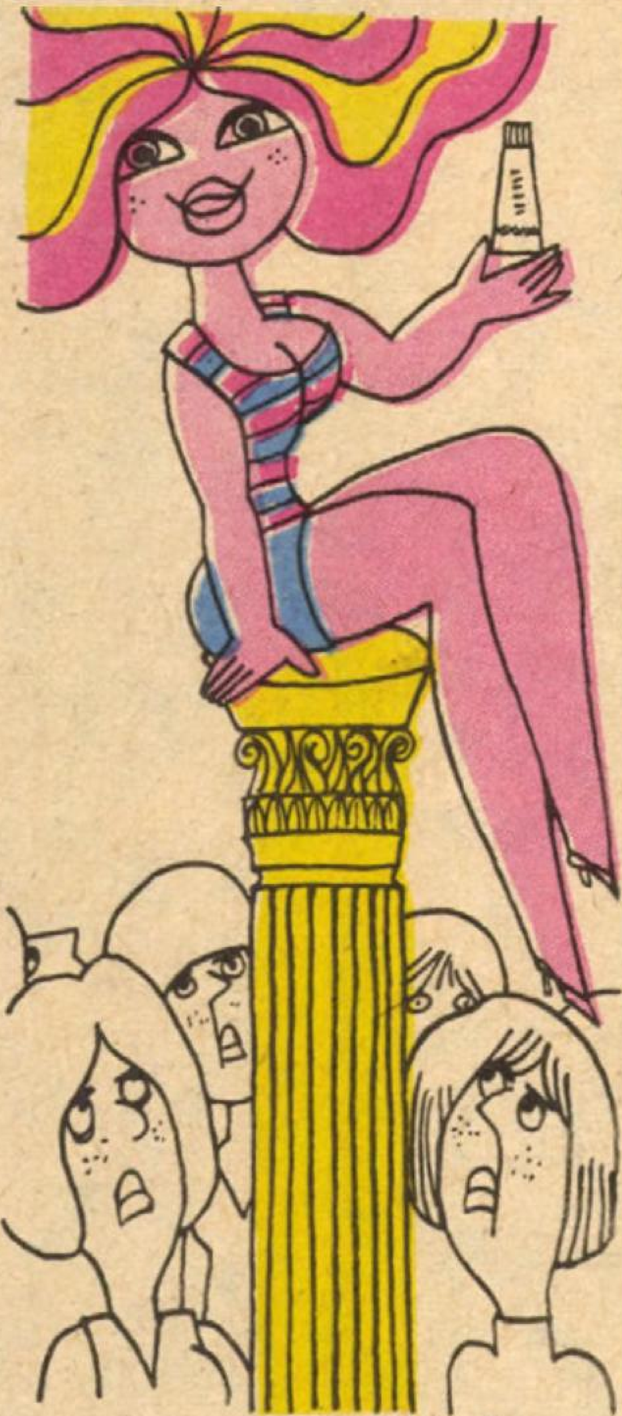
ŐSSZEL IS EGYETÉRT A CSALÁD

MINDNYÁJAN a CENTRUM ÁRUHÁZAKBÓL ÖLTÖZKÖDNEK!

KIEMELKEDIK AZ ÁTLAGBÓL

...HA ARCKRÉME: fabulon

GYÁRTJA: RICHTER GEDEON RT., BUDAPEST

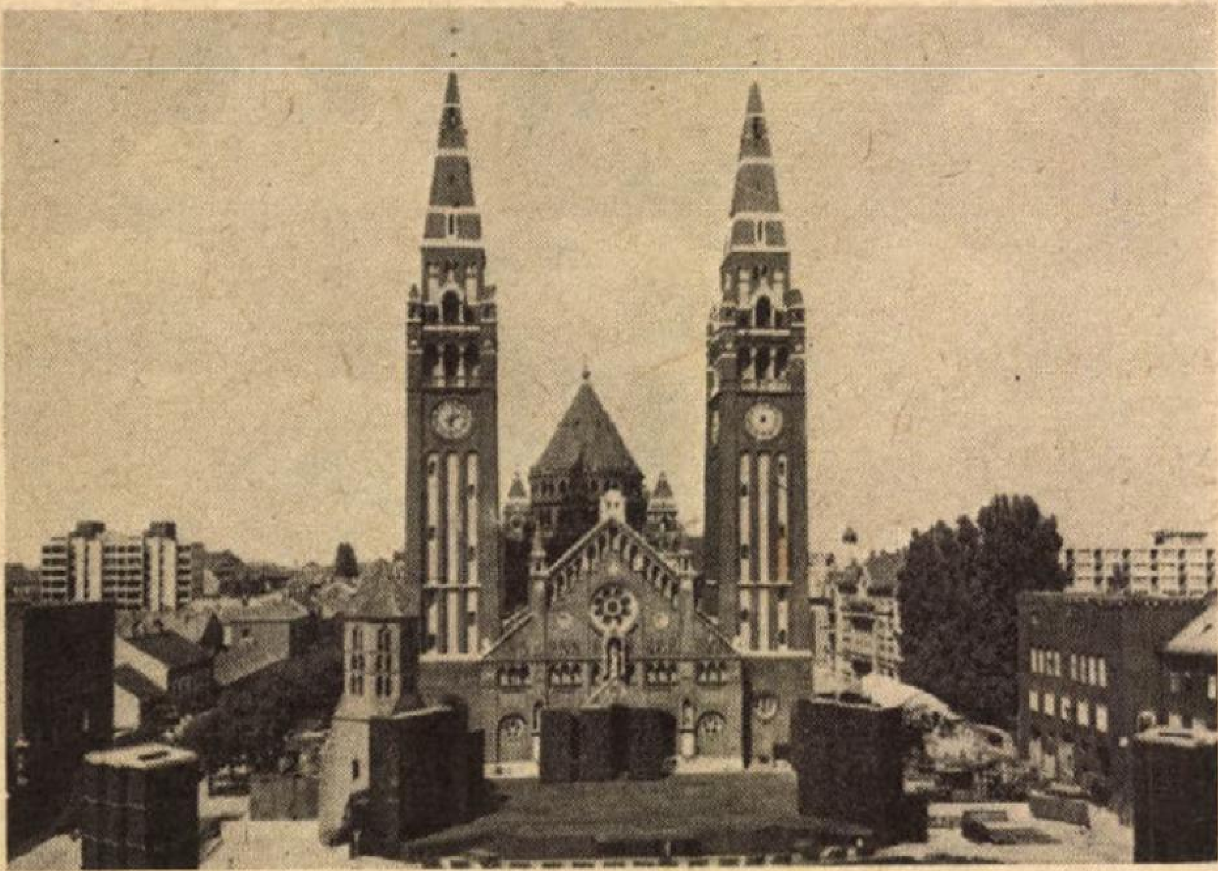

KÁROMAT MEGTÉRÍTI A BIZTOSÍTÓ

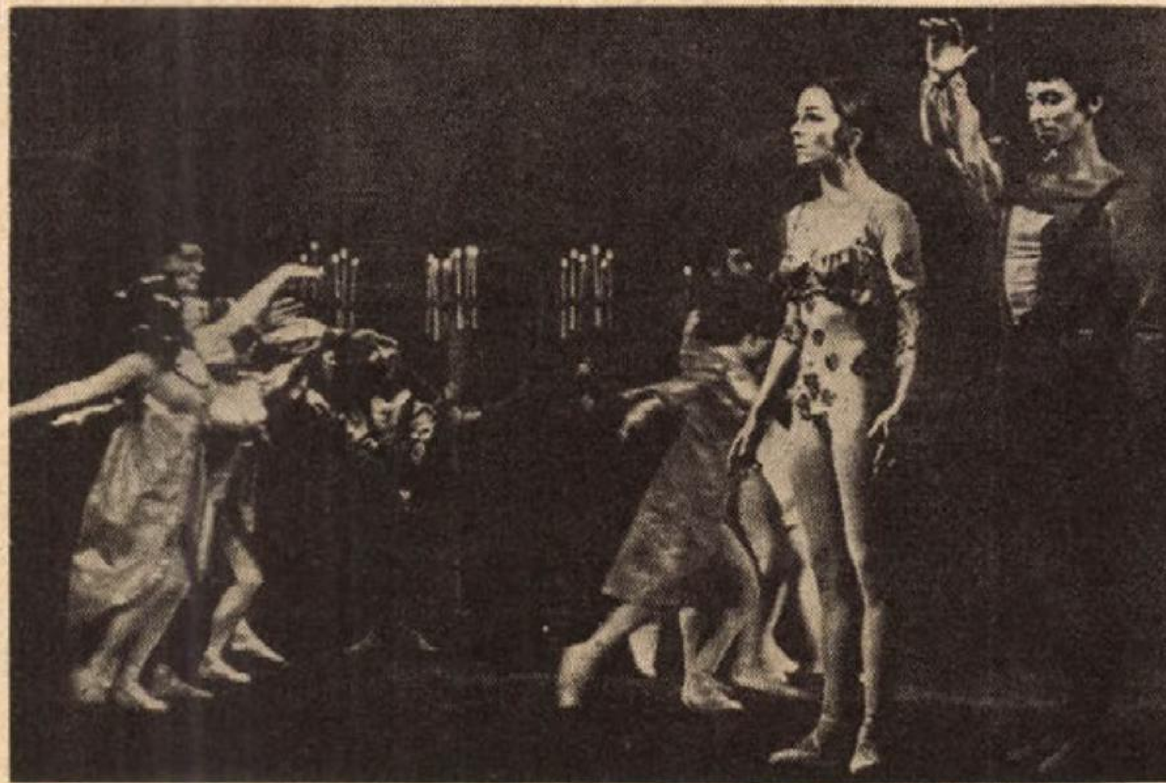
TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Hodmezővásárhely. Kossuth Lajos tér. Ez olvasható a levelezőlapon. Utánajártunk, de Hódmezővásárhelyen sehol sem találtunk ilyen épületet. Sem a Kossuth Lajos téren, sem a környékén. Van egy pokoli gyanúnk. Valaki ellopta. És magával vitte. Tudja a jó ég... talán Szegedre. De hiszen akkor ez a Szegedi Dóm!

(Beküldte: Csabai Lászlóné. Természetesen Szegedről)

Rómeó és Júlia

Sikeres bemutatót tartott a Pécsi balett a Pécsi Nemzeti Színházban. A neves együttest ezúttal vendégrendező, Alfredo Alonso tanította be. A modern felfogású, sajátos koreográfiájú balett előadásán Júliát Handel Edit és Csifó Ferenc táncolta. A zenét Vasquez Millores állította össze. A képen, jelenet az előadásból: Handel Edit és Csifó Ferenc. (Féner felv.)

A balettművészet új útjai. Ketten táncolták Júliát! Ez ugyancsak sokoldalú jellemábrázolás lehetett!

(A Film, Színház, Muzsikából ollózta: Vitányi Andrea budapesti olvasónk)

Aki rendszeres alkoholivó, nem ülhet a volán mellé

Egy hivatásos gépkocsivezető, aki motorkerékpár- szállít és feljegyezte rendszámát. a mazásánál elsősorban – a *társadalom védelmének*

Márcsak ezért is értelmesebb alkalomszerűen berúgni. Mondjuk naponta kétszer-háromszor. Amíg a volánt is Jolánnak nézi az ember.

(Az Esti Hírlapban találta: Bajáky Gábor dr., miskolci olvasónk)

Gratulálunk! És reméljük, a jövő évi poharazótermés is kielégítő lesz!

(Pesterzsébeten fotózta: Urkon Ede)

TEJBERÍMEK

Okos ember nem marad le,
hanem lépést tart a korral,
s ha sérelem éri, akkor
bosszú helyett tejet forral...

A friss tejtől sosem leszel,
enyhén szólva, zsibbadt, levert,
mint az, aki korán reggel
néhány kevertet már bevert...

Hogyha egyszer felhajtottál
három deci tejet tisztán,
attól kezdve úgy kívánod,
mint Izolda csókját Trisztán...

Valósággal újjászületsz,
míg a tejből vajat köpülsz!
(Aludttejtől mélyen alszol,
madártejtől pedig röpülsz...)

Mit ittak a longobárdok,
szamojédek, szittyák, szkíták?
Az alattuk ficánkoló
tüzes kanca tejét szították...!

Krónikások feljegyezték:
Paksnál láttak egy víg keltát,
ki egy kanna kancatejjel
a megáradt Dunán kelt át...

Igyál tehát tejet, meglásd:
tartós egészséggel fizet!
De ha nincs tej, bort is ihatsz,
csak ne igyál soha vizet!...

Szilágyi György

SZERVEZÉS

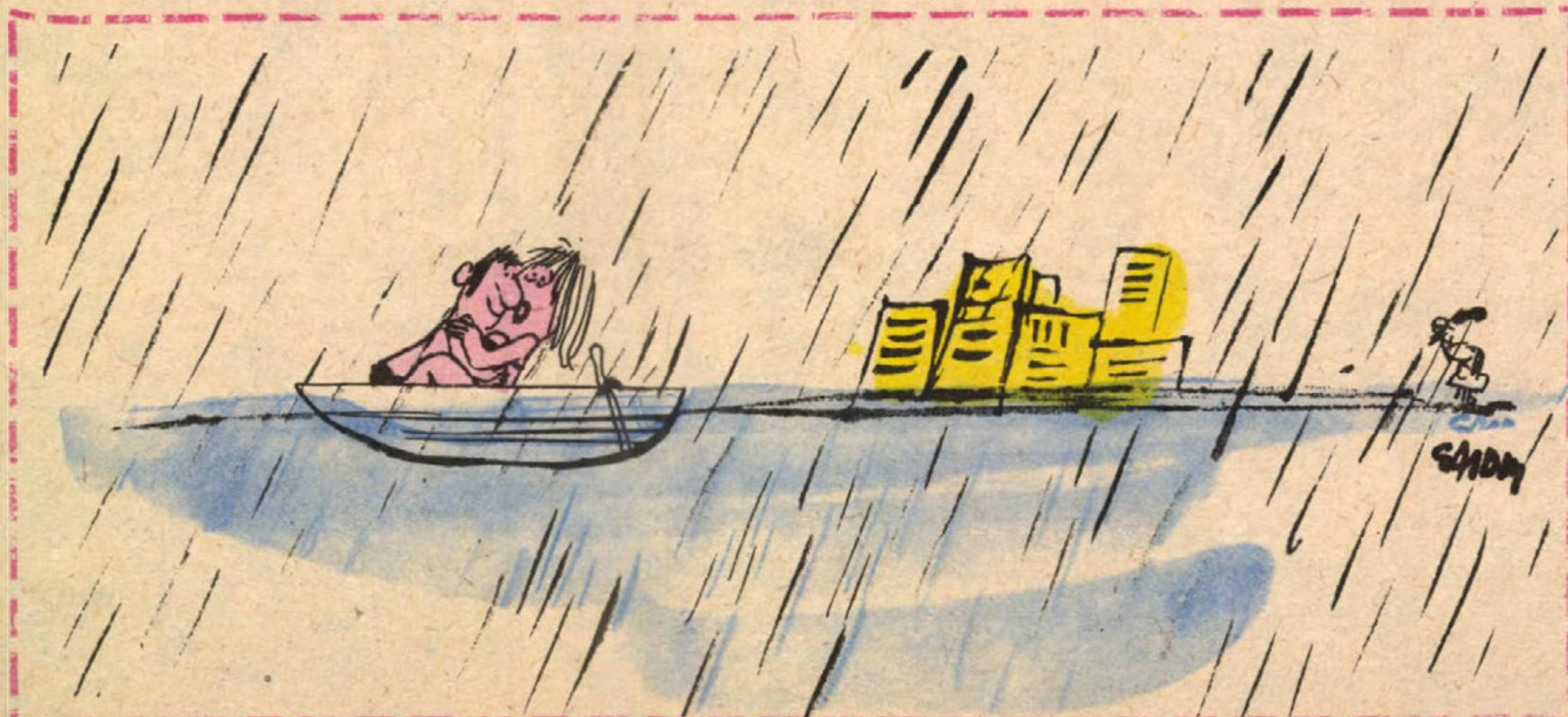

– Értsék meg, kérem, már csak önök nem vetélkedtek a Kicsoda – micsodá-ban...

LEÁNYKÉRÉS

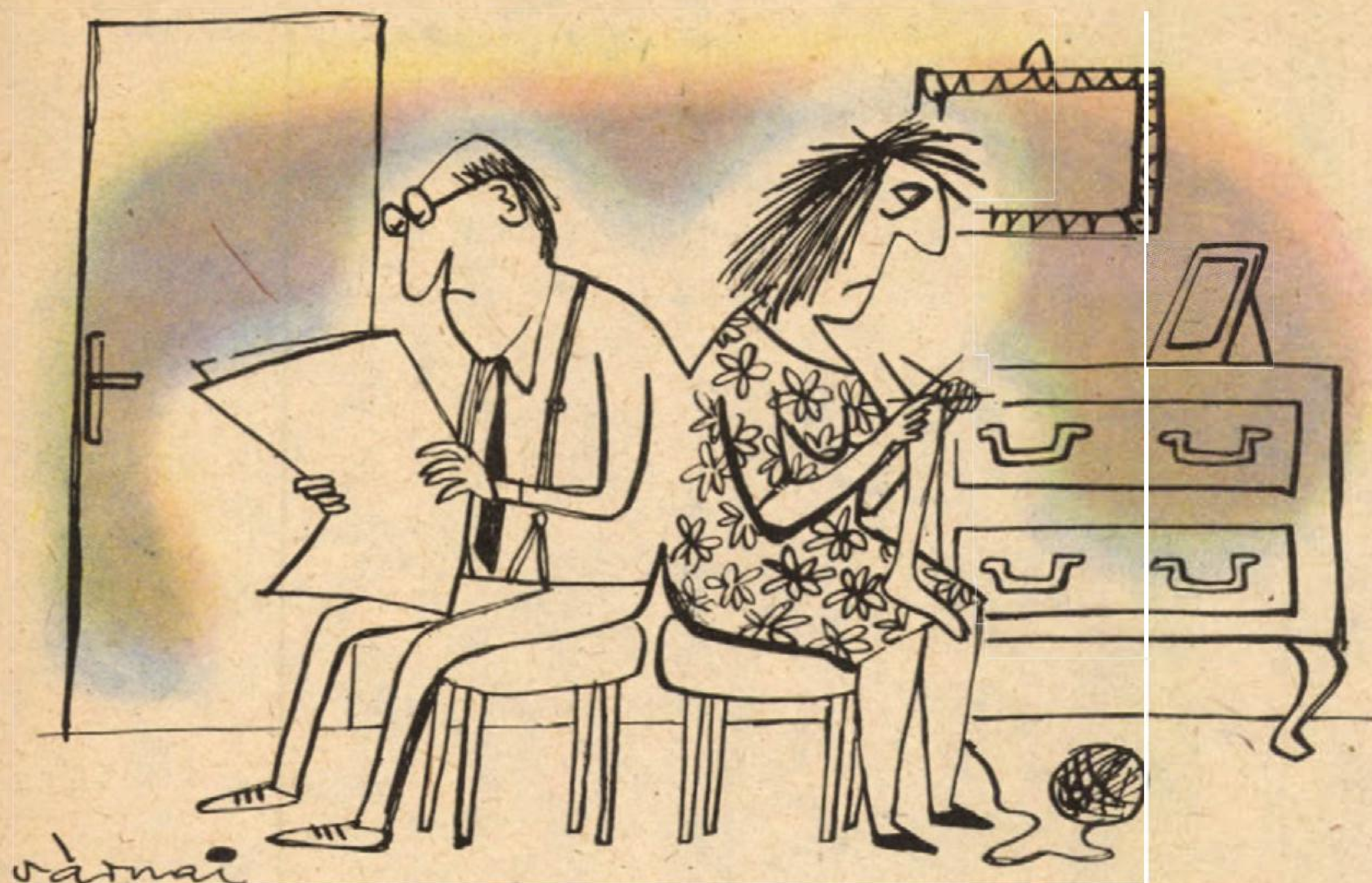
– Mennyi az intelligenciahányadosa?

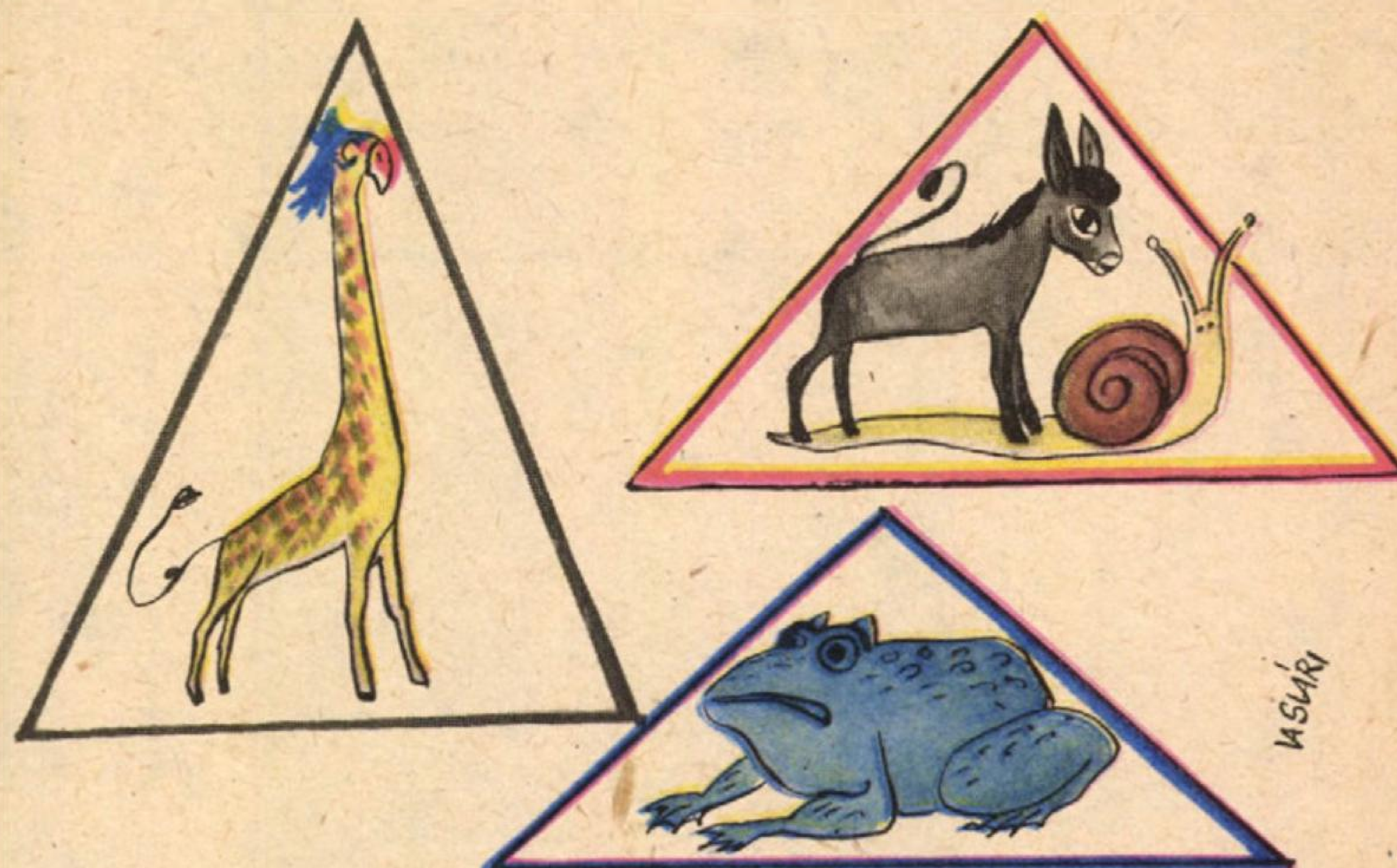
ŐSZ

– Most már igazán mennem kell, Pista! A mama július óta vár!

BÉKÉS CSALÁDI ÉLET

EMBLÉMAJAVASLATOK SELEJTES ÁRUKHOZ

RENÉ DE OBALDIA:

A zeneszerző és a kígyólány

— Egy ilyen lángész, mint maga, hogy lakhat ilyen szűk szobában?

A második emeleten lakó asszony szólt így hozzám. Azelőtt tudomásul sem vette a létezésemet. Az történt ugyanis, hogy a derék nőszemély időközben hallotta a rádióban a nevem. Igen, kérem, azon az úton vagyok, hogy nagy ember lesz belőlem! Bemondták a nevem, mert teljes egészében közvetítették a szimfóniámat, Auguste Furdeuchaud mesteri vezényletével!

— Ó, uram — folytatta a szomszéd asszony —, hallgattam a zenéjét, és úgy el voltam ragadtatva, de úgy...

Vajh ki és hová ragadta? Egyébiránt jómagam is elég büszke vagyok magamra! Ám a hölgy újrakezdi:

— Ilyen szűk szoba! Egy ilyen lángésznek... Szégyellheti magát a Társadalom!...

Hát ami igaz, igaz: a szobám nem valami tágas: mindössze 2,25 m széles és 3,12 m hosszú, magassága pedig változó (manzárd!). Zeneszerző vagyok. Ezen a liliputi területeken óriási műveket szerzek. Kozmikus muzsikát. Az ember örömeit és szenvedélyeit, keserves izgalmait, a tejutak ujjongását jegyzem ezekre a hangjegyekkel megtűzdelt lapokra, melyek már alig férnek be. Lakást venni? Nekem nincs milliom, s jogcímem sincs, hogy állami lakást utaljanak ki. Kilenc gyermek nemzése sok időbe kerül. Választanom kellett. Cserélni? Ugyan ki vállalkoznék rá, hogy ilyen pokolban lakjon?

Nincs hova akasztanom a ruhám. Egymásra rakom. Az egyik sarokban van egy szeszfőzőm, hogy néha meleget is ehessek. Szobámat az igényesebb legyek is elkerülik. A térdemen eszem, s közben olykor a szekrényajtó a szafaládémra zuhan! A díványom eltört, csontváza olykor fenéken billent... A kultúrához térség kell. Alig férek be a szobámba a kottáktól, a traktátumoktól, az enciklopédiáktól. Ha esik, a víz elönti a földön tárolt papírjaimat. Megint mindent lemásolhatok! Minden nedves, a csontjaim reumától zörögnek. Ha valamit keresek, több éjszakán át kell a fejemet törnöm, hogy hol lehet. Machiavellihez méltó terveket kell kieszelnem, hogy a dívány alá tudjak bújni, hogy kihúzzak valamit egy rakás alól anélkül, hogy fel ne forduljon az egész mindenség, ha előveszem III. opusom 25. lapját a veidlingből ... Télen meg kővé fagy a tintám, s magam is fejsze alá való vagyok. Arra pedig nincs hely, hogy helyben ugrálva felmelegedjem... És a hangszerelés? Csak a muzsikusok tudják felmérni szenvedésem. Hogy férjen el harminchárom hangszer a papíromon!? A kottalap a padlásablaktól egészen az ajtóig ér

Hány évig gürcöltem-tanultam, hogy most, mint holmi négylábú állat, nap nap után a padlót legeljem! Arról nem is beszélve, hogy a karmester urak elutasítják a művemet.

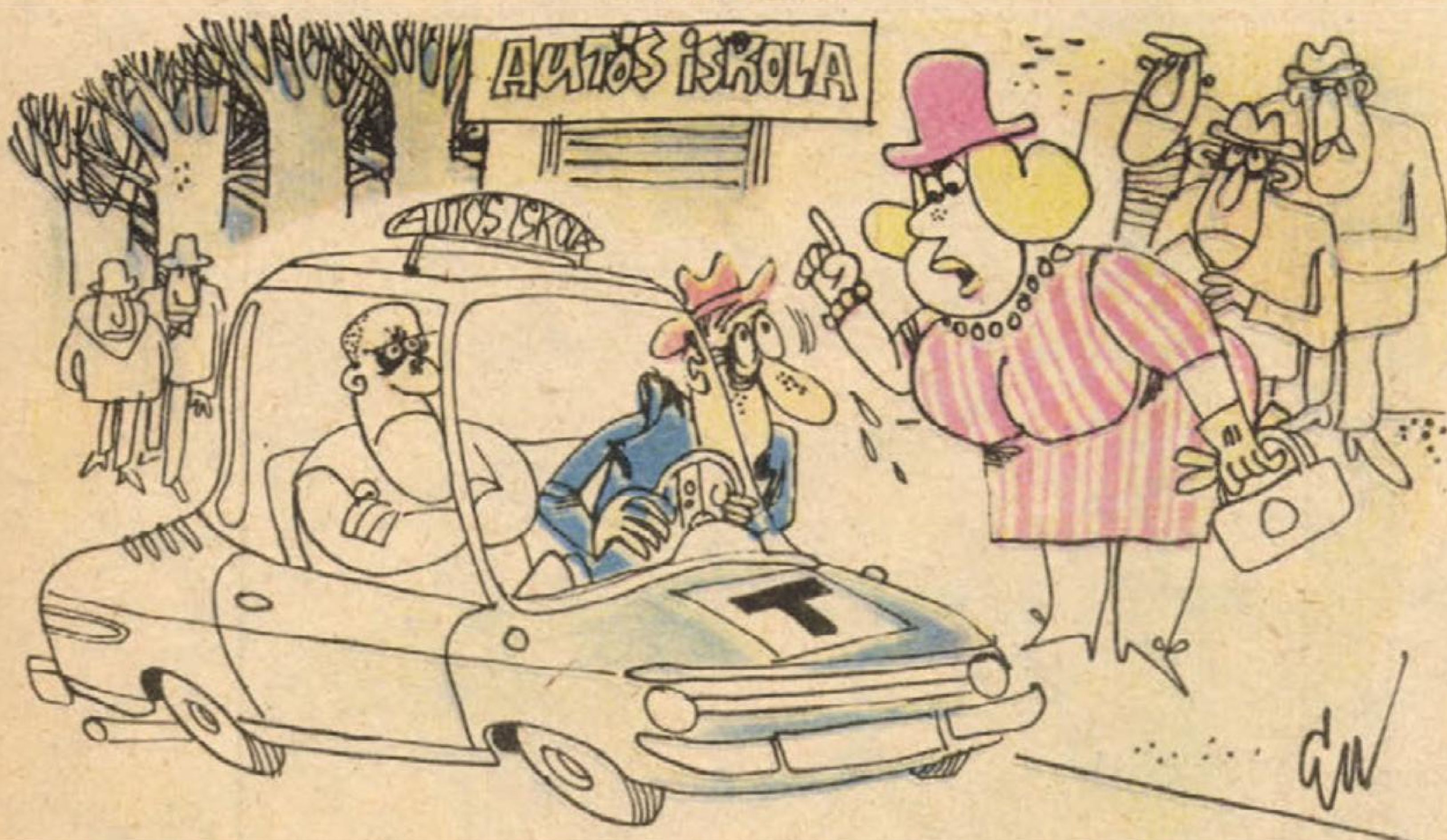
— Túl jól van megírva — rótta fel az egyik. — Legyen egy kicsit lezserebb, a mindenségit! Szakadjon el a földtől, fiatalember!

De a művésznek is megvannak a maga emberi szükségletei. Volt egy kis olasz barátnőm. Nagyon csinos. De házásnak indult. Nem fértünk be... Azután egy takaros kis párizsi fruska következett, pisze volt az orra, aranyos a képe, kecses a járása. De vele is megjártam: nálam ugyan nincs hol járkálni! Nem is tartott soká: a kisasszony elhagyott, s most egy műbútorasztalossal jár. Utána egy egyiptomi nő következett. Ó, az én egyiptomim! Életem egyik legszörnyűbb sebe (szonáta viola d'amoréra, oboára, klarinétra és zongorára)! Szép volt. És szenvedélyes! Úgy bömbölt, mint a szfinksz. Csak úgy áradt belőle a szerelmi hév. De nálam nincs hely áradásra. Az nekem fényűzés. Amikor szegény istennőm a mámor csúcsára hágott, a fejét a falba verte. Félig letaglózva távozott. S egy napon nem jött vissza... Minél inkább nagy ember leszek, szobám annál inkább összezsugorodik! Pillanatnyilag kénytelen vagyok beérni egy cirkuszi artistalány szerelmével. Ő kígyólány: egy kígyóember gyermeke, s maga is ezt a pályát választotta. Úgy tekereg, ahogyan akarja. Ha kedve szottyan, az állát a lába alá rakja. S, ha kell, úgy összetöpped, hogy néhány négyzetcentiméteren is elfér. Ha meggondolom, milyen helyzetekbe kerülünk, beleszédülök! A homlokát akarom megsimogatni, s a talpát cirógatom. Ha meg hanyatt fekszik, s odanézek, mit látok? Két combja közt állhatatosan szegezi rám szép szemét... Nem szólok, összeszorítom a fogam, lángész vagyok.

Igen, a szomszédasszonynak igaza van: szégyellheti magát a Társadalom.

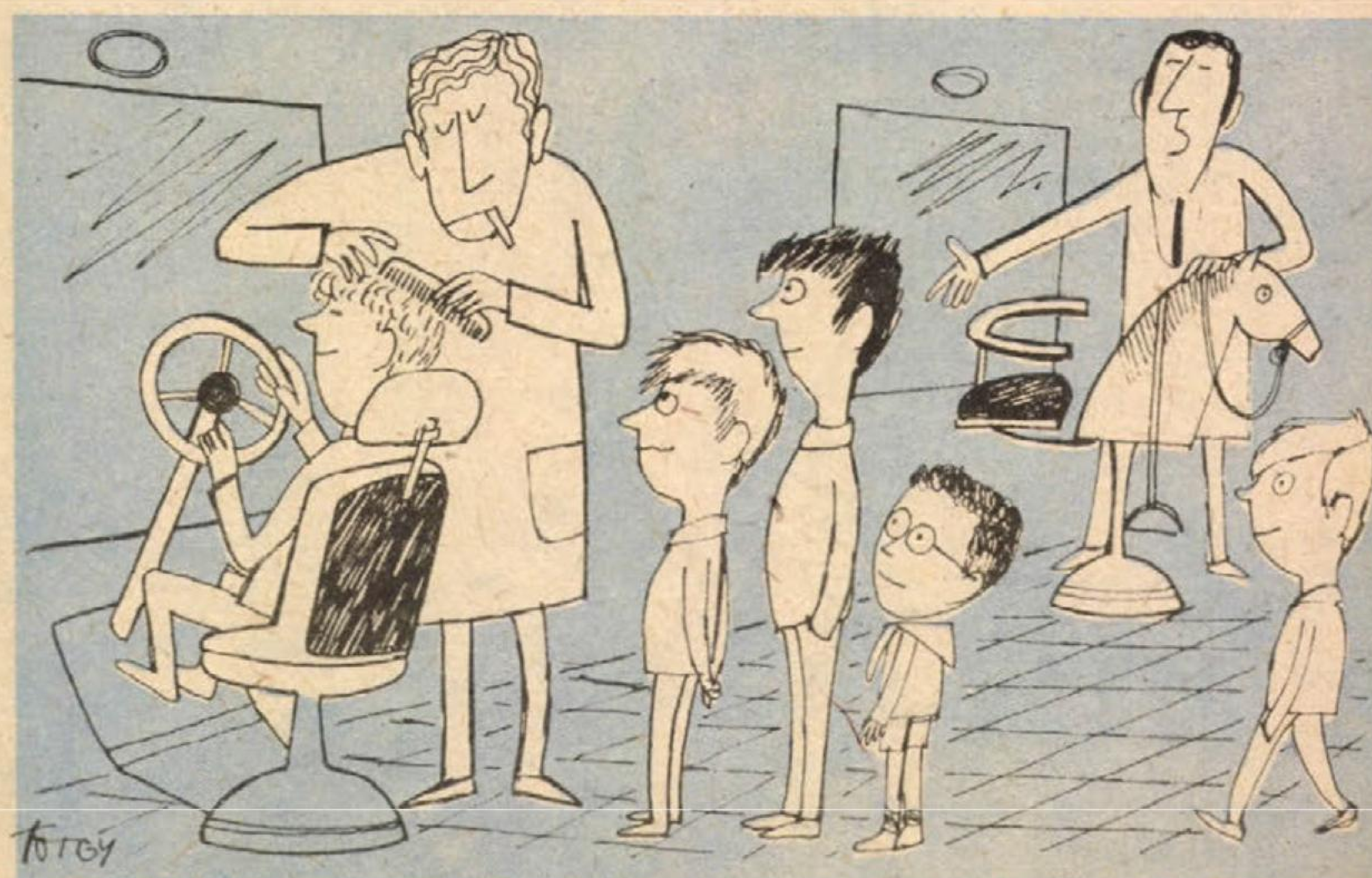
(Franciából fordította: Bajomi Lázár Endre)

FENYEGETÉS

– Lajos, ha most is megbuksz a vizsgán, odaadlak autószerelőnek!

GYERMEKFODRÁSZAT

– Kisfiúk, ide is jöjjön valaki!

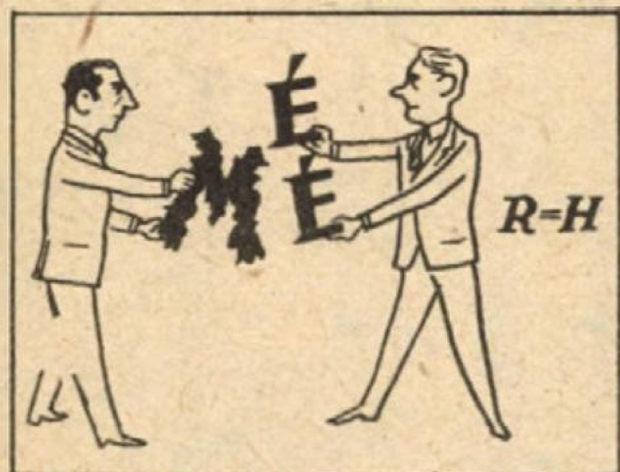
ÚJ MAGASUGRÓ REKORD: 223 cm

Aki javíthatna a csapat fejjátékán.

196. rejtvényünk megfejtése:

Hosszmérték

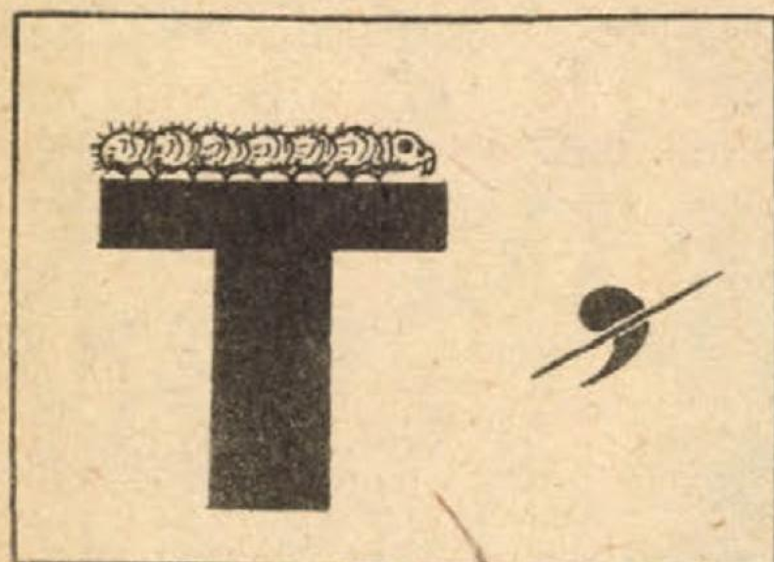
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

László Zoltán, Bp. IX., Közraktár u. 28.

Felkai Károly, Győr, Árpád u. 9.

Oroszlány Andrásné, Ravazd, Erdészet 1.

197. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb október 11-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.3895/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Szűzanyám, segíts! Csak most ne kapjon el a vízi rendőrség!

– Hű, mindjárt nyolc óra, mennem kell a csatába!

– Szabad a belépőt?
– Ne hülyéskedjen, én vagyok a főszereplő!

– Képzelje el, bíró úr, a hálószobában azt mondja, hogy nő, a konyhában meg azt, hogy férfi . . .

ŐSERDEI TÖRTÉNET

Az Amazon folyó felső folyása táján egy útépítő expedíció tanyázott Sinval Bonaventura, brazil képviselő vezetésével – jelenti az UPI-hírügynökség –, amikor mintegy száz kacika indián fogta körül a tábort, és menyasszonyt követeltek főnöküknek. Hiába magyarázták nekik minden lehetséges módon, hogy egyetlen nő sincs közöttük, az egyik indián rámutatott egy hosszú hajú, szőke térképészre, s csak ennyit mondott:

– Fehér emberek hazudnak!

A térképész kénytelen volt teljesen levetkőzni, hogy felfedje azokat a bizonyítékokat, amelyek női mivolta ellen szólnak. Az indiánok bólintottak:

– Fehér emberek nem hazudnak.

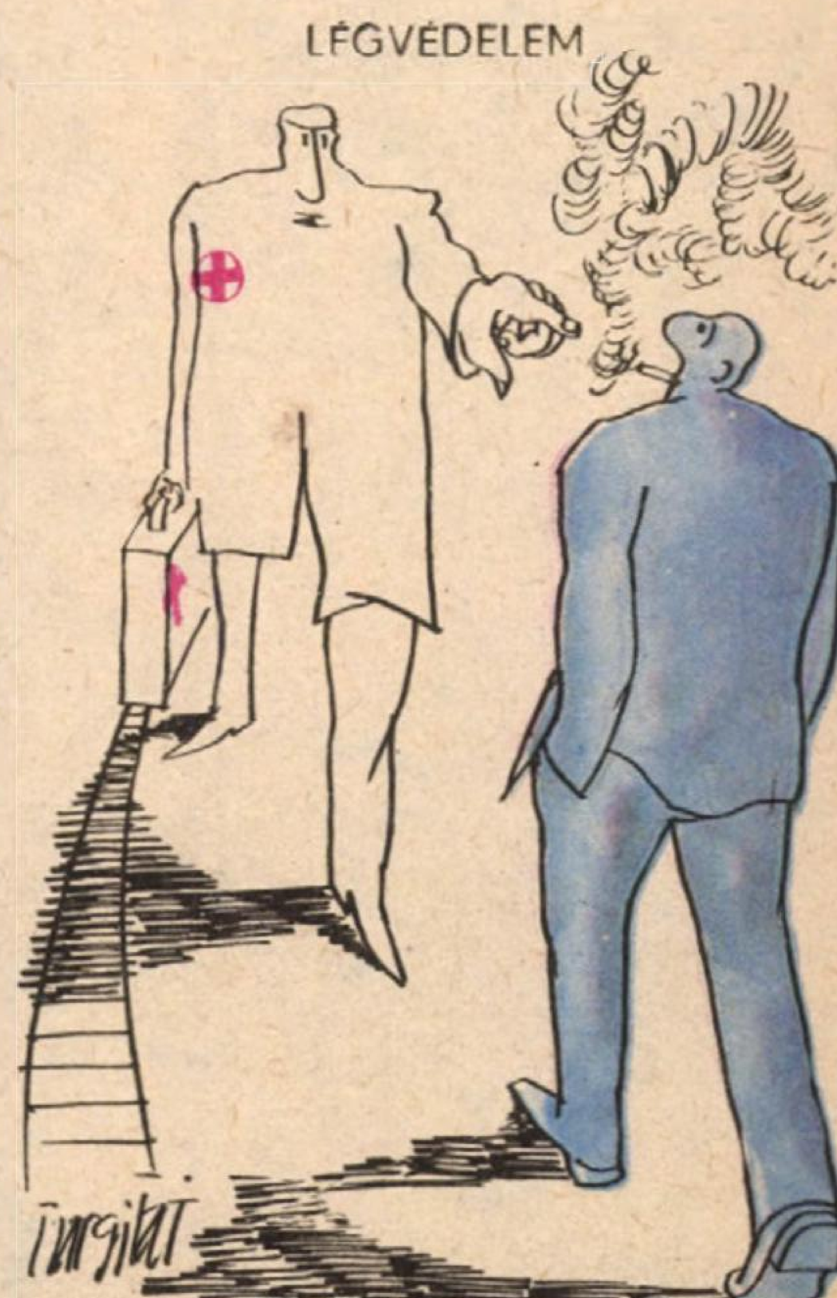
És visszavonultak az őserdőbe.

A tanulság: férfiak ne menjenek hosszú hajjal az őserdőbe, mert esetleg elrabolják őket menyasszonynak.

TURISTASZENVEDÉLY

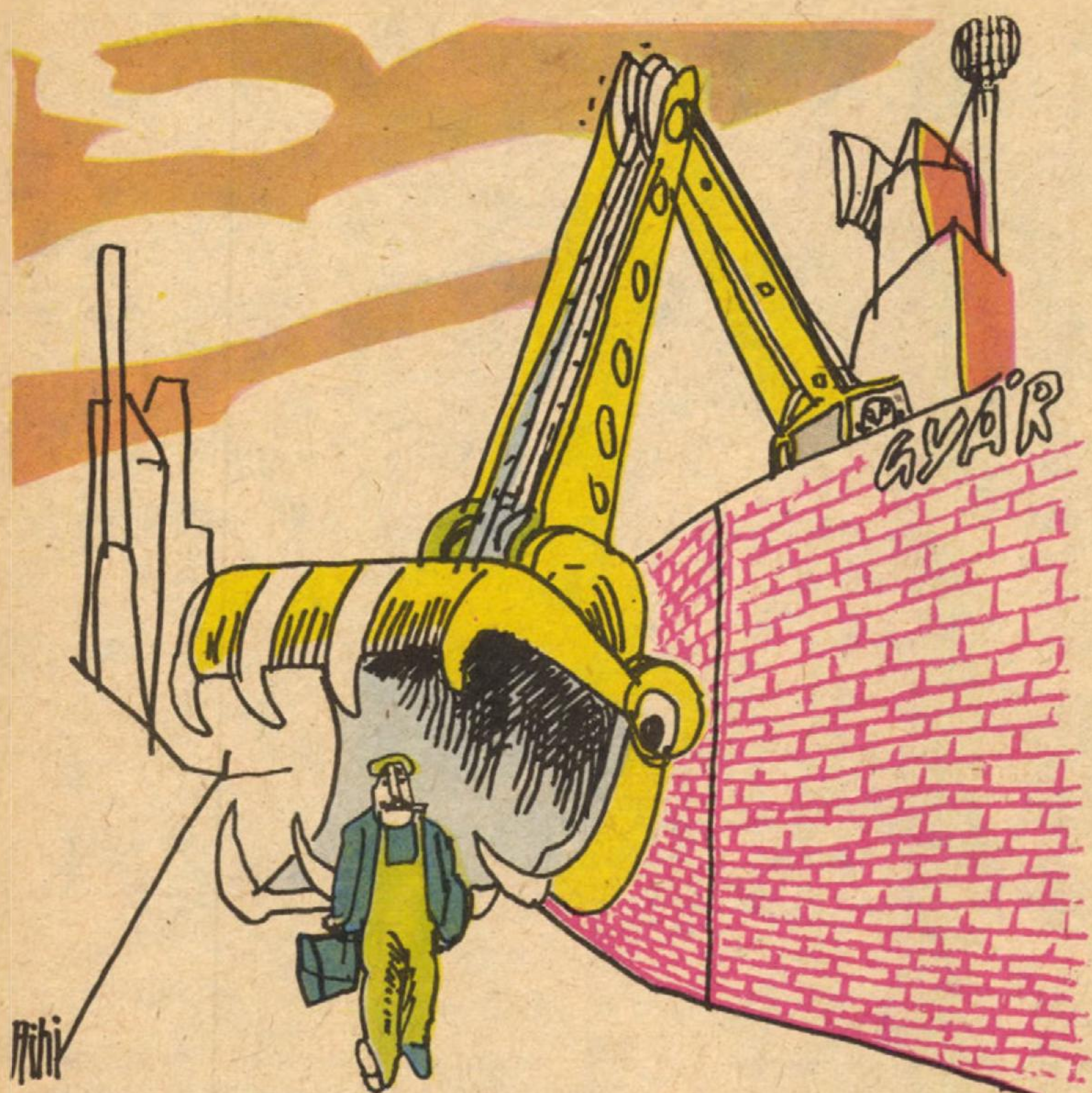
LÉGVÉDELEM

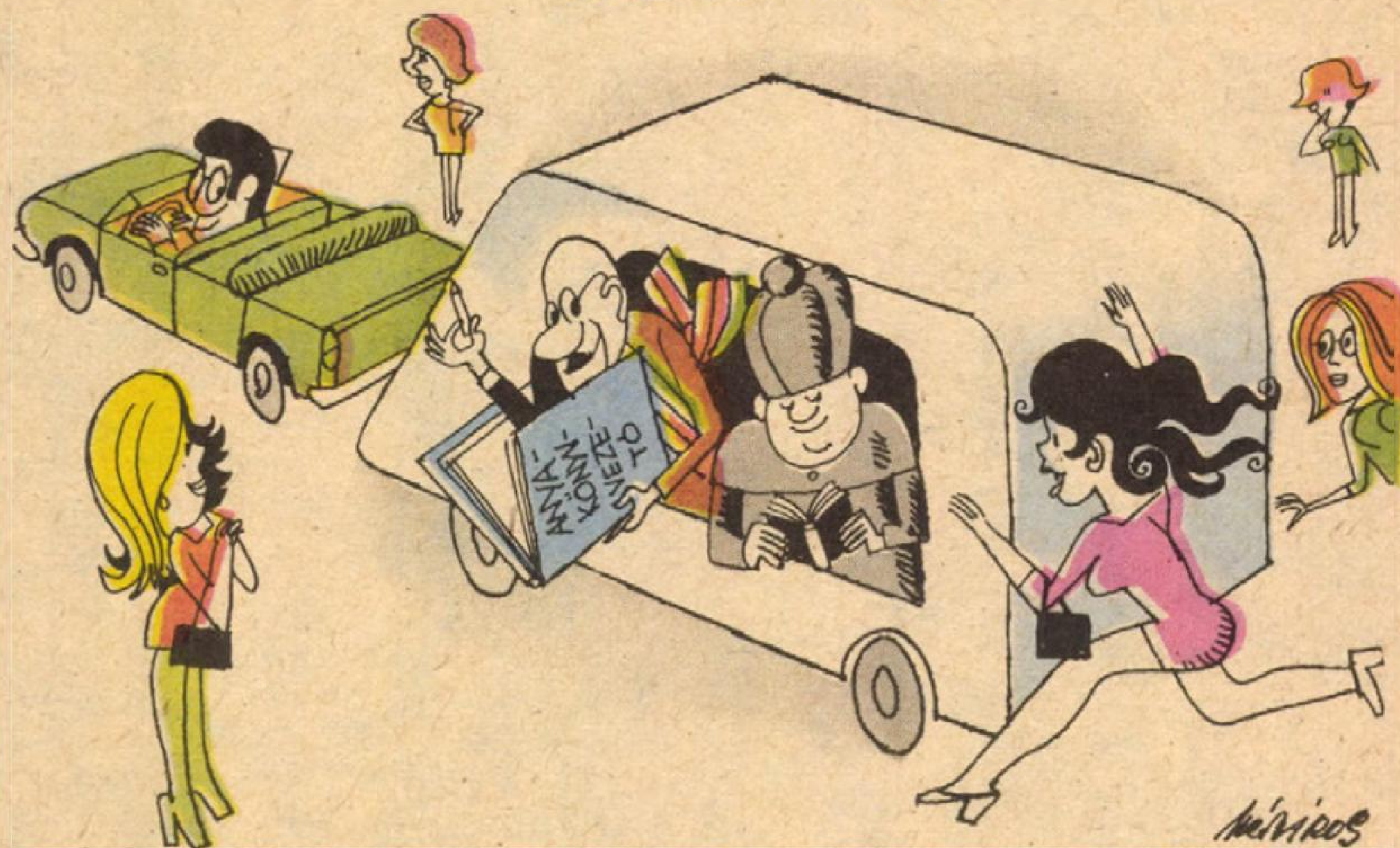
– Kérem a füstszűrőt ellenőrzésre átadni!

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MUNKAERŐHIÁNY

ORSZÁGÚTI KALAND

– Mindjárt jövök, lányok, csak hazaszaladok Rómába és beszélek a mamámmal . . .

EMLÉK

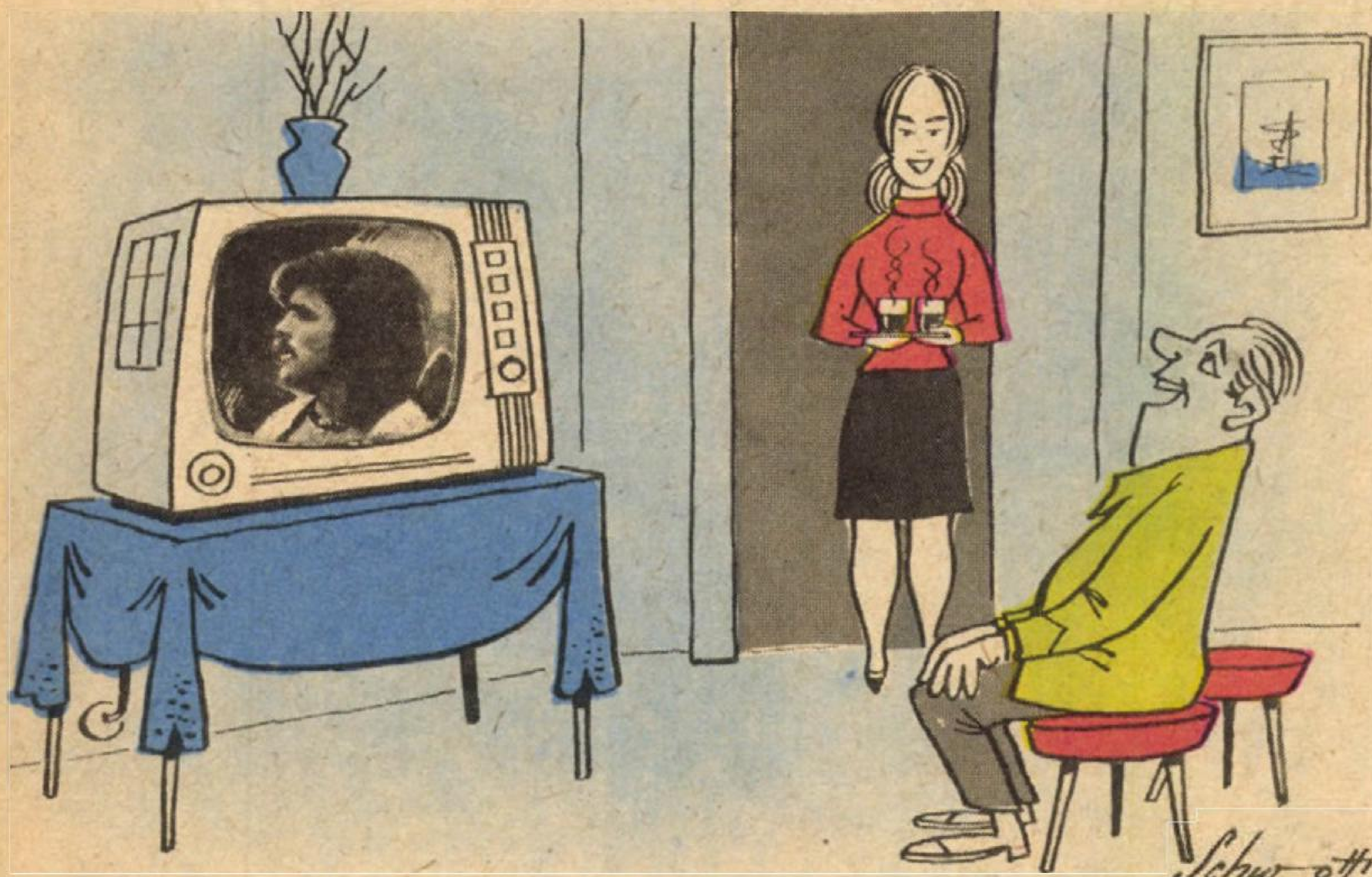
– Tizenöt évvel ezelőtt itt csókoltalak meg először, amikor az autó nagyot zöttyent ennél a gödörnél.

KARÁCSONYI JÓ TANÁCS

Karácsony még messze van, de az élelmes kereskedők máris igyekeznek felkelteni a fogyasztó társadalom figyelmét erre a fontos napra. A londoni Charing Cross utca egyik könyvkereskedésének kirakatában például ez a felhívás volt látható:

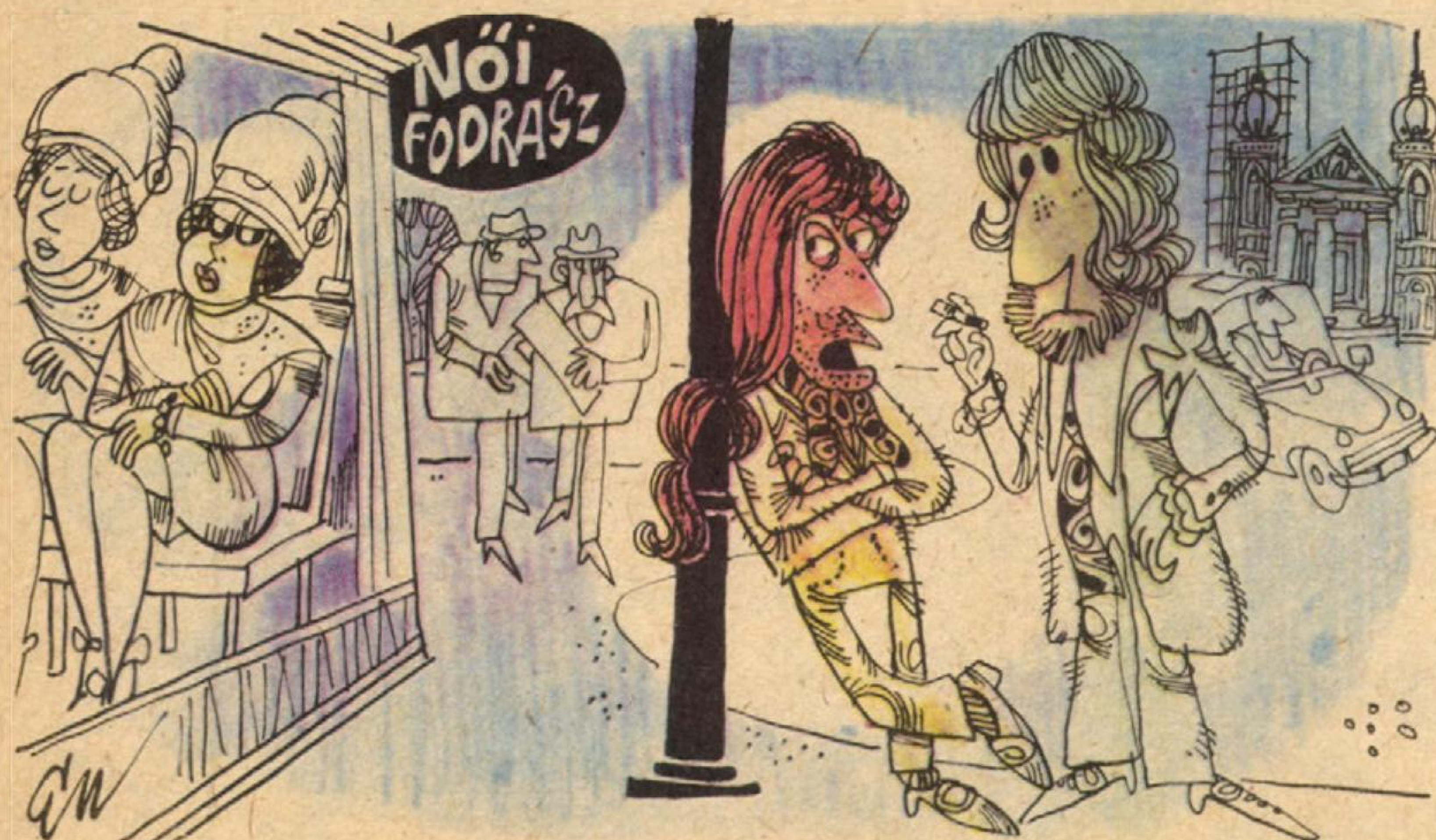
VÁSÁROLJA MEG MÁR MOST A KARÁCSONYI AJÁNDÉKOKAT, HOGY LEGYEN ELÉG IDEJE ELSŐNEK KIOLVASNI ŐKET!

RÓZSA SÁNDOR A TÉVÉBEN

– Mi történt, ameddig a feketét főztem?
– Sömmi! . . .

FÉLTÉKENY ASSZONYKA

– Sajnos egy percre sem mozdulhatok a szeme elől . . .

SZILÁNKOK

MOZI

— Tegnap moziban voltam, és egy kicsit elkéstem. A híradó alatt nem engedett be a jegyszedő, de a nagyfilmhez sajnos már beengedett.

— o —

TRAGÉDIA

— Most már belátom, nem lett volna szabad feleségül mennem Lajoshoz. Huszonnégy évvel fiatalabb vagyok nála. Egy hónappal ezelőtt megtörtént a tragédia . . .

— Sejtem . . .

— Dehogy sejted. Lajos megcsalt egy nálam fiatalabb nővel.

— o —

JAVASLAT

A vasúti menetrend ezentúl tüntesse fel a vonatok késését is.

— o —

HÁROM FORINT

Nem túlságosan megnyerő külsejű férfi lép mellém este a Rottenbiller utcában. Udvariasan megemeli ütött-kopott kalapját és a tenyerét nyújtja:

— Drága, jó uram. Segítsen egy embertársán!

— Ismerem a szöveget. Húsz perc múlva indul a vonata, és három forint hiányzik az útiköltségéhez.

— Nem.

— Szegény, beteg anyjához kell autóbusszal kimennie Pesterzsébetre, és nincs egy fillérje sem.

— Szó sincs róla, drága uram, én egy részeges, megvetésre méltó alak vagyok, aki az öntől kapott néhány forintot rögtön elissza a sarki kocsmában.

Egy ilyen derék, őszinte ember megérdemelt egy nagy fröccsre valót.

— o —

SMUCIG ALAK

X. kizárólag virágárus lányoknak udvarol. Nekik nem kell virágot venni.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— A bútorokat, a lakás minden berendezési tárgyát egyenlő arányban osztjuk szét.

— Helyes.

— És semmi harag, rosszindulat. Ha találkozunk az utcán, barátságosan köszönünk egymásnak.

— Teljesen egyetértek veled.

— A válóperünk lebonyolítása alatt is megőrizzük az udvarias emberi hangot.

— Én is így gondolom.

— Helyes. Akkor most siessünk. Tíz perc múlva kezdődik az esküvőnk.

— o —

PANASZ

— El kellene mennem a körzeti orvosomhoz, hogy megvizsgáltassam magam . . . Sajnos nincs rá időm — panaszkodott a körzeti orvos.

(Galambos)